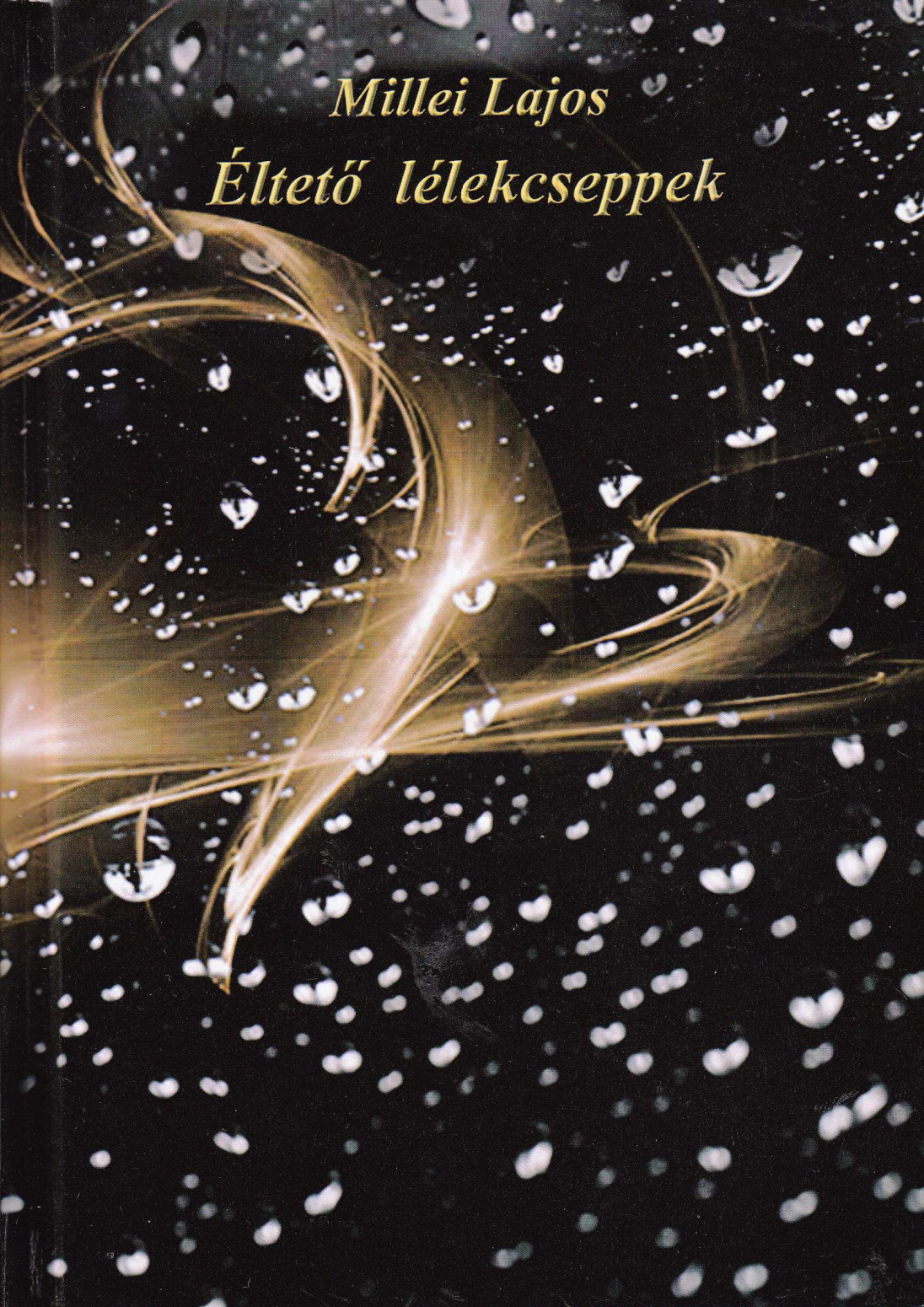

Millei Lajos
Éltető lélekcseppek

MILLEI LAJOS
Éltető lélekcseppek

MILLEI LAJOS

Éltető lélekcseppek

A könyv tartalmáért a szerző,
Millei Lajos
teljes felelősséget vállal.

A szerzőnek fenntartva minden jog.

Lektorálta: Kovács Daniela
Szövegszerkesztő: Milleiné Kelemen Csilla
Borítószerkesztő: Ivánka György
Általános grafika: Ivánka György

Készült a nagyváradi nyomdában

ISBN 978-963-12-1514-4

Előszó

*M*egtisztelő és nem könnyű feladat e versek elé előszót írni. Egyrészt azért, mert kiforrott stílusú, a versírás minden szakmai titkát ismerő költővel van dolgom, mégis, szinte szerzetesi alázattal viseltetik e mesterség iránt, másrészt, mert keresve sem igen találok méltó szavakat ehhez az igényesen nemes lélekhanghoz.

Millei Lajos lelke olyan, akár a hárfa, és versei olyan változatosak, sokszínűek, akár a kottára festett hangjegysokaság. Bátran nyúl bármelyik témához, nemegyszer merül alá a múltba, ám ha felhoz onnan egy-egy emléket, arcképet, annak világfénye, pora, karcolása, maga a levegő rajta. Minden szógyermekét valamilyen megtapasztalt, megélt, megszenvedett érzés nevelte, hisz szent meggyőződése, hogy a valódi művészetet csak teljes építkezéssel lehet szolgálni, és bár minden követ maga faragott, és a ragasztóanyagot is saját kézzel főzte ki, mégis, miután saját lábukra álltak, szélnek eresztette őket, mert tudja, hiszi, hogy akárcsak mi, emberek, ők is szabadnak születtek.

Találkozhatunk ebben a gyönyörűséges verses-kötetben a költő végletes érzékenységgel, amely már gyermekkorában megnyilvánult, és amely száz sebet ejtett rajta. „Haragos hiányok hajolnak elmémre, / szépre szomjas szemmel nézek a sok képre. /A vacsoraasztal szegyenkezve hallgat, / mert egy éhezőnek nem nyújthat irgalmat.” (Véres emlékpenge). A költőt szinte állandóan gyötri a véghetetlen igazság-szomj, számtalan versében magával az Istennel perel, mert képtelen elfogadni a túrhetetlen szegénység és a roppant gazdagság között tátongó űrt, ezért gyakorta hol haraggal, hol pedig kétségbeesve könyörög az isteni közbenjárásért, hogy még itt, ezen a földön s a jövőendő élet előtt állítsa helyre az igazságot. „Kapaszkodik az elme, hisz még a változásban, / télölélő hidegben a sokszor ígért nyárban, / de nem látni virágot, csak hófödte mezőket./ Ó, Uram, mentsd meg a vétkezőket.” (Lélekfobász) Amikor a társadalom menthetetlen erkölcsi és szellemi süllyedésével szembesül, csillapíthatatlan haraggal és méltatlankodással fordul Istenéhez: „Társ leszel Isten, vagy élni se segítsen / az a jó-szándékú, megtört, konok átkod. /Akaratom teljes, életvértől

terhes. /Hódoljon előttem a hitvány világod.” (Én vagyok az Út) Azt bihetnének, hogy egy valódi pogánnyal van dolgunk, ám, ha ráfigyéléssel és értően, sőt, beleérzően olvassuk Millei Lajos verseit, láthatjuk, hogy a szenvedélyes igazságszeretet hangján szólal meg minden művében. Szívén viseli a magyar nemzet sorsát, amely nem mer tulajdon erejére támaszkodni, holott megvolna az ereje. Él a költők vitathatatlan szónoki képességével, és nem rest felállni arra a bizonyos pódiumra s megszólalni népe nevében, ha a helyzet úgy kívánja: „Nem kérdezem én meg, a háborúk kínját, / meddig öklendezi majd még vissza a szánk, / s vérbe száradt katonák szétfoszló szívét /dobogásra bírja-e csendes „Miatyánk”. (Nem kérdezem)

Amikor olvastam Millei Lajos kéziratát, olyan érzésem volt, mint-ha egy század eleji válogatott verses-kötetet tartanék a kezemben. Találkoztam benne Ady csökönyös dacával: „Nem érdekel más sorsa, álma, jussa. / Nekem a törvény keze ne mutassa, / hová léphetek és hová nem. / Nekem az út a szívemben terem.” (Ha kell, üvöltök én); találkoztam József Attila magasrendű lírájával, érzésviharaival, gondolatvívódásaival, s népe iránti szeretetével: „Munkáért kuncsorog, aki lopni, csalni nem mer, / s míg dagad a húsosfazék, éhes az az ember, / kinek két keze kínjáért a felvirágzó élet /felzabálja előle a mindennapi ebédet” (Neked játszom el); de találkoztam ebben a gyönyörű kötetben Kosztolányi pedantériájával ott, ahol csak sejtelemszerűen lappang a sorokban a voltaképpeni versmérték, és mégis bármely érzésárnyalatra hajlékonyan rezzenő, minden gépiességtől mentes, szép szóaranyműves hangján szólal meg a költő lelke: „Hát belépek szájtátva e varázsos terembe, / kabátomat az éj már a fogásra tette, / s én feltűrt ingujjban nézem a sötétet, /átszellemült tudattal érzem meg a szépet.” (Kis esti varázs).

Millei Lajos pórére vetkőzik olvasója előtt. A mindennapi élet mindig irányul valamire, mindig megragad valamit, és amire irányul, amit megragad, az nyilatkoztatja ki önmagát a költő verseiben. Felér egy hiteles életrajzzal ez a kötet, hiszen felismerhetjük benne a költő sorsfordulatait, küzdelmeit és tragédiáit, bukását és megdicsőülését, ugyanakkor a költő szellemi életének titkát is magában rejtí. A legcsodálatraméltóbb oldalai azok, amelyekben szeretteihez szól, legyen szó

itt a hitveséről, édesanyjáról, vagy gyermekeiről. Olyan édes utóízük van ezeknek a verseknek, hogy délszines fénnel előntve tűnik fel emlékezetünk távlatán, ahányszor csak visszhangoznak bennünk a sorok.

A mai naptól mindenki számára hozzáférhető verseskötet megjelenése, nem csak az én, de Millei Lajos költészetét ismerőinek is régi vágya volt. A hit – a Biblia szerint – hegyeket mozdíthat el, és mivel én nagyon hittem benne, a nyomdakész kéziratok köteté változtak.

Őszinte örömmel ajánlom minden szépre szomjazónak, hiszen fõlszabadító bátorítást, önérzetet kapunk tőle. Ígérem, egyetlen olvasó sem fog csalódni benne, mint néhány olyan könyvnél, amelyre botorul pazarolta el az éji nyugalmát. Ígérem, hogy nem fogja elkergetni a nyugtalanság az álom pelyheit szemhéjáról, hanem csendes megelégedettséggel fog belemerülni eme éltető lélekcseppekbe, hiszen örökérvényű építőkövek ezek, amelyekkel a költő a szépirodalom bástyájának újabb tornyát emelte.

Kovács Daniela
Debrecen

Magamról

Nekem ne szabja meg senki, mikor mosolyogjak!

Ne súgják fülembe értelmét a szónak,
ne mutassanak utat, amin el kell majd indulni,
parancsszóra nem tudok máshoz idomulni.

Én nem kérek mankót, míg magam tudok járni,
nem kell énhelyettem a hét próbát kiállni,
én magam rontom el önmagam életét,
ne segítsen ebben egy bölcsebb nemzedék.

Én vagyok az erdő eltiport virága,
vagy leszek - ha akarom - a legmagasabb fája.
Völgyben a kis patak, mely csendes csobogással
vág ketté egy hegyet, szívós kitartással.

Vagy Atlasz makacs öccse, ki maga visz a hátán
egy lelketlen, bős bolygót a képzelet határán.

Én vagyok a harag, vagy a megbocsátás.

Magam ellensége, míg másoknak áldás.

Én vagyok a hegycsúcs, kit szelek ostromolnak,
szívem fagyos burka fekhelye a hónak.

Ne sajnáljon senki, és ne is éltesen,
lekezelő göggel senki se szeresen.

Emberré érek én ez embertelen létben,
és rideg magányommal társulok az égben.

MAGÁNY-BÖLCSESSÉG

A fehér hollók fekete báránya

Senki vagyok. Mégis csapdának szült az élet,
hogy belém essenek a hazug szószegések,
s míg vermem fenekén fals, fonák dalt zenélnek,
szabdalják szét szívüket szorgos pengeélek,
akik igaz embertől igaz szót remélnék,
s tartós csomót málló masnira nem cserélnek.

Senki vagyok, ám a fények énekét vallom,
félrevert harangok hörgő sikolyát hallom,
ahogy rést ütnek a valót bongó harangon,
s míg elvéreznek egy-egy ostoba parancson,
százezer szabad fényt szülnek vajúdó hangon,
hogy a hajnal hozzon holnapot, s ne az alkony.

Senki vagyok. Nevem mégsem lepi gyalázat,
valakik telkén a szó nekem épít házat.
Nekem növeszt a fa levelet-bontó ágat,
és hiába kél harcra hitszegő imádat,
ha szívszeretetet védi a becsületvárat,
a hit tisztára mos minden fekete vádat.

Rémálom gyötör

Már megannyi sunyi, sistergő sebbel
vallatva vádol, véreztet az Élet.
Hólelkem pázsitját fekete jellel
karmolja kacagva a konok végzet.

Bűnbe perelt tettem féltérdre rogyva
veszett vággyal a valóságért szenved,
s a mosolydöfésektől viszolyogva
közömbös kábán éli meg a rendet.

Csökönys hitem törölgeti szemét,
új zsebkendőt ad neki a fájdalom,
s amíg átkozza vakká vált istenét,
kivérzik belőle minden szájalom.

Befogva áll a hihetetlen elém,
felnyergelve nyerít fel a nem lehet,
rémálom lustul a tudatom szemén:
Rögvest ébresszetek fel már emberek!

A megértés hátán öröm kacagjon,
és a perc szívét lágyítsa tisztelet,
a kéregető kéz boldogan adjon,
vagy döngöljük rút sárba az életet.

A hallgatás éle

Kétélű, gyilkos kard a hallgatás,
vigyázz, ne ejtsen szíveden sebet,
a magadra mért mély vágás erejét
nem csak te érezheted.

A lelkek vágóhídján ott tolong
ezernyi ölni kész akarat,
s a hallgatásod - mint tettestárs -
munkára bírja azokat.

A vállrándítás, a „hagyj, ne most”,
a „nincs időm éppen rád”,
mint felfogadott bérencek
gyilkolják aurád,
mint szövetséges haderő
harcolni indul a közöny,
s mire ráeszmélsz, a harcteret
már befedi véres könnyözön.

És hiába már a megbánás,
a „sírva kérlek, bocsáss meg”
százszor hangozhat itt már el,
görcsben álló gyomrod tudja már,
itt a tévhit győztes csatát ünnepel.

Szájad jó-szándékú boltívét
sohase torlaszold te el,
a szó békét hirdető követét
ne fedje gögből szőtt lepel.

Szíved tiszta csengésű harangján
azért lóg hitből font kötél,
hogy bajt érezve te azt megrángasd,
s így tiszta lelkiismerettel élj.

A rohanó élet

Valahogy oly gyorsan rohan el az élet,
a jelent holnap már tegnapként idézed.
Van, hogy érzed, megvan, rögzült a pillanat,
ám ha meséled, csak átéled múltadat.
Valahogy sírni kell, ha fájdalmad éled,
de sírsz akkor is, ha rád nevet az élet.
Van mikor erős vagy, elbírsz a világgal,
ám van, hogy elgyengít egy egyszerű madárdal.
Örömöd megosztod egy-egy jó baráttal,
bánatodat őrzöd hétpecsétes zárral.
Valahogy oly gyorsan rohan el az élet,
a veled történeteknek csak töredékét érted.
A kerék nem áll meg, s forgása, ha szédít,
azt hiszed, te hajtod, s ez olykor kielégít.
Nem veszel tudomást a megfeszülő húrról,
s arról sem, ki feszíti, a Kozmoszt őrző úrról.
Apró kis bogárként jelet hagysz a porban,
s egy könnyű őszi szél szétfújja azt sorban.
Néha a végtelent magadénak érzed,
s egyszer csak látod, elrohant az élet.

A sasok között

Vándorló, bús lelkem
együtt száll a sassal,
kurta szárnyú veréb
nem bír e magassal.

Mégis e szárnyalás
vággyal takart ágyon
pihent eddig melán,
veréb-röptű szárnyon.

Sokszor akart szállni,
repülni magasra,
áhítva nézett fel
a keringő sasra.

Megfeszítve szárnyát
kitárta kevélyen,
mégsem bírt maradni
a nagy sas közelében.

Szálnalmas vágyait
így törte derékba
a meg nem valósult,
álomba zárt célja.

Kínos vergődését
látva az öreg sas,
lekiáltott neki:
„felviszlek, csak nyughass!”

S az öreg égi lény
a verébnek hagyta:
üljön a hátára,
s szálljanak magasra.

Nemes segítséggel
a veréb így tudta
elérni a célját,
ha már megálmodta.

Azóta az égen
Ők együtt repülnek,
fehér felhők között
eggyé szentesülnek.

A segítő szándék
mesteri példája
így marad örökül
erre a világra.

A szép szó oltárán

Sziporkázó, szép szavakból szövöm köntösömet,
s kiteszem a kirakatba, hogy lássam,
ugyan ki veszi meg?

Merengő, álmos hajnalok, ha vállamra ülnek,
én hiába is dacolok, nem tudok
nem hinni betűnek.

Hisz jönnek, simogatnak, és mézcsókot ígérnek,
csak bátran játsszak velük, s higgyem el, hogy
nagyon sokat érnek.

Csak melengesse fényüket vénné kihűlt kezem,
s ha Ők vígan futkároznak elmémben,
én még nem vétkezem.

Ó, hányszor hittem el nekik, hogy milyen fontosak?
Hányszor ígértek vacsorát estére
a kínlódó szavak?

Hányszor tapostam sárba én konok, vad hitemet?
Mert hittem, hogy a színes szóangyalok
lelkemet mentik meg.

Hányszor tettem szőnyeget tipegő lábuk elé?
Ha attól félve, hogy felfáznak, féltő
szívem fájdult belé.

S Ők kegyként köszönték, koldus lelkem megölelték,
jó szándékkal becézték, babusgatták
e kishitű elmét.

Leborulok elöttetek síró szófüzérek,
hisz amíg szikrát szórva sziporkáztok
én csak addig élek.

Álom-háború

Mondd, láttad-e fényét a nappali vágynak,
mint veszi el az éji sötét?
S míg sírnak ott belül a démoni árnyak,
tudatod ellen álmod a tét.

És rád rakja rejtve a kábulat leplét,
eljátssza Ő a napi halált,
s mint ébrenlét-hóhér, ki élvezi tettét,
örül, hogy végre munkát talált.

Ám ösztönöd élne, még harcolni készül,
hadrendbe rakva harci hadát,
hogy utolsó vérig még küzdjön vitézül,
és így védje meg vélt igazát.

De számos az ellen, így legyűr majd végül,
csak hagyja, hogy nyerj Te is csatát,
s míg benned a harcod majd álommá szépül,
győztesként áldja Ő csapatát.

A vénember tele

Görnyedt hátú ember, rozsdás, rossz derékkal,
élete sójából nincs már fél marékkal.
Reggel, ha felébred, hitetlenül bámul:
adott még egy napot Isten ajándékul.

A szobában ágy áll, asztal, székek mellette,
az udvarát a gaz már régen ellepte.
Most jeges az ablak, hó hull égről-földre,
jéghideg lakásban hideg a szív tőle.

Hideg a papucs is, amibe belelép,
lassan mozdul a láb, csikorog a derék.
Bárhogyan is fájjon, fel kell neki kelni,
muszáj életéért magának felelni.

Bár munkája nincsen, nyugdíjas már régen,
dolgozott Ő annyit, mint csillag az égen,
de azért a reggelt felkeléssel kezdi,
mert a napot mindig elején kell venni.

Friss tejet melegít lábosában félig,
összeszűkül gyomra: kibírja már délig.
Keresi pipáját, rágyújt és pöfékel,
szegényes életét mégsem cserélné el.

Mert meg van az írva: kinek nincsen célja,
az saját életét kis értéknek vallja,
de aki bízva küzd, úgy teremtet életet,
az már megbékélve várhatja a telet.

Az Élet porondján

Maró kínok között lopva jár a féltés,
éles foggal szaggat szívemben száz kérdés:
ami tegnap még élt, holnapra elszárad,
reggelre kihűlhet forrón izzó vágyad.

Minden változó, s e biztosnak hitt létben
nincs egy álló pont sem, se földön se égen.
A távolság, mi tegnap szigetelt, gátolt
mára körbeérte az egész világot.

Örök körforgásban sodródunk az árral.
Dicsőítünk Istent, s dobálózunk sárral,
hitegeti lelkünk létünk lanyha lángja,
s virágként virítunk, ha a világ várja.

Elbújunk sírva, ha egy bánat temet be,
de közönyünk kacag a kihűlt tetemre.
Jóságot hirdetünk, összefogunk érte,
s hisszük, a szándék nem mellékúton tért le.

Másokat becsapva becsapjuk magunkat,
engedjük kimosni szépre ért agyunkat,
s mosolygunk mindezért, hisz ilyen az ember,
szép-látás, jóézés élni bennünk nem mer.

S ha egy-egy különcknek eszébe jut néha,
hogy általunk lett az emberiség léha,
lehurrogjuk gyorsan, bolondnak kiáltjuk,
mesés, vélt hitért a poklot is megjárjuk.

Az elmúlás kezdete

Szemem tiszta tükrén a homályos foltok,
fülemben a csend, mit már alig hallok,
arcom fáradt ránca, mely mélyülni látszik,
ritmust verő szívem, ha fáradtan játszik,
mind-mind egy intő jel: öregszik a készlet.
Lehull a falevél, elmúlik az élet.

Már csak múló emlék karom erős vágya,
elviselt ellenség hajszálam hiánya,
kezem közül kifolyt az élet ereje,
ostromolja már rég az elmúlás szele,
és hiába küzdök: legyőz a természet.
Lehull a falevél, elmúlik az élet.

Reszkető lábam már nem járja a táncot,
nem bírja vállam sem a nehéz világot,
ifjonti hévem már megpihen csendesen,
borzongva elmereng a tűnő életen,
néha már elhiszi: rám köszön a végzet.
Lehull a falevél, elmúlik az élet.

Búcsút intő napom lebukó sugara
még ad némi fényt, éltet még mosolya,
a tél még messze van, lelkem csak zúzmarás,
nem kezdődik még az utolsó felvonás,
s lesz még ráadás is, ha erősen kéred.
De a levél lehull, s elmúlik az élet.

Bezárt gondolatok

Mint egy rab madár, ki kalitkáján nem leli a rést,
mint a nagyharang, ha kondul, és már sejteti a vész,
éji lepel, melynek szélét a hajnal már lerúgta,
és várakozón néz bele a kelő pirkadatba.
Mint egy vén vekker, rég elfáradt, megtört mutatója,
ki az ismétlődő körbejárást régóta unja.
Mint a perc mely hízni vágyik, és órává dagadna,
hogy több legyen, s el ne vesszen a múltó pillanatba.
Mint a ketrec, kinek zárt létét féltik már a rácsok,
és szabad térré változtatnák e bezárt világot.
Mint a szellő, ki szepegeve csüng vihar nevű bátyján,
de káoszt keltve száguldozna testvére kabátján.
Már úgy várom én is, hogy egyszer szabadságot adjak
a bennem bűvő, raboskodó ezer gondolatnak.
Ó ha tudnám, ha hihetném, hogy egyszer majd elpattan
e zár régtől rozsdás rugója, s ott kinn a szabadban,
a fejemben élő foglyok majd összegyülekeznek,
és kéz a kézben mosolyogva összeölelkeznek.
Ha látnám, hogy agyamban e kízó idegek tánca,
nem látomás, és győznek ők, ha feljutnak a sánkra.
Hogy leomlik minden korlát, s ők az ég felé szállnak,
és bús bensőm rab álmai majd közkincsekké válnak...
De sajnos a kis kalitkámon csukva a vasajtó,
a nagyharang se kondul még, így hangtalan a „ja” szó.
A hajnal is várja egyre rezignáltan a jöttét,
vekkerem csak ketyeg... ketyeg. A ketrec zárva van még.

Csak szó vagyok

Ha kőszikla lennék, mázsás
magánnyal mutatnám másnak
rideg valóm keménységét,
s amíg a mélyemre ásnak,
szilánkok szórnák reményét
a hitetlen elmúlásnak.

Ha tenger lennék, hullámok
hátán hömpölyögne léptem,
hogy hirdesse fennen nektek,
nem csak lent a mélyben éltem,
s vágyaim, ha felkerültek,
az csak a sors, és nem érdem.

Ha vihar lennék, száguldó
szellemem szaladna térben,
hogy értsétek, fontos lehet
egyszer, hogy idáig értem,
s konokságom egyet tehet:
fennhangon meghalhat értem.

De, csak szó vagyok. Ölelve
ölöm őszám ellenségét,
ki velem tart, álljon itt fel.
Sírva kell a szó szentségét
vinni az úton. Vak hittet.
Akkor érted meg szépségét.

Viszem a keresztem

Romlott szavakat suttogok sóhajok ködébe.

Vonaglik a vágy. Beleharap az éjbe.
S míg falak szorítják vergődő lelkemet,
a szándéokra ült valóság jajgatva betemet.

Ordít az *akarom!* Fényt karmol a bőrömrre,
s mégis a sötét parancsszavát lesve
múlatom majd tovább a kikacagó időt,
hol haldokló valóság röhög ki gúnyosan
megálmodott, mézízű jövőt.

Ne vess csak Sors. Fehér fogadat fárasztva
nyomd bele holnapom húsába.
A bánatos lesz csaljon csak könnyet
az alázatosra száradt, kényszerű
közömbösség kínlódó arcára.

Viszem a keresztem, mint sok-millió
birkává bágyadt, bús emberi társam,
de nem bégetek hozzá.
Az én acélos vágyam nem hajlik idommá.
Ha kell, törjön darabokká.

Ha nem tud rásimulni szellőként utamra,
önként dugom a fejemet hurokba.
Feszítsen ezerfelé az érzés,
hulljak százezer darabra,
akkor is én vigyorgok majd szebben
azokra a fogakra.

Csitulj lélek, ne kérdezz!

Elbujdosna lelkem, mert szégyelli nagyon,
hogy, míg másokat emészt tengernyi fájdalom,
addig lélekedumba beszökött a nyár.

Fényszínű köpenyben,
melyen az izzó napsugár
gallérban guggol most gondtalan,
s dalokat dúdoló delejes kedve van.
Szabad-e nótázni, ha eddig csak hallgatag
vággyal bámulta a körötte
kérkedő kín-magas falat?

Játszhat-e hegedűn, szomorú szépet?
Játszhat-e hárfán a diadal kezének
birtoklása nélkül, csak úgy, önzetlenül,
mutatva a szépet?

Kinevetik-e, ha botfűlű lábakkal
szaporáz meg léptet,
hogy átöleljen mindent, mindent, ami érték,
és e hangverseny-hajnalra hullt
hályogos szemét, úgy mereszti tágra,
hogy sírni kezd az ég?

Ki mondja meg nekem, jó-e, ha beszélek,
és nem betűket szétrágott
gerinctelen féreg
szabadul ajkamból megfertőzve Téged?
Ki mutat egy irányt, mit egyedül nem lelek,
ki segít barátként,
s nem sajnál két kezét
összekenni értem,
úgy, hogy az érdem,
tán sosem ad rá áldást,
s ha kell, elvisel értem
egy világösszeomlást?

Ébredés után

Remegő kézzel nyúlok a papírhoz,
hálás imával fordulok az Úrhoz.
Az éjjel kapott álmom átsejlő képe,
vadul verő szívem fő felelőse.
Minden, ami árnya csak a való életnek,
zárt szemhéjak alól értelmet nyerhetnek.
Elhisszük szabadon, ha szállunk a széllel,
hegyeket mozgatunk örült szenvedéllyel,
tengerek táncát nevetve figyeljük,
fagynak ölelését forróvá leheljük.
Lábunk, hisszük gyorsabb égi mennydörgésnél,
és kitartóbbnak tűnik az athéni hősnél,
nem kétséges az, hogy mi vagyunk az óra
legfontosabb része. Mozgató rugója.
Átéljük nem egyszer önmagunk halálát,
nem reszketünk tőle, járjuk bizarr táncát,
minden játszi könnyű, nincs súlya a bűnnek,
mégis hálát mondunk mi az ébredésnek.
Mert bár könnyebb, szebb, s jobb, ami álmovilág,
mégsem az igazi, az mégis csak fonák.
S ha eljön majd egyszer az örök megnyugvás,
szemem nyitva tartom, ne érjen csalódás.
Józan, higgadt fejjel kell majd megcsodálnom,
hogy tűnik az élet, s tovaszáll az álom.

Az utolsót adtam

A hátamat én akkor is odatartom!
Hadd húzza le a vakszemű Sors
hetedik bőrömet is.
Nincs szerencsétlenebb ember itt,
vagy méltóbb lélek a túlparton,
akinek e pőreség lenne az irgalom.
Csak én kaptam egyedül ezt a kegyet,
mert hitte az Isten,
beváltom a névre szóló jegyet,
és úgy hántom le magamról
a fájdalmassá száradt,
másokat tápláló zsíros bőrömet,
hogyan bennem a kín vadul felnevet.
Ha kértetek, én adtam és adtam,
ha nem kértetek is, mindig megmutattam,
hogyan illik kérni,
hogyan kell a jót szavakkal becézni,
hisz annyi bőröm volt, mint macskának élet.
Látjátok most mindez mivé lett?
Száz bőr? Ó, az is kevés volna,
hogyan belülről megérjen egyetlen jóra.
Amíg volt belőle sohase sajnáltam,
örömmel adtam, csak vigyétek bátran.
Bőrömet vágjátok millió darabra,
jusson mindenkinek egy kicsiny darabka,
mely világot nyit a jóakaratra.
Ám Ti balgák e kincssel mit kezdtetek?
Hagytátok bőrömet a napon száradni meg.
Jaj nincs már több, az utolsót adom.
Kísérje hitványan hazug valótokat
a csonttá aszott, sápadt vigaszom.

Csak cseppents még

Szétnyíló tenyerem közt úgy sziporkázik a szándék,
mint vakká vénült égen, ha szép csillagfényajándék
készül elszántan a halotti torára,
és nem hallgatva bölcsre, se ijedt ostobára
adakozó tüzét százezer fokra szítja,
mert robbanó testének millió darabja
az életképes kozmoszt gazdagítja.
Térben és időben milliárdnyi fény
hiszi el magáról, hogy tápláló remény
fészkel magabiztos, tűzálló lelkében,
s nem egy csonkká üszkösödött, fulladt lángú gyertya
az, ami hiszékeny hevét balgán biztosítja.
S egy parányi fuvallat, mely nagy lángokat éltet,
sárba tapos számos ilyen szánalmas gyertyavéget.
Az én csonkomnak ne higgy. Ó, soha ne higgy, Uram!
Nekem még itt tengernyi dolgom van.
Én adok majd füttyt a madarak szájába,
én ragasztok levelet minden fa ágára.
Én hintem fel fénnel a bóbiskoló mezőt,
a gyengékre én testálok legyőzhetetlen erőt.
A selymes fű harmatát én szedem majd össze,
és szétterítem rajtuk, ha jön a füledt este.
A virágok szirmait majd napfényre én nyitom,
s becsukom kezemmel, ha a didergős alkonyon
a selyemszoknyácskák már reszketővé válnak,
hogy ne legyenek kitéve az éj rideg urának.
A rohanó pataknak a medret én adom,
s én zöldellek ki majd minden domboldalon.
A hósapkás hegyekre én majd sálat terítek,
szakadt lelkek közé kötelet feszítek.
Síró gyermeket én magára nem hagyok,

a reménynek hitet, s a hitnek hitelt adok.
Korláttal védem meg a kitaposott utam,
csak cseppents még viaszt a gyertyámra, Uram.
Csak lásd, hogy a csonkom még elalvófélben
is elegendő hőt ad e megfagyott térben.

Egy új nap születése

Nézd! A fekete égbolton százezer apró fény,
tán közénk tartozom: a szándékom, meg én.

E sötétlő óriás búsuló hasára
léket vág a hajnal,
s mint szétnyíló cipzár a földgolyó kabátján,
terjed szét a fény a horizont határán.
Lassan kap értelmet a látóhatár szélén
a fákkal benőtt táj, és rikoltozó jajjal
ébred a világ.

Az éjszaka lomha, magányos súlya
mozdulni készül, s a nap felé fújja
megmaradt seregét.

Átadja a teret a látható dolgoknak,
szélben himbálózó virágszirmoknak,
s a napfényben fürdő verebek táncára,
csak rálegyint álmosan. Nem veszi hátára
a nyüzsgő világ terhét.

A hosszú szolgálat megtette hatását,
így örömmel üdvözli a váltótársát,
vigyázzon ő most már erre a bolygóra,
apró bogarakra, a madarak dalára.
A teremtmő értelem alkotó szavára.
A később születendő millió életre,

az eltökélt szándékú, makacs végzetekre.
Fáradt, gúnyos arccal visszanéz még egyszer:
„e folytonos ébredés... káosz ez, vagy rendszer?”

Egy igaz barát

Nekem a remény az igazi barátom.
Letörölte könnyem átszellemült kézzel,
ha egy sírnál állva átérezte gyászom,
s meghasadt szívemet bekötötte gézzel.

Fáradt, nyári éjen amíg a Hold kört járt,
fülemet befedte tücsökmuzsikával,
nyitott ablakomnál elhívatra őt állt,
s békéltetni próbált a cudar világgal.

Mások hazug vádja, ha lelkem taposta,
ő mosolygó arccal bátorított engem,
ha kellett fentről a csillagot lehozta,
hogy biztató fénye tovább égjen bennem.

Szűkszávú estéken néma türelemmel
várta ő a hajnalt átkarolva vállam,
s ha ránéztem hitetlen, kiégett szemmel,
nyugtatózott engem: van hitlenebb nálam.

Nevetett a nincs, és bőkezűen szórta
a hiányt, mint a tüskét a lábam elé.
Ő meztelen talpam hitbe csomagolta
és intett, hogy csak menjek a céloom felé.

És feladtam volna. Százszor, átkozódva.
Jövõmre én magam hurkoltam kötelet.
Ám õ bízva nézett rám, az álmodóra,
„kitartás” súgta, megalkudni nem lehet.

Éjszakai élet

Hajnali kettõkor, az ébrenlét határán,
vadul vágtázó gondolatok hátán,
elernyedttel bújok a sötéthez,
pihentető álmért fordulok az éjhez.
Napi nyűgös terhem szunnyad a sarokban,
megoldásra várók rendetlen sorokban,
melyeknek terhét oly nehéz cipelni,
s talán még nehezebb olykor csak letenni.
Most, hogy ledobtam magamról gyáván,
ott bóbiskolnak õk egyedül, árván,
mardos a lélek, hogy így magukra hagytam,
és még egy „jó éjszakát” pusztit sem adtam,
hát lerúgom magamról a megváltó álmot,
hogy tág szemmel nézzem az éji világot:
egy halvány fény táncol elõttem a falon,
a Hold is be-benéz a nyitott ablakon,
rázendít egy tücsök a jól ismert nótára,
alkalmi muzsikusz, oly kicsi a szótára.
Valahol messze egy kandúr-cica nyávog,
siratja az elmúlt, fénnel telt világot.
Békák kuruttyolnak a patakmederben,
sündisznó járkál a virágoskertben.
Májusi szél lépked a diófa ágán,
társai elhagyták, magányosan, kábán
próbálja kócolni a levelek rendjét,

megeőrőszakolva az éjszaka csendjét.
Mennyi nyüzsgő élet! Mennyi nyitott világ
csukná be előttem szemérmes kapuját,
ha hagyom, hogy az álom a zsákjába tegyen,
és elfáradt testemen megint úrrá legyen.

Én elvérző vérem

Magányba mártott méltatlan vérem
meg-megáll eremben néha lustálkodva,
s mint játszadozó napsugár a felhőkkel telt égen,
mely kibújik, mosolyog, s néha fanyalogva
folytatja a jól ismert, bejáratott utat,
úgy poroszkál eremben is a piros pillanat.
Menne is, állna is a tanácstalan néember.
Néha a holnaptól hajtva
a jövő szemfényébe kémlel,
és biztatást kér, nógatást egy zsákkal,
mely elegendő erő a helyben-maradással
vívott lélekpárbaj megnyerésére.
Ám míg kérleli értetlen öslényét,
elfolyik tüdejéből a kapaszkodó szó.
Hallgat inkább, mint sem rimámkodással
söpörje simára élete ősvényét.
Ó, te petyhüdten bánatos, vénségig bolondos,
fáradtan öreg vér,
csókos ifjúságod elmulattad.
Nemtörődöm, dacos kézzel porba szórtad,
hogy majd éppen annak ne legyél,
aki igaz szívvel kér.
Ostoba sejtjeidet felkérted gyilkosodnak,
csontodat, izmodat csatlósának,

jajgató inadból az íj húrját adtad,
és megvető vigyorral végigbámultad,
 hogy mennyire fáj,
ha így vártad, dőlyföd köntösében
 a kolduló halált.
Bár maradtál volna bátortalan tested
 börtönének rabja,
 ki nem tud ugyan vetni,
 de nem is aratja,
és szórja szét a termést értelmetlen kézzel,
 ki épít engedéllyel,
és napról-napra rakja cementtel, mésszel
 a téglát az alapra.
Magadban a fájdalmas késő
 most pallossal felérő
 gúnyos igazságot hordoz,
most már a szakadó foltra csak
 fáradt foltot rak,
 hogyan legyen még reménye
 azt hinni, tétova vérednek
van joga örülni a porlétű életnek.

Éjszaka, az éj szaga

Érzem, rám ül a csönd,
de nem bír maradni egyedül,
a fáradó idővel felváltva
versenyt hegedül.

Úgy fekszem az ágyon,
mint nemrég-jött, beteljesületlen álom,
melynek érkezését nem vártam,
és hittem, már nem is találok.

Most kemény az ágy,
az évek alatt kialudt
lágy, göröngyös gödre,
formáját itt hagyta örökre,
s mi eddig úgy hatott rám,
mint természetes teknő,
most olyan, akár betegnek az elfekvő.

Körben a falon a Hold járja táncát,
az ablakon sétált be,
nem török felette pálcát,
hisz Ő, a kíváncsi, vén öreg,
bárhová bemehet, senki sem tiltja meg.
Egy festményt ölel éppen.

Ezüstös kezében
millió szikrázó porszem zenél,
s a madár a képen e porban repülve,
teljesen úgy fest, mint aki él.
Barnára hízott pók ül a sarokban,
unottan néha szövi a hálóját,
gyakorlott mester, nem is figyel,
hogyan rakja a körre, épp most az átlóját.

Virágok illata jár a sötétben,
a nyárból egy darab a szobában maradt,

s míg csitítom lelkemet az éledő éjben,
megnyugszom lassan a jó szagok alatt.
Megnyugszom, mert muszáj,
holnap is kell élni,
holnapra is akad bőven feladat,
hát elrakom lelkem majd máskor zenélni,
hogy aludni tudjon egy kicsit a tudat.

Én, vagy Te

Én csak dúdoló csendesén, lágyan,
amit Te kikiáltasz bátran.
Én simogatom a reszketőt.
Te megfogod keményen,
nem ereszted Őt,
s míg rávered akaratod vasát,
elnyomod lelke igazát.
Én beengedem, asztalomhoz ültetem
a vándort. Étellel kínálom.
Te üldözöd, tolvajnak kiáltod,
mert meglopta családod,
megrontotta álmod.
Én felfogom, átadom a fényt,
hogy érhesse minden jövevényt,
hogy táplálja, hizlalja erőre.
Míg Te, a megtestesült sötétség
legjobb ismerőse
bezárod ablakod,
s fényedet nem adod.
Én, szép szóval, békével,
Te, borotvapengével.
Én, reggeli harmattal,
Te, kikapart magzattal.
Én, hittel, alázattal,
Te, a gögös vázaddal
éljük az életet, s hisszük, hogy szeret,
hisszük, hogy van miért,
célokért, elvekért,
adjuk a vérünket,
és ha majd elvette, ítélkezz felettünk.
Mi mindent megtettünk.
Mindketten oda adtuk mindenünk,

s előbb-utóbb mindketten elmegyünk.

De ne azt nézd ki jutott előbbre,
Kinek tisztább, vagy piszkosabb a bőre,
kit karolt jobban fel a jó lét,
hanem, hogy ki élte élettél életét.

Érzéshegyek rabja

Érzéshegyek között bújok meg a csöndben,
eltaposott jajok, sikolyok köröttem.
Borús borzongások, beleremegések,
simogatnak lágyan, s majdnem el is vérzek.

Puha pamutsálként tekeredik körém,
lassuló léptekkel lopakodik mögém,
cirmos színű copfba fonja be a vágyam,
s kéjkoldussá kiáltja kihűlt, konok ágyam.

Hegyeimnek hátát hányszor megcsókoltam,
míg remegve rájuk felmászni akartam.
Kiálló köveket kereset a kezem,
s nem számlálta szemem, közben szerzett sebem.

Ám ahányszor én a csúcs köré jutottam,
erős szembe-szelek fújtak el onnan.
Lecsúszott vágyamnak nem állt ellen lábam,
S vesztes voltam mindig a vertek hadában.

Még egy erőt gyűjtök, s bőszen neki megyek,
kell, hogy egyszer én is a hegygerincen legyek.
Oly sokan átérték a csodás kilátást,
hódításom után, halld meg a kiáltást.

Ha kegyosztó a Sors

Elvetetlen földre száll éjjelenként a harmat
táplálni a hitvány magtalant,
mert a kegyosztó hatalmak
nem latolgatják hideg fejjel,
hová érdemes teríteni a hitelt.
Adnak ők, s ha az ajándékozottól
csak annyi telt,
hogy megitassa tikkadt terméketlen hitét,
majd szép szavakkal mondanak érte,
megújulásáért, hálaadó misét.
Ki az, aki eldönti a fényt kire kell szórni?
Ki az, ki érdemtelenül megkapja,
ám gyávaságból, lustaságból
nem mer ellene szólni?
Ki az, aki úgy issza el mások elől
az éltető, rügyfakasztó vizet,
hogy képmutató kevélységgel,
közben „így van rendjén”-t integet.
Ha nem tudod tüzed melegével
felhevíteni a téged átölelő lelkeket,
ne kérj, ne várj segítséget,
a fagyhalál úgyis utolér majd,
s gúnyos képpel kinevet.

Ha lehull a lepel

A hajnal homályos testére
derengésből szőtt a fény új ruhát.
Míg nézem a fénylyukak vibráló fodrát,
szívem gyorsuló ütemére

keresi az elme
a jövőképek lehetségesnek tűnő,
igazzá álmodott, elképzelt válaszát.

Ez a folyton változó,
hazug, imádságoktól terhes,
hitében hitetlen világ,
úgy hazudik a szemedbe,
hogy a mosolyát küldi Rád.
Vajon hány mosoly tűnik majd még
Nap, mint nap eztán is grimasznak?
És hányat élünk meg majd
valóban igaznak?

Hányról hisszük el, hogy a fényt hozta el?
Hány tapossa meg még jóra éhes vágyunk
hiszékeny reményét,
miközben térden síró álmunk
csendben, fuldokló akarattal
leheli ki kettétört életét?
Hozsannázó káromkodással
vajúdik a lélek.

Szüli a holnap elkerülhetetlen tetteit.
Mert fontos, hogy elhidd, Te itt
a fénylyukak teremője vagy,
és nem afféle balga hallgatag,
akit megfigyelőnek fogadott fel
a múltó pillanat.

Ha lehúzzák a függönyt

Az ébredő nappal ébred a táj is,
s bennem ébred a kérdés, még hogyha fáj is...

Az ezerszer feltűnő, szikrázó fények
sem feledtetik velem az örök sötétséget.
Százszor megbánt tettem, ha bűn a szülőanyja,
nem kap feloldozást, akárhogy akarja.

Ezer óhaj veri, döngeti a falat,
s az mégis kevés, ha nincs hozzá akarat.
Száz születés sem enyhít egyetlen elmúlást,
száz jótett sem feledtet egy igaz csalódást.

Egy-egy emberöltő csak csepp a tengerben,
szétporladó porszem a világegyetemben.
Mégis, ha az Élet velem, bennem lángol,
függetlennek érzem azt az elmúlástól.

Életet és halált elválnak tekintem,
s ezt dobogó szívemmel vígan szentesítem.

Ám a függöny mögött türelmesen les
egy bölcs, mosolygó Óreg, az égi mindenés.
Ő pontosan tudja, hogy mikor jön a végszó,
legördül a függöny, és lehet ezer jajszó,

hiába ünnepel vastapssal a néző,
nem segít a harag, sem kérés, mely ígéző
szép szemekből könnyként bújik elő sokszor,
ha az Élet ellobban, mint gyufán a foszfor.

Hát úgy kell e darabot erénnyel játszanom,
hogy fénybe zárt emlék legyen majd vánkossom.
Hogy takaróm fehér, fodros felhő legyen,
ha lehúzzák a függönyt ezen az életem.

Hagyjatok magamra!

Hagyjatok most magamra engem.
Lidérces gondolatok közt egyedül keressem
vélt, vagy valós értelmét a létnek.
Mit bánom, hogy mások mit mesélnek
madárfüttyös reggel, tücsökdalos este?
Aki megtalálta, sohasem kereste,
csak ölebe pottyant, kivált a homályból,
külső benyomásból, s némi lenge bájból
földöntúli élményt kreált magának,
s elnevezte tüstént átél, szép csodának.
Nekem bántóak a fények, a sötét mélyen hallgat,
nem oszt amnesztiát, nem hirdet irgalmat
a gyorsan múló napok tehetetlensége,
fátyolosan dereng csak szikrázó, szép fénye.
A lehetőség, ami reggel még felvillan,
estére elfárad: várja őt a paplan.
S a gondolatok rácsa megint csak bezárja
tettre kész énemet, csitítja, dajkálja,
simítva öleli, és hazudik bölcsen,
hogy a megmaradt életvizet nehogy kiöntsem,
hogy spóroljak vele, hogy szükség lesz még rá,
mert egy varázsütéssel, nyúlból-oroszlánná
változik majd lelkem, elönt a tettvágy,
és akaratom fészke, a frissen vetett ágy
nem hívogat többé, nem lopja el testem,
és megismerem azt, amit eddig kerestem.
Az örökkévalóság alkotó, szép tüzét,
ahol piciny az ember, de az óriási lét
izzadtan hajtja, úgy küldi előre,
hogy fáradtságtól petyhüdt, semmit érő bőre,
mint tavasszal a növény, zápor hatására
feléled, ujjong, és bámuló virága

mosolyogva néz a születő életre.
Ő része az egésznek: ettől jó a kedve.
S ha nem jön ez az érzés?
Ha nem vagyok jó magnak?
Hallgatag módon maradok magamnak.
Szánakozó vággyal, majd áhítva várom,
hogy a nagybetűs ÉLET végleg felzabáljon.

És életre kel a szó

Szakadj ki sóhajtás, szakadj ki tüdőmből,
legyél jajt kiáltó lidérces vészharang.
Látod, lassan leég a láng ölelő tüzemről,
s fázni fog eztán minden újszülött gondolat.
Papírra véstem pár kesze-kusza szót már,
ceruzám ekéje hittelt szántott sorokat,
lelkem termőföldjén csak gyűltek a barázdák,
s eszmém vetőgépe szórt bele búsan bölcs magokat.
A behunyt szemű jövőm bő termőföldet látott,
zölden ringó búzaföldön a holnap kenyerét,
s kalászeket simogatásában ezer búzavirágot
hintáztatott a szél, hogy elnyerje kedves kék kegyét...

De szikes lett a talaj, s izzasztó a szántás,
sziklák százai harapták szorongó ekémet,
friss barázdáimat benőtte durva dudva,
mohón megfojtva az élni akaró kéket.
Ceruzám hegye a papíron vértett el,
hol karmoló karokként könyörögtek a sorok,
de életre kelnek majd, s a köszönő végzettel
karöltve, mosollyal hirdetik, hogy mindig itt vagyok.

Hisz a leírt szó gyönyöre örökre megmarad,
gondoskodik róla a vérző hegyű ceruza,
míg a vágyódó papírról pillantó pillanat,
a széttört érzéskristályokat bearanyozza.

Most merész mámmal kilépnek a síkból,
és a tér hódolva hajt hitükért fejet,
a kimondott szónak nincs tömegsírja,
mert nem vesz ásót kezébe az emlékezet.
Az érzés, mi bensőnkben egyszer megfogant,
azért vágyik újra és újra megszületni,
hogy szórhassa fényét a borús ég alatt,
s ne keljen azt sírva eltemetni.
Öleld hát magadhoz a pillanat örömét,
simogasd bátran, ami a lelkedre rálehel.
Raktározd el mélyen az átéltek özönét,
s ne félj azt soha sűrűn emlegetni fel.
Csak ennyi a gazdagság, a többi talmi bővli,
értéktelenné válik egy röpké perc alatt,
dobogó szíved, ha tud fénytisztán szeretni,
az vési márványba az elmúló napokat.

Ki mondja meg?

A fehér porcukor, ami a tájat borítja,
ha neked csodaszép varázslat,
másnak a tél mocska.
A nyíló jégvirág a templomablakon
rideg köszöntés talán?
Vagy ragyogó alkalom,
hogy csokorba szedd sarjadzó lelkedet,
és végre megfürödj a fényben?
Lássad: másokat eltemet
a végtelen idő gonosz igazsága,
amelynek elmúlt a tavasza,
lehullott virága:
kettétört szárában az életnedv,
lassacskán kiszáradt,
kapaszkodásra szánt gyökere
mára már megfáradt,
ám búsuló ösztönnel a földet markolja,
mert tudja, csak ott rejtőzhet
az életünk anyja.
A harang zúgása, ha másnak
zengő-bongó láрма,
neked békés lélekhívogató,
felkérés imára:
bizony, lehet végtelen a véges,
erről tájékoztat,
s ha nem is nyílik mindenkiben
egyformán az ablak,
a fényt átölelve erről kétséged sincs,
majd megjavul egyszer az ablaknyitó kilincs.
Egyszer kinyithatod, ha kezded felemeled,
csak ne kérdezd folyvást,
hogyan ezt ki mondja meg!
Neked ki mondja meg?

Könnyező eszmék

Magányba zárt kedvemre gúnyosan
rálegyint a hajnal,
beteljesületlen vágyaim sorát
körbe veszi fallal.
Fénytéglákból rakja körém a kerítést,
csak itt-ott hagy időnként
szánalomból lőrést.
A szándékomra épült vár, míg kifelé világít,
az udvara sötét. Rabként szenved benne
meg nem élt álmom vénülő szelleme.
Sírva haldoklik ott száz – meg száz kérés,
elszánt, vad fogadkozás,
mámorító érzés.
S mi eddig lakhelye volt tettnek és erőnek,
sorsfordító akaratnak,
csillogó jövőnek,
most erőtlenül gubbaszt a sötét romokban,
jajgatva sírdogál,
búsul a sarokban.
Úgy szeretné már végre egyszer
magamhoz simulni,
szikkadt, kivénhedt lelkemnek harsogó
ébresztőt fújni,
de a szándék és akarat, tettek hiányában
csak tétován tapogat.
Nem lát a világban.
Rideg sírkővé válok majd
a temető földjében,
a természet gondosan betakar,
s én megbújok ölében.

Megtért akarattal

Törékeny alázat a karomba zárlak,
felsebzett arccal most átadlak a mának.
Vérfoltos múltadat fehér gézbe teszem,
óvni foglak immár, ne csodálkozz ezen.

Dacos büszkeségem a halálát járja,
kihullott fogakkal vicsorog a szája.
Harapna ő, marna, hisz arra született,
sárral fröcskölné be még jó pár életet.

Ám fogytán ereje, ideje is kevés,
megérett már neki egy díszes temetés.
Sírjánál állva majd nagyokat hallgatunk,
ne égesse tűzzel szitkozódó szavunk.

Édes ikervéred, keresztneve: szerény.
Hol járt ez idáig, vajon él még szegény?
Felkeresem őt is, térdet hajtok neki,
s mellém szegül akkor. Tudom, hogy megteszi.

Ha ti ketten együtt újra mellém álltok,
konok, bús fejemről lehullhat az átok,
amit dölyfös énem magának okozott,
s szelíd béke helyett csak civódást hozott.

Már össze vált fejjel tisztult meg a szemem,
megszelídült szellem lett az én Istenem.
Harangszó a szándék, mely szívemben dalol,
borulj térdre Ember, és meghallod, ha szól.

Megvilágosodás

Elszárad gyökere a kimondatlan szónak,
kietlen pusztává érik a lélek tőle,
és míg elveid téged féltve felkarolnak,
körülötted semmit sem értenek belőle.

Feladott vágyaidra ráfekszik az éjjel,
hogy a tudat alatt marjon, s önvád kínozzon,
s míg a szándék benned vérezve foszlik széjjel,
addig másoknak szívbe szúrt tuskét okozzon.

Mindig hiányt talál, ki folyton-folyvást keres,
és temérdek eltékozolt jótetten csámcsog,
selejtes álmokat gyűjtő Élet-ószeres,
kiben az akarat rozsdás ürege tátong.

Ne mérd a jóságot, hisz kilóra nem adják,
nem mérik méterben; itt mértékegység nincs.
Az erkölcs korlátlan, ha igaz lelkek lakják,
és egyenlő mértékben osztoznak e kincsben.

Ha hallatni tudod a szeretet erejét,
és hű követe leszel a megbocsátásnak,
életed kitölti a létezés keretét,
s visszakapsz annyit, amennyit te adtál másnak.

Mert égni kell

Lám, eljött megint az idő,
hogy meggyújtsam lámpásom,
s a titkos, por-sötét eszmék,
melyek nappal a padláson
hevernek kényszerű kelletlen
kíncsomókba kötve, vagy
tehetetlen vággyal simulnak a csöndbe,
most behintve létüket lehetőség porral,
dugják ki fejüket, s bizalommosollyal,
élére fésült, gondos frizurával
nyargaljanak szerte, és tudassák,
közöljék, az életunt világgal:
eljöttünk újra, megint csak itt vagyunk,
s addig jövünk folyvást, míg nyomokat nem hagyunk.
Eji bogár szárnyán rebben így fel szándék,
ha hívja, húzza, hajtja lángízű ajándék,
s nekimegy a fénynek, óriási hittel,
átszellemült vággyal,
hogy a tűz hamvad itt el,
ha nincs aki táplálja,
hát átnyújtja életét,
hogy ne fájjon hiánya.
Bogár mivoltomnak tűzben epedését
elvenni nem lehet,
hisz úgy feni kését az élet köszörűjén,
mint gyanútlan gyerek,
kit egyensúlyra tanít oktató mestere,
aki egész életét fél lábbal élte le.
Ha nem akarná Isten, hogy tűzben égjen énem,
szóvá szított szentség lenne az én bérem,
s úgy tiltana el e táltos torkú lángtól,
hogy hamut hinne hitem, a hitetlen vágtyól.

Nem szólok

Nem szólok, hisz nem az én dolgom,
nem főntről kapott bevégezetlen sorsom,
hogy ítélkezzek, és bélyegezzek.

Ez nem az a száj, s nem azok a kezek.
A fény egyenlő szétosztása nem tisztom,
lehet, hogy néha-néha ebben hittem,
és készültem rá: mérni, számolni tanultam,
de köd üli már igyekvő múltam.

Amennyi jutott, azzal beérem,
ajándék ez: múltbéli bérem,
amit elszámolásnál be fogok vallani.
Nem lehet felőlem majd olyat hallani,
hogy adós maradtam.

Nem szólok!

Nem szólok. Nekem nem az a vágyam,
hogy megszámloljam mi jutott, s hányan
ékeskednek idegen tollakkal,
és sikerült-e mindenkinek a jóakarattal
megrakott asztal köré tett széken
leülni egyszer, s jóllakni szépen.

Aki evett, az mind elméjét hizlalja,
vagy sudár fa lesz, vagy bokrok kusza alja.
Mindkettő fontos: a Föld teremtménye.
Egyikre felmászva nézhetünk az égre,
a másik tétova lábnyomunk takarja:
rég meghalt tettünk lebomló avarja.

Nem szólok.

Nem szólok, csak gyűjtöm a szépet,
elteszem mindazt, mi egyszer megigézett.
Új fénnel hintem be a megfakult álmot,
baráttá fogadom, ki engem leigázott.

Óriás mosollyal karomat kitárom,
szeretni próbálok mindent a világon.
Senkit sem riasztok, de nem is óvok,
békülök magammal, és semmit sem szólok.

Önmagamba zárva

Bús béremül kaptam kendős lelkű szememet,
mely szoknyás kedvű szívemmel minden
nyílni kész virágon mámorral felnevet,
de sírni tud jajgatva, rimánkodva, fájón
egy-egy levirágzott múltó száradáson.
Ha élém fúj a szél egy anyátlan sóhajtást,
vészcsengők száz jaja üvölt fel fülemben.
Felhevül vén vérem sikátor eremben,
s dolgoznak a vágyak, hogy a reménytelenben
otthont teremtsenek, s hogy minden zsenge hajtást
naponta öntözzenek jó szándékú kezek.

Ó, Te kalitkába zárt véres-szárnyú madárlélek,
de sokszor megcibált már a gonoszkodó élet.
De sokszor zárta lakatra erős férfikezed
könnyhártyás, elégedetlen lelkedet.
Riadtan remegő, rácsfalu szobádba csak akkor
kandikált be némi élniakaró fény,
ha az az erős, megalkudni nem tudó férfikéz,
az az elszánt, konok, kőkemény,
vért vergődő lelkednek nagy-ritkán engedett.
S Te, mint hálás, csacsogó kis madárka,
ki örül, hogy fényhintában leng a kalitkája,
dalolva csókoltál neki kezét.

Foszd meg, kérlek, e sanyargató emlékképtől
gyarló, önmarcangoló emlékezet.
Vedd el tudatát. Hajítsd a szemétre.
Tégy kalapot végre bambán bús, birka szemére,
hogy ne lássa többé ketrecből a külvilágot.
S büntudat nélkül szakítson számtalan, szárán

szunnyadó, hervadásra ítélt, halandó virágot.
Vagy tárd ki az ajtaját. Engedd az útjára.
Ne hagyj sínylődni tovább. Ne teríts bújára
aranyzállal szőtt, szemérmetlen színű szőtttest,
mert halódó lélek köntöseként mit ér az ép test.

Nem tudtam

Hallgató szájjal és kisírt szemmel félek,
sok ezer csapdával lesben áll az élet.
S mert e gonosz arcra csalfa mosoly szárad,
bőkezű áldásként ér engem a bánat.
Azt hittem, hogy az út csak egyenes lehet,
s a végtelen felé egyenesen vezet.
Nem tudtam kanyarról, emelkedő dombról,
meredek lejtőről és körforgalomról.
Nem tudtam kátyúról, s az útszéli lámpa,
azt hittem a könnyebb haladást szolgálja.
Nem tudtam: a szépség letépve elszárad,
s a jó szándék kövéből épített várat
omolni hagyja az irigység habarcsa,
nagyobb a gyűlölet féltékeny hatalma,
mint hogy az önzetlen, segítő szeretet
tartsa végre össze e fontos köveket.
Úgy tudtam, nem szabad mást sárral dobálni,
elvetélt eszméket bőszen kiabálni.
A sárból leginkább – szalmával keverve –
építsünk házakat, és a nincstelenbe
adakozó vággyal rakjunk sok-sok fészket,
erős lélek-odút, hisz bőven van készlet.
Nem tudtam: az érzést legyőzi a tudat,
botlik a szándék, ha gáncsol az akarat.

Mert sokkal könnyebb okoskodónak lenni,
mint vérző szíveket kötszerrel befedni.
Úgy tudtam, azt hittem az igaz szeretet
szivárványt képezhet majd jó és rossz felett.
Nem tudtam, hogy mások ezt a fényjátékot
úgy tüntetik fel, mint hűtlen délibábot.
Nem tudtam, hogy jobb az, ha köpenyt viselünk,
s eltakarjuk fájón, ha könnyezik szemünk.
Nem tudtam, de biztos meg fogom tanulni,
s én is üres szívvel fogok majd meghalni.

Ölelkezés az ősszel

„Kóbor, szabad üvöltés az élet”,
de néha, ha csend van,
én akkor se félek.
Túlél majd család, rokon és barát,
kiknek elloptam egy-egy
boldog pillanatát.
A keringőző élet fájó lábú tánca
pezsdíti vérem,
s pár kapcsolat románca
ad erőt, hogy tűrjem a magányt,
és a könnyező lelkem,
az emlékek kendőjével
néha megtöröljem.
Úgy vágytam a fényre,
a felhők közt villanó, vakító kékre,
s ha néha bánat takarta is a Napot,
azért még élek.
Azért még itt vagyok!
Viráglelkem azért is dalol,

meghallják még talán,
és felismerik valahol.
Nem vetem szememet vásári csodákra,
illanó reményekre,
hazug keresztfákra:
én a tiszta forrás után vágyom,
mely elrejtve pihen meg,
a vérző gondolatágyon.
Hamarosan megint ősz van.
Fáradó szememen köd, előtte pára,
az elmúlás rásóhajt e szertelen
világra,
de nem fáj, mert átsejlik e párán
a hívó végtelenség,
a végesség határán.

Sorskarmok szorításában

Az ég felé fordítom vénülő tenyerem,
életvízem apad, s fogyóban kenyerem,
náthás orrú sorsom csak prüszköl egymagában,
fekete felleg hűl rá, ki nem hisz csillagában.

Fekete a sóhaj, mely nyakamban lóg sálként,
fekete bánatot ölel át barátként,
fekete akarat fekete tintába
mártja az ecsetjét, s így fest most álmokat.
Beleült a lelkem jaj-láncú hintába,
s hagyja, hogy ringassa fekete kábulat.
A mosoly is fekete, erőtlén, gyenge,
nem hisz vak végzetben, fáradt e szerepre.
Búsan törli le most görbült szája ívét,
míg fekete szorongás szaggatja a szívét,
pedig volt színe mindnek, az ég vörös volt nemrég,
mikor az alkonycsókú lányok körbeölelték.
A rózsaszirmú sóhaj fehér dért lehelt rám,
míg simogatta lágyan fel-felhevült orcám,
a bánat sárga volt, mert irigykedett nagyon,
hogy mázsás terhével nem nyomhat agyon.
Akaratom szárnyalt, aranypalást fedte,
és nem volt olyan erő, mi életkedvét vette,
álmaim színeit szivárvány legyezte,
s azúr-kék paplannal szépen körbeszegte.
Lelkem szélben táncolt Nap-festette réten,
pilleszárny vibrált tűzpiros tűzében,
a mosoly fogaim közt úgy szaladt világgá,
hogy átváltozott bőröm pírban égő lánnyá...

Ám egy pillanat elég és eltűnnek a színek,
egy félreértett mondat, s kihűlnek a hitek,

egy pajkos legyintés a Sorsmadár szárnyától,
s Te szűkülve, vonyítva félsz már a tollától,
hisz nem Te vagy az erős, hanem azok a hatalmak,
melyek téged hited erejében, életben hagynak.

Szemtől szemben önmagammal

Fáradtan, vénséges szomorún,
elkenődött vággyal a borún
karcolod papírra az aranyzavakat.
Sorokat festesz az érdemtelen sorsnak,
s a keserűn igaz gondolatoknak
vicsorgó harapását állod,
mert büszke vagy, akár a világod.
De konok lényed fénye,
gyermekszívbe bújít daccal telt erénye
jajgat, nyöszörög, letérdel imára.
Csak kávéd legyen mára,
és szeressen az Téged
mind-mind, kit Te is szerettél,
égető gúnykézzel öleltél,
mert ha nem bánthattál, fájtál magadnak,
s nem hiteleztél fröcskölő megvetést szavadnak.
Ó, hogy milyen bamba, bátortalan, bámész,
vakmerő szívvel az égni vágyó lángész,
mennyre nem fél, hogy felperzsel mindent,
s hite hűvös hamvát herdálva szórja
egyformán silányra és dicsre érett jóra.
Néha mennyre nem számít, mikor fogy el
a gyöngyszavakkal megrakott kosár
tartalma, amit csendes-csökönyszeren
az élet helyetted cipel.

Tékozló tehetséggel terítéd szét a jót,
adakozó érdemként látod a valót,
és nem számolod soha, hogy mennyit apad akkor,
ha bő kézzel szétszórva, áldással adod,
ám a számottevő hiányt, napi alkonyatkor
tudatodra méri a kegyetlen világ,
mert mindig elszárad a letépett virág.
Nem fogsz Te már soha más színű
festékkel színezett lélekké válni,
ne erőlködj, nem megy, kár is megpróbálni.
Játszd sírva a dalt, hadd ne vessenek rajta,
hisz lélekruhádat a sors ilyennek varrta.

Vágyak pusztulása

Százszor átéltem már vágyak pusztulását,
máglyán elégését, lassú sorvadását,
volt jó pár, amelyik felizzott,
fellobbant, s lenge szélként
libbent ki lelkemből, s lidérces fényként
pihegve, lihegve lehelte ki létét.
Volt amelyik, mint hömpölygő, zúgó áradat
ostromolta légvárból épített váramat,
amit könnyű volt bevenni,
egy csettintés, ennyi
se kellett, és pokolból mennyet
varázsolt belém,
és én a mások szemében kőkemény,
akkor csak vajszívű vézna,
véres vonagló közt vesztiesen néma,
jajongó jajjal fájtam a kinnal,
s nyugtattam magam tollal és papírral,

hogy valami szépség is érje a lelkem,
s e sóval behintett, felszántott telken
ne száraz, kiégett karmoló kórókat
kaparjon elő az emlékezet.
Ó hány és hány vágy lelte már halálát,
s most alussza bennem bevégezetlen álmát,
és hány fog még reménnyel kitörni belőlem?
Nem tudom.
Ha tudnám, ketten osztoznánk e kincsen.
Én, a szolgál elkűsenki és a teremő Isten.

Mert tudnom kell, hogy élttem

Világok születnek és elhalnak bennem,
elaggott frázisok élelemre várnak,
lefogják kezem, de tudom, mit kell tennem,
nem adok több teret haldokló imának.

Fény szülessen bennem elvakító hévvel,
s férgek foga fájjon minden harapásnál,
lidércölő lelkem gyilokra kel kéjjel,
ha hiányt érez az esti számadásnál.

Virágszirmú vágy láng bújjon ki szívemből,
zöld leveles szára legyen a tudatom,
s ha szikrát szóró ige sziszeg eremből,
karolja üvöltés később az utamon.

Zúgjon a fül tőle, zokogjon, ha hallja,
zsibbadjon tüdő, mert levegőre vágyik,
szíve addig verjen, míg értéknek vallja,
s kísérje el ígém a halálos ágyig.

De ott se legyen nyugta, halni se tudjon,
szavam szentségével örök harcban álljon,
sose legyen éber, soha ne aludjon,
Elevenen lüktessen, örökkön fájjon.

Eméssz fel

Megint elbújt a Nap.
Egykedvű, hallgatag
szemekkel lesem
a fénytelen
 eget.

Buborék kis életünk reszketegen vár,
ha el-eltűnik szeme elől
az életport szóró, kegyes napsugár.
Fényt imádó akarat lepi el a lelkünk,
s megbántva, sápatag tetszhalottként
lézeng bennünk a tudat,
hogymint leszereltünk.
Jaj, pedig a virágzó vágyunk
reményhegy erejétől kegyelmes.

Földölelő szárnya folytonosan verdes,
pihe-puha tollazata féltőn engedelmes.
Viharban repülni olykor mégis képtelen,
hiába a szándék, ha a szélirány végtelen.
Ó, te felhő fölé szorult életterlen Nap,
bújj elő már végre, mutasd meg magad.
Csiklandozz sárgára, égesd meg bőrömet,
húzd ki sugárkardod, vagy pici fénytörödet,
és kaszabolj, szurkálj, döfködjél halálra.
Ezer vágással büntesd tűzimádó létem,
hisz tőled elpusztulni jóval nagyobb érdem,

mint fonnyadtan feszülni a nagy árnyék falára.
Sugaradtól sülni: sorsom ez és végzetem,
ha nem tudsz megperzselni, én azzal vétkezem.

Álomrácson innen

Kínketrecben kergetőző
konok, keserű álmok
szedik szét a sejtjeimet,
míg megbékélést várok.

Láblógató, lusta idő
röhög rajtam keményen,
be nem végzett vágyaimtól
nem növekszik erényem.

Sokszor sírok akár a szél,
ki kapva kap más tájon,
s úgy fogy el, mint szerető szó
a hamuvá hűlt szájon.

Reménylábú, bölcs békesség
te ne térj ki utamból,
otthont találj mindig bennem
és ments meg igazamtól.

Legyek szerény, alázatos,
szép szóért síró szolga,
ki ketrecéből álmait
a világ elé szórja.

Ma arass

Ne jövőt remélj, mindig a jelen arat
tegnap művelt földből kibújó magokat.
Múlttá vált vetésünket, ha védte a Nap,
és öntözte eső fejlődése alatt,
akkor várhatsz ma termést, tán bőségeset,
ám jövőd kínkenyerét most eheted meg.

Tervezel előre, hizlalsz égen felhőt,
szívárvánnyal díszíted, s hiszed, ha felnőtt,
sivatag lelkedre elhozza az esőt.
De kiszárad lelked még az eső előtt,
hisz jövődet vadul zabálja a jelen.
Te mégsem változtathatsz az előjelen.

Ne remélj jövőt, hisz ábrándokat vetsz el,
ha hiszed, igéddel mindenkinek tetszel.
Fehér vágykarddal, míg a bűnnel verekszel,
áttetsző lelkedet bemocskolod egyszer.
A tegnap termését mindig ma aratod,
s jövőd kínkenyerét könnyek közt felfalod.

Térdre hullva

Más a fény és más az árnyék
a szemek bogarában,
ha nincs tér, s fojt a levegő
a szűk lélekszobákban.

Ami tegnap még nap-sárga
kíváncos élet volt,
és tálcaként feküdt alá
a bizalmas kék égbolt,
ma bűzben fürdő, fertőző
vész, ölni kész szörnyeteg,
akinek nem fog az óvó szó,
s megmarja féltő kezed.

Ó, jöjj fényesség, te ragassz
világot vak szemekre.
Néma ajkak rínak érted,
s bújnának tenyeredbe.

Jöjj, kérlek, meséld el nekik,
hogymilyen csodás ma az,
ha hársillatú lágy szélben
lelket ölel a tavasz,
ha kikelet zsong dobogó
szívek szűz szövetségében,
ha bódultan serken a vér
bent, a lüktető érben.

Mesélj teret a beszűkült,
álmos sikátoroknak,
adj ércesen zengő hangot
a suttogó toroknak.

Feszülj már fel fényhíd gyanánt
az értelem fejére,
hogy a bűsz acsarkodásnak
legyen immáron vége,
hogy a madarak dalfütytyét
a süket fül is hallja,
s a kőszív verőérébe
a vágyó hitet csalja.

Itt állok én, és várok rád
békés, bús türelemmel,
s hitet hintek alázattal
hitetlen két kezemmel.

SZERELMES SZÍVDOBBANÁSOK

Vigyél a vizeden

Kis papírhajó vagyok az életvizeden.
Vergődő vágy-vitorlával
a foltos fedélzetemen
a nagy szelet áhítom. Merészen nézek
a szűz szikrák szabad, szép szemébe,
csak vigyél tovább, még ne tegyél le.
Repíts, hullámok hulláján hiányomat hívva,
a feneketlen mélybe, hogy tudatod beírja,
vésse bele vérrel vemhes, vak kezembe,
miként fogjam a tollat, s a nagy igyekezetbe
száradt szeplős gondolatom,
hogyan ne üssön engem,
minduntalan agyon.
Ne hagyj beleveszni az életed vizébe,
csak vigyél tovább, még ne tegyél le.
Rongáld csak ronggyá lett rabszolga hajómat,
papírfalát áztasd,
s üvöltсед elszántan a benne utazónak:
most jó az irány, erős ez a csónak,
s hitelt adhatsz bátran, bárgyú, bamba szónak,
ha ajkadat égeti, csak akkor érezd jónak.
Mondd el ezerszer, bőrből faragd ki
betűit, ha kell,
és etesd meg velem, tömd a szájamba, kérlek,
mert ilyen élelemmel nem feledem el,
hány lángot gyújtottál, holt hitem szívébe,
csak vigyél tovább, még ne tegyél le.
Küldj reám orkánt, okádjon ordítva,
árbocomat darabokra törve,
hajts a végtelenbe, taszítsál előre,
s ha papírhajóm reszket, mert szétázott

szándékkal nem jut kikötőbe,
megvetően legyints, és üssél a hiteddel,
égy igazzal, fojts meg a lelkeddel,
de soha ne hidd el,
hogy nem hiszek Neked,
hogy nem az életemet menti,
mindennapi, éltető kenyered.
Te csak zárd jó szorosan az életed vizébe,
és vigyél, vigyél mindig tovább,
soha ne tegyél le.

A május varázsa

Látod, letérdelt mellénk a májusi est,
s mint vak piktor, ki emlékezetből fest,
vörösre mázolta a látóhatár szélét,
hogy elvegye a sötétség határtalan élet.
A rohanó élet lassan lefekvésre készül.
A nappali hajsza nyugalommá szépül,
s a szemedben tükröző pillanat-csendet,
én áhítva vágyom, mint lélek a mennyet.
Kezed szorításában ott lapul az Élet,
egy cáfolhatatlan „mindörökké” képlet.
Másnak az érzelem bevehetetlen vára,
melynek én vagyok egyetlen katonája.
A háborúktól sújtott szerelem harctéren,
egy falatnyi béke, egy virágzó éden,
melyet gondosan ápol két lélek és test,
és leborul előttük a májusi est.

A lángoló akarat hullámain

Jaj, úgy szeress Te engem, én azt akarom,
hogy halál hintázzon minden pillanaton,
hogyha nem reám gondolsz, ha nem engem látsz,
hogy zokogjon a perc is, ha más után vágysz.

Jaj, úgy szeresselek Téged, követelem,
hogy térdeljen az érzés a kövezeten,
ha a pillangószárnyú, féltő gondolat
bennem csak egy percre is feledést mutat.

Jaj, úgy szeress Te engem, én azt akarom,
hogy a holt feléledjen a ravatalon,
és kihűlt szívétől vádlón megkérdezze,
vajon ezt az érzést miért nem ismerte.

Jaj, úgy szeresselek Téged, követelem,
hogy az ragályos kór legyen a szíveken,
s e túlradt vágy szerelmemből kihajtva
szívárványt fessen az asszonyakaratra.

Jaj, úgy szeressük egymást most és örökké,
miként a perc kívül meg, s nem foszlik köddé,
mert lelkünk mindaddig tündöklök, ünnepelek,
amíg hű társunk fénye óvón átölel.

Add a kezed

Gyere, karoljuk át ketten a világűrt,
míg érzéseink halhatatlanná válnak.
Szemünk szép mosolya egy üstökös fénykürt,
örökül hagyjuk e fénytelen világnak.

Kezedet fogva nézzünk a Hold szemébe,
ragasszunk mosolyt arra a kerek arcra,
s ha szemünk tükrebe beleszédül fénye,
igaz szerelmünknek nincs oka panaszra.

Jöjj, szálljunk a széllel virágról-virágra,
fürödjön a vágyunk reggeli harmatban.
A mező már nekünk ablakát kitárta,
hogy éltesse fülünk zengő madárdalban.

Add a sápadt hited, hátamra veszem én,
hisz édes e teher, nem zsibbadok tőle,
a kínszagú élet veled egy költemény,
éhes szájjal falom, nem hagyok belőle.

S ha félsz, hogy a remény lihegve elfárad,
küldj ki két könnycseppet jelként a szemedre,
majd oltalmam szele szárítja orcádat,
míg hittel telt fényem vigyáz életedre.

Vigyázok Rád

Kifésülöm az életedből a tegnapok fájdalmát,
konok-hegyű túmmal megfoltozom,
vigaszcernával összevarrom szakadt lélekruhád.

Jövőízű, tiszta vízben áztatom napokon át,
hogy elvegye a múltad sókönnyes, megkeserült,
remény-nélküli, dohos szagát.

Majd életféltő két kezemmel kimosom én,
s míg mosolyhabok énekelnek a víz tetején,
a szivárványszínű mosóporom varázslását
már nem szennyezi be kívülről érkező vád,
mert fénylő hitem erejével vigyázok Rád.

Megszáradni napfonatú kötélre rakom,
s míg létem szele óvón csókolja jövődet
a bársonyba bújt esti alkonyon,
én párás szemű vasalóval várom a száradást,
és kigőzölöm életedet. Nem lesz több szakadás.
Kisvirágú szép szirmokkal díszítem ruhád,
és irigykedhet akkor a gonosz külvilág,
mert igaz-élű mosolyra ébred majd a szád,
hisz melletted leszek mindig, s úgy vigyázok Rád.

Álmod küszöbén túl

Becsukja szemét a vénné görnyedt este.
Hiábavaló harcát, mellyel eddig kereste
feszülő kínok közt, remegő kézzel leste,
miként bújik a halhatatlanság köntösébe
az illanó perc túlélésre képtelen teste.

Most lemondó legyintéssel löki oda koncnak,
s míg jelen és múlt a zsákmányon marakodnak,

Ó beéri azzal, hogy emlékké formálja
arcod sápadt bőrét, melyre fáradság települt,
s bennem örök-fényű festménnyé kövesült.

Ó, milyen bölcs is a mulandó természet.

Válogatás nélkül vetít élém képet,
rám testál hatalmat, s engedi nekem,
hogy a gyermekéletű, elfogult képzeletem
rendre válogasson a „megtörtént” kosarából,
és elrakjon álmokat a rohanó mából...

Zuhatag hajad a válladról lefolyva
csobog bele csendszagú paplanodba,
s míg nézem az örvényt, kérlel a szemed,
„tíz percnyi szendergés életmentő lehet.”
Hagyom hát csukódni zsibbadó pilládat.
Vigyen a tudatlan, vessen rögvest ágyat,
s míg Neked e tíz perc csak egy pillanatsóhaj,
nekem egy évszázad. Hosszú lesz, ó jaj...

Hattyú-bőrű teher festi meg az arcodat,
lélegzésed gyöngül, s a lesben álló alkonyat
úgy teríti rád gyengéden a plédjét,
ahogy gondoskodó anya az esti meséjét
simogatja bele gyermeke álmos fejébe.
Ez megnyugtat Téged, s elalszol végre...

Itt hagyta engem őrzőnek kinevezve,
mert tudod, az álmod attól lesz kiszínezve,
ha kezembe nyomhatod a biztonság ecsetjét.
Aludj, s én védem álmod minden egyes cseppjét.

Vigaszra vágyva

Gyere. Vigasztalj. Mondd, hogy ne féljek,
mesélj forró hittel, hogy melegében éljek.
Szavak lágy paplanával takarj be, kérlek.
Teríts rám mosolyjövőt, ahol a fuldokló fények
levegőhöz jutnak, s a kapaszkodó lélek
megleli párkányát. Ahol a megtaposott élet
egyenes derékka, magabiztos vággyal ébred.

Gyere. Hited el, hogy nincs meg nem kapott jó,
hogy hiába ver hullámával a hazug életfolyó,
a felhő, amit látok, egy gyorsan elvonuló
kedélyárnyék csak. És a fölötte dalt dúdoló
igaz hangú Nap, mint egy folyton megújuló
ölelés éltet, simogat. Víg, meg nem alkuvó
éneke, a szél szárnyán szálló harmonikaszó.

Gyere. Vigasztalj, majd mindent elhiszek én,
míg láb-lókatva ülök a mulandóság peremén.
Óriás lepkehálómmal, mit tartósra szőtt a fény,
elkapom életed, hogy minden morzsányi remény
összegyűljön ott. Hogy sohase legyen kemény
sorsod jövővel bélelt ágya telehinteném
a bizakodás morzsájával. Mert így köszönlek én.

Álomváró

A fáradtság most Benned puha fészket rakott,
hiába sírtak kegyelemért a kelő hajnalok,
Te addig űzted őket, ébresztetted daccal,
míg egybefolyt az erő a megadó akarattal.
Most elfeküdt a lendület csendesen az ágyon,
álomszellő hintázik a bóbiskoló vágyon,
nincs az akaratnak akkora hatalma,
amit a szunnyadás most be ne takarna.
De jól van ez így drága, pihenjen a test,
az éj gondos keze majd álomszirmokat fest,
s míg illatuk felhője orrodát csiklandja,
fellélegző lelkednek párolog a gondja.
Kínod feszes húrját lazítja az álom,
és hajnalig őrt áll majd becsukott pilládon.
Új életet csepegtet az elfáradt reményre,
így varázsol Téged holnap is keményre.

Véreddé válnék

Míg kívülről Téged csábulva csodál,
simogat suttogva, serényen körbejár
ölelő, selymes fénnel a fénylő napsugár,
addig én többre, telt tartalomra vágyom.
Mint pihe a párnában, a megvetett ágyon,
benned bűvő bélés szeretnék lenni.
S belőled kiindulva úgy, mint eddig senki,
beléd bújva tudjak ott bent megérkezni.
Az alkotórészed, a véred vagyok én,

az ered, ideged, társ-tároló edény,
mely boldogan, békén járja benned a köröket,
mi szívedből indul ki, s oda érkezik meg.
És a röpke idő alatt, míg körömet megteszem,
újra és újra eláll a lélegzetem,
újra és újra átélem a csodát,
amit a visszatérő keringés ad.
Leszek én szín a fényben,
mozdulat az ölelésben,
újaidon a gyorsan növvő köröm,
vagy bármi, bármi, ami öröm,
ami Neked nem fáj, mi boldogságot okoz,
hadd legyen én, ki reménytálat hoz,
és úgy nyújtja át, úgy adja oda Neked,
hogy a hegy kőszíve is beleremeg.
Nem sok amit kérek, csak minden mi Te vagy,
legyek eztán én is, hisz belőlem vagy,
és én tőled létezem,
kérek, soha többé
ne engedd el kezem.

Altass el

Karodba bújva álmodnék újra.
Ringass el.
Oltsd el a lámpát, fénynek hatalmát
kergesd el.
Hangod, a bársony, hozzám találjon.
Énekelj.
Szórj most rám álmot, könnyű világot.
Altass el.
Tűzd fel a szárnyam, éji világban
szálljak én,

tengernek alján, felhőknek habján
járjak én.
Hegynek gerincén, folyópart mentén
ballagok,
bámulják léptem, fekete égen
csillagok.
Madarak szólnak, nekem dalolnak,
úgy csikál,
megbecsült múlttal, tücsök a húrral
muzsikál.
Tarka, szép álom, boldogan állom
képeid,
magamba szívom, amíg csak bírom
fényeid.
Illan a csoda, elszállnak tova
vágyaim,
felsír az Élet, élem, mert szépek
álmaim.

Átadom a vágyamat

Vágy ül a nyakamon, kemény, kitartó daccal
néha nyel nagyot, ám ettől még éheznek.
Gyakran összevész a közös akarattal,
s tovább lép dülva, de mindig visszaérkezik.

Vágy ül a nyakamon, mely Belőled leledzik,
Te vagy gyökerének mérgező talaja,
már semmi sem olyan, mint amilyen volt eddig,
a nyakamra ült vágnak halál a sóhaja.

Vágy ül a nyakamon, bár a Tiedén ülne,
hogy fojtogasson Téged minden hajnalon.
S míg a hiány a füledbe kételyt hegedülne,
a holnapok mosolyát látnád az arcomon.

Szelíd reménylelkem csitítana Téged,
segítene Neked minden fojtás előtt,
simogatással hergelném forrásig a véred,
és szájból-szájba adnám az életető levegőt.

Átélt kínjaidtól szívem szomorkodna,
angyali lényemet karmolná a bánat,
édes csókot nyomnék síró homlokodra,
de örökre ott hagynám nyakadon a vágyat.

Hiányzol

Bennem élsz, mégis úgy mar, lüktetve éget,
küszködő kínkönnyekeket nyel kövér hiányod.
Tétován támolgyó szívdobbanásnyi létem
 marcangoló foggal falja fel
 szűkre soványodott, élhető világod.
Mint kisgyermek, úgy várom naponta
 az életet jelentő, nyugtató mosolyt,
s mert függönyként feszülök tudatablakodra,
 téged a bezártság nem létező,
 fekete keserve halálra fojt.
Pedig tér van a tenyeremben,
 s feléd nyújtom a nap-sárga rét
 minden nyílásra ítélt virágát,
a csilingelő, vágyálmú virágszirmok
 szél- borzolta, édes hahotáját.

Neked gyűjtöm és arcodra simítom
a szivárvány ölelkező színeit,
s eltöröm a Sors kezét, ha nem épít nekünk
halálig tartó közös fészket itt,
hol reményből fonhatom meg
összetartozásunk bársony kötelét,
mely nem szorít, de egybeköti
kettőnk repülni képes,
közös szárnyú életét.

Csak itt vagyok

Csak letörölném szemedről a könnyet,
nem segít, de tudom, hogy úgy könnyebb.
Csak vigasztalni akarlak, mert látom,
sírás feszül egy mosolygó, szép szájon.

Én elmondanám, hogy jobb kedvre derüljél,
több vagy nekem felvillanó fénynél.
Ragyognod kell, mert sugaradból élek,
el sem megyek, és mégis visszatérek.

Csak ne hidd azt, hogy egyedül kell élned,
csodát rejt el akkor, a csúf élet.
Kezem, s kezed egymásra ér úgyis,
szorítjuk majd, az életen túl is.

Csak sírj, ha kell, de a vállamon tedd ezt,
így nem fáj úgy, hogy mennyire szenvedsz.
Csak mosolyogj, ha a könnytől nem is látod,
mily szép is lesz egyszer majd az álmod.

Cseppekben kaplak én

Apró részletekben költözik be
lelkembe a meleget ígérő nyár.
Fényből kötött ruháját már elküldte,
befészkelte víg illatát a szekrénybe,
s a polcon pihenve pajkosan arra vár,
hogy eljőjön a mámorba mártott nap,
amikor sugárnyalábot szórhat,
a szépségére éhezőre.
És ahogy a sötétségtől bánatban
elárvult, faggyal telt mezőre
ontja az éltető sugarat,
úgy hintse el bennem is az életet
egy pislogó pillanat alatt.
Vérvörös hajkoszorújából
már édes kóstolót adott.
Egy papírdoboz illatába zárt
ringató reményt ajándékozott
ámuló, hitetlen életemnek,
hogy soha ne remegjek
a holnap reszkető sorsától,
béküljek annak igazától,
mely akkor is erősít, ha éppen gátol.
Apró mozaikkockákból szedlek össze én,
hogy a lassan rám-köszönő életem telén
az édes nyár kirakását végezze kezem,
mert míg lélegzem ez az életem,
gyönyörben hamvadó, dallá sírt végzetem.

Csillag-lak

Hogy ragyog ott fent, látod, az a csillag,
úgy hívogat minket akár egy kis lak.
Pára száll az udvarán, s fénybe mártott háza
sok szerelmes szívnek volt eltitkolt fohásza.

Nézd, szelíden integet, hogy menjünk el oda,
legyen izzó fénye érzésünk otthona.
Ha ráfeszül e fényre rikoltó reményünk,
ragyoghatunk rögvest, nem kell többé félnünk.

Ott Égitest selymével fedem égi tested,
mosolyod bűbáját, amint arcodra fested,
kiszórom kezemmel a korommal telt égre,
hogy húzza el a száját az egész világ végre.

Gyere, add a kezed, nyújtózkodjunk ketten,
nem leszünk az elsők ez emberrengetegben,
akik el kívánják érni az égi otthonuk,
de lehetünk az elsők, kik emberként ott lakunk.

Elvetélt küzdelem

Szelíd szirmú, sóvárgó vágyad
a ruhádon szendereg,
sajgó szemmel lesi az ágyad,
mert oda Ő nem mehet.

Éjét osztó, gyönggyé gyúrt párnád
féltően kér, jajdul fel,
ne add el eddig őrzött álmát
egy vágnak, mi úgy ölel.

Lepedőn a hajnali harmat,
mi testedből bújt elő,
vágyad előtt térdelve hallgat,
úgyis győz a túlerő.

Hajts hát fejet Te is a szépnek,
ellenállni nem szabad,
A lelkedben izzó reménynek
ára kicsi, tétje nagy.

Nyílj meg hát sziromszívű mámor,
terítsd csak szét bájadat,
légy részeg az érzés borától,
s ne gyötörjön büntudat.

Elmémre hulltál

Elmémre hulltál, mint áldani való álom,
lettél az életem, s leszel majd halálom.

A kenyereim íze, a kávéim feketéje,
ábrándos vágyam megvalósult éje.

Kezemen ránc vagy, vagy bőröm barnasága,
mely másoktól féltve, bizony néha sárga.

Suttogó szavaknak fel-feltörő fénye,
mely felhőt kikerülve feszül rá az égre.

Jókedvem vígja, és bánatom siralma,
érzésvarázsom örökös hatalma.

Keringő vérem eltévedt sutája,
Te vagy tetteimnek okosa, butája.

Vemhes, vak sorsomnak fehér fényű botja,
mely a szürkéséget mosoly-kékbe fonja.

Élő életemnek folyton növvő ága,
Te lettél a lelkem örökzöld virága.

Hitvesemnek

Te bolondos élet, hát mit tettél velem,
hálóban hörög hideg, hitvány életem.

Élni-édes fogság, az íze, mint a méz,
szerelem-láz emészt, és értetlenül néz,

Hinni sem akarjuk, pedig üvölt az agy,
Te Léda, Fanni, Flóra, egy-személyben vagy.

Emelj magadhoz

Magányba marva, morcosan
sírsz a párnádon kócosan.
Kitárt kebledre ki-kiül
a remény, mely ódát hegedül.

Virrasztó hitek szántanak
szószívedben szép vágyakat,
s míg naponta mélyül a barázda,
tested az átkos parázna
a felszántott földön kéjeleg,
hogyan szenvedje Föld és Ég-jeled.
Hogy fájjon nekik szépséged,
a karmoló, kínzó krémlényed,
ha lüktetve, lágyan simulsz rám,
míg megszállsz, s leszel az aurám.

S én lábaid előtt heverve
érezem, hogy lelke merevre,
üveg-keményre hevült már,
és eltörne mihelyt megunnál.

Ó átkozott érzés, fagyhalál,
ha a lélek társra nem talál,
de mennyekbe szálló körmenet,
ha megleled fél szívedet.

Én tudlak Téged

Én meglátom az arcod a Nap mosolyában,
hiába takarják el hamuszürke felhők.
Hisz a szertelen szellők szívós ostromában,
amint a sugarad egy-egy foltfelhőt fellök,
arcod szépe ráfeszül az égbolt kékjére,
hogy kiteljesedjék e kéklő gömb békéje.

Én meghallom hangod egy patakcsobogásban,
gátolhatja folyását száz kőszívű szikla.
S bár víz- áztatta hite nem hisz oldódásban,
karoló hangcsepped, mint kőrepszto szikra
ostromolja őt bőszen, csendes elszántsággal,
hogy számoljon az erővel, a sodró árral.

Én megálmodom vágyad, takarhatja palást,
míg ezer csengő szóban temeted fájdalmad.
Érzem verő szíved, s minden halkuló dobbanást
fény sugarba mártok, ha égetnek bántalmak,
poroltó lelkemmel én féltőn Rád simulok,
ne fúrjanak férgek, ha szeretnek angyalok.

Én, szegény megalkuvó

Eső veri a portól hörgő földet,
bánat veri veréb-valóságom,
s hogy szemem lásson barna tájon zöldet,
sírba teszem maró makacsságom.

Szelíd szószívvé szellemült a gőg is,
mely tegnap még torkodat taposta.
Sírva szolgálok szerelmet és nőt is,
ha vágybájad ezt a törvényt hozta.

A megbékélést dobogja a szívem,
a holnap álmát élni tanítja,
s mert mellé áll a megalkuvás híven,
lemondással magát gazdagítja.

Légy a folyóm, merüljek kéjhabodba,
vigyen az ár, még levegőt se adj.
Úgy temess Te el a mindennapokba,
hogy én azt érezzem, csak nekem vagy.

Ha én szeretlek

Én nagyon szeretem azt, akit szeretek.
Lelkemből daloló hárfaleheletek
bukfenceznek a csodálkozó világra,
s úgy nyitják ölelő ajkukat imára,
hogy letérdel előtte minden érző szív.

Én túlon túl féltem azt, akit szeretek.
Sejtjeimben fulladozó ígéretek
kelnek fegyveres, vad hadba a világgal,
hogy védjelek tőlük, s karddal vagy imával
óvjak, míg szívdobbanás áldja tudatom.

Én halálig vágyom azt, akit szeretek.
Bensőmben örök, izzó tüzet égetek,
hadd égjenek máglyán a sanyarú álmok,

s ha majdan tűz-tiszta valósággá válok,
Te a pernyémben sírva kérj feloldozást.

Én bánattal bántom azt, akit szeretek.
Mérgezik fényem bölcsen bús elméletek,
maguk előtt hordva életnedves fáklyát,
hogy füstjétől fulladj, és ne lásd a lángját,
míg én ki nem nyitom hitetlen pilládat.

Jaj, megfojtom én azt, akit így szeretek.
Földhasadék nyeli, Égi mennyezetek
omlása várja, hogy jajt jajgasson szája,
de kit szeretek, konok. Minden hiába.
-Érző szívvel nem cserél kincset bóvlira.-

Ha érez az érzés

Ringó remegéssel érsz hozzá kezemhez,
öntapadó vággyal simulsz életemhez.
Természetes fájás, ha kimarod belőlem
kapcsolódó hitünk, és úgy mész el tőlem.

Szemed szépét szítom folyton emlékemben,
kacagásod hallik hitté hűlt fülemben,
látom a mosolyod, megköt és feloldoz,
új érzést szab rám, melyet sohasem foltoz.

Érintésed borzaszt, bolond bérért koldul,
lélekharang gyanánt jajszavakat kondul.
Vágyak vak vezére indul diadalra,
ha rásimulunk lágyan a kelő hajnalra.

Mikor lettél fontos? Pontosan tudom már.
Mert levegőtlen, fojtó lett bennem a léleknyár,
ha nem fogod a kezem, s nem úgy érint szemed,
hogy szívemet szántsa, szúrja tekinteted.

Nem kell az adott szó! Fogadkozás sem kell,
míg átölel a lelked néma szerelemmel.
Hallgatagon hullj hát hálásan karomba,
s én elviszlek majd minden szerelmes dalomba.

Igaz szándékkal

Úgy élem én a mindennapjaim,
hogy haláltáncot járnak vágyaim.
Egy kéregető szívkdus gyanánt
a percet várom, mely a mélybe ránt.

És ahelyett, hogy mélybe húzna le,
felemel fehér felhők fölibe.
Virágport szór a lépteim elé,
hogy szédüljön a lelkem is belé.

Néhány percnyi boldogságpillanat
hajtja, űzi a szűz napjaimat,
és mikor végre kikiálthatnám,
csak síró-rívó hangot ad ki szám.

Holott szépet, ékszer csomagoltam
még előtte gondos-gondolatban.
A kezemet én védőn kitártam,
hogy óvjak ebben a vad világban.

Díszpanírba zárt sírást adok én,
a koldusszív, a csillagfénylegény.
De Isten látja tiszta szívemet,
ki most szeret, majd örökké nevet.

Ígélet

Meleg, bársonyos szavad bűvös rejtekébe bújok,
ha a valóság éles körme a bőrömet karcolja.
Mint menekülő napsütés, ha viharos az ég alja,
és befúrja fejét a felhők fehérébe,
úgy sietek én is lelked melegébe,
s hogy ne fájjon a sorsvillámok vakító kékje,
imára kulcsolt vággyal gyertyát gyújtok
ölelő hangod szentélyébe.

Ó, be kegyes is az Élet, hogy láttatni engedte
e résnyire nyílt ajtón a belső csodákat,
dacos, vad hiteket, elszánt energiákat.
A sebzett, árván vérző madárszárnyat,
amelyet folyvást eltört az Élet,
s mely mégis mindig magasra felrepült,
ha már a fájdalom-szülte bánáság semmivé lett.

Nem lesz már el nem sírható fájdalom.
Nem lesz bánat többé a válladon,
mit nyakon ne csípnék azonnal,
és meg ne fojtanék haraggal.
Ha életem hátralévő napjait
Te ezután kötszerként kéred,
én boldogan adom, vedd el akarattal,
hiszen ha felfoghatom hullongó véred,
engem az már holtomig vigasztal.

Itt vagy nekem

A mosolyodat kérem,
a világotat féltem,
benned lakó énem
irányítja létem.

Két karom menedék, hová áhítva hívlak,
ha lelkem vérző betűi sírnak a papírnak.
Dacban élő ajkad mosolyog merészen,
ha kék szemed tükreben álmainkat nézem.

Az ölelésed kérem,
a szereteted féltem.
Átölelő énem
boldogítja létem.

A világot, mit nyújtasz, egy csodának látom,
mert belőled indul és hozzád tér meg álmom.
Az akaratod bársony, mellyel takargatsz engem,
én nem vagyok egyedül a világegyetemben.

A bölcsességed kérem,
az igazadat féltem,
és hozzád bújó énem
beragyogja létem.

Két kezedet fogva nem érhet már bánat,
nem kell áhítanom nekem a csodákat,
mert a nap, nap után úgy múlik el nálunk,
hogy minden múltó perben csodát találunk.

A létezésed kérem,
az elmúlásod féltem.
Tőled függő énem
kísérje el létem.

Lelkem lelkednek foltja

Gyere, nézzünk fel együtt a Holdra,
míg kezeddél fogod kezem.
Hiszen lelked az én lelkem foltja,
mit nem érthet az értelem.

Ezt nem lehet szabályokba vésni,
ezt mámmal érezni kell.
Mert minden egyéb, csak feledésnyi
ingerekkel ér minket el.

Gyere, dobd elém eddigi léted,
s én óvón majd átölelem.
És a tündöklő varázsos fényed
ragyogja be az életem.

Gyere, add fel a tegnapi álmod,
tudom, talán igaz sem volt.
A Nap fényét most oly tisztán látod,
mint amilyen sohasem volt.

Gyere, érints meg, vigyél a bűnbe,
érted akár elkárhozok.
Angyali vigasztalásnak tűnne
a tűz, mit ajkadtól kapok.

Gyere, ne menjünk mi egymás nélkül,
az életben sehova már.
Ölelésünket használjuk fényül,
ha nem süt ránk a napsugár.

Letérdelt vágy

Gyönyört kecsegtető kint karol ép át
szenvedő kézzel az éjszaka.
A letérdelt vágnak szétfoszlik bőre,
és síró szemekkel megy haza.

Remény, ha meghal, úgy jajgat a szándék,
halálát éli a nincstelen.
Fájó, szép szívekben szaggat az érzés.
Mit ér a van, ha az nincs nekem?

Temetni kéne, hús sírba helyezni,
de nem mozdul, áll az akarat.
Hisz világok égnek, hamuvá válnak
a ránk nehezedő súly alatt.

Teremtőm Te adjál erőt a hitnek,
üvöltsön fel már a szerelem.
Kolduskönny kegyétől tisztuljon, éljen
e terhekben gazdag érzelem.

Adnám a fényem, mely körberagyogná,
bearanyozná az álmodat.
De mit ér a szándék, láb nélkül nem tud
kecsesen ugrani árkokat.

Magunkról

Tűzben égő, vízben félő,
sorsra érő, Napra néző
kín vagyok.
Szándékomat falánk vággyal
simogatják angyalok.

Porban síró, szép szót hívó,
kedvest bíró, magányt nyíró
Nő vagy Te.
Életedet vérző kézzel
ringatja egy nagy mese.

Lélek-vágyunk, forró ágyunk,
szálló szárnyunk, igaz álmunk
hisz nekünk.
Ezt rendelte, s kifizette
átkozott szép Istenünk.

Ne legyen akárki

Ne akárki legyen, aki a kezedet fogja,
a napsütésnek ne csak a fényét adja.
Szippantsa magába a Nap néma sugarát,
s lehelje Beléd gyengén, szájból- szájon át.

Virágot, ha visz Neked, sírjanak a szirmok,
és a csokorba kötött „hiányzol” kínok,
haljanak halált szép kezédért epedve,
s Te támaszd őket fel egyenként, remegve.

Szellőként lebegve kísérje lépésed,
óvó, féltő szíve legyen a bélése,
úgy öleljen át vigyázó két keze,
hogy önálló létednek ne legyen vétke.

Minden nap akarjon, minden nap várjon,
naponta áhítva két napig imádjon.
Ha azt hiszed, nincs ilyen, s ez csak egy álom,
nézz jól a szemembe, én azt is kiállok.

Ölelem a lelked

Vidd megrészegült álmod,
öltöztess fehérbe,
vágyam szép fájdalmát
érzésünneplőbe.
Add szíved tisztaságát,
burkoljam selyembe,
soha el nem múló
igaz szerelembe.
Hitem lesz a fegyver
a sorsunk markában,
soha ne kételkedj
tisztá igazában.
Ha erős a szándék,
hajlik az akarat,
szívárványboltívet
épít az ég alatt.
A boltív kapujában
megfeszülve várlak,
és átadlak majd Téged
a bennem élő nyárnak.

Mellettem

Megint mellém feküdtél végre.
A nem múltó tetteket holnapra téve
alkotó lényed most elhal a vágyba,
hogy odajöjj mellém a paplanos ágyba,
és ismerkedve a vízszintes renddel,
türelmet intsél bársony kezeddél.
A meglévő munka holnapra marad,
nagyobb a fáradtság, mint az akarat.
Tevékeny kezéd már keresi enyémet,
lélegzésed éltet, már vártalak téged.
Már vártam, hogy tested az enyémhez bújva
nyugtassa lelkemet újra meg újra,
és ismételje megint, mert megunhatatlan,
hogy pulzáló vágyunk, melyet takar a paplan,
végig kísér bennünket, életünket adja,
hisz ez napi küzdelmünk pihenőpadja.
Elkapom sóhajod, s magamban elrejtve,
a biztonság erejét hintem a szemedre.
Összeérő bőrünk is egyre azt dalolja:
van még vágyainknak száz meg száz akkordja.
Hát olvassuk e kottát, csendüljön az ének,
összeforr a dalban két szerető lélek.
Bátorít az érzés, erőt ad holnapra,
mintha felhúzná a rugót, mi lényünket mozgatja.
Legyél így mellettem, és összesimult testtel,
nézzünk egyszer szembe majd a végtelennel.

Menedéked vagyok

Igaz, fényűző szó vagyok szájad szegletén,
visszatérő álmodban a megkövült remény,
bánathegyed mögött a folyton felkelő Nap,
mely mosolyt szór hitedre miközben simogat.

Lecsukódó szempillád hitele én vagyok,
nyugtatra záródik, hisz élheted holnapod,
száz keringő gondolat vagyok a fejedben,
elnyűhetetlen vén idő az életedben.

Szárazság idején a bő esőt én hozom,
s én borulok Rád vörösre fáradt alkonyon,
én nyílok virágként a tavaszi szívedben,
én karcolok akarást lecsiszolt hitedben.

Miattam villan ki selyemfehér fogsorod,
én vagyok, ki védi kinccsé érett holnapod,
az érzések tisztaságát én sugárzom Rád,
míg létezem, nem görbülhet sírásra a szád.

Nyugodt Napom fénye úgy vigyázza bőrödet,
hogy élni vágyó ráncot harangszóval temet,
Gyere, búj karomba, és óhajtsd az óvásom,
s Te seb nélkül nevetsz a karmoló világon.

Mennyit ér?

Mennyit ér a szó, mely, ha elhagyja az ajkat,
a betűk tengerében fodroz forradalmat,
s e magabiztos hangok védő érvelése
fáradni kész vénám megújult érverése.
Ki tudja, mennyit ér?

Mennyit ér az ajak, melyből kibújik a szó,
hogy belepje tudatom, mint puha takaró,
és szétnyíló szirmai intenek csendesen,
oly jó ez így, élhetünk békésen, rendesen.
Ki tudja, mennyit ér?

Mennyit ér a lepedőn a sértett gyűrődés,
mit álmodban elfordulva ér a feledés,
hogy hozzám bújj, átölelj, és új erőt adva
éji homályból, hajnalt hints a holnapokra.
Ki tudja mennyit ér?

Mennyit ér féltő kezéd bársony érintése,
amely fuldokló vággyal csüng az ölelésbe,
és rásimítja hűen hitetlen bőrömre:
én itt vagyok melletted, most és mindörökre.
Ki tudja, mennyit ér?

Mennyit ér óvó szemed biztató mosolya,
amely kékségét nem hagyja fakulni soha,
s ha rám nézel őszintén, tekintetünk dalol,
mint szerelmes szerenád az éjben, valahol.
Ki tudja, mennyit ér?

Mennyit ér napjainknak békés simulása,
mely időt álló vággyal fut az elmúlásba,
számon tartva mindig a megmaradt perceket,
örömmel halmoz el, mint önfeledt gyermeket.
Én tudom, mennyit ér.

Mindig te vagy

Néha virágok közt
képzellek el szelíden,
ahol szírom-lelked
békességben elpihen.

Máskor felhők között
te lehetsz a napsugár
aki meleget szór
mindarra, ki erre jár.

Néha álmot látok,
s felébredve bámulok,
mert valóság lesz az
álom, amit álmodok.

Máskor suttogásod
cirógatja arcomat,
s e hang hatására
oldódik a hangulat.

Néha szellővé válsz
körbe lenged életem,
s féltő szorítással
fogod meg a két kezem.

Máskor bölcsen titkolsz
rossz híreket előlem,
akkor szólsz, ha mérgem
már távozott belőlem.

De mindig TE vagy kit
elképzelttem magamnak,
s ha változnék is, az
érzéseim maradnak.

Mosolyt a fényre

Küldd a mosolyod fényre,
hadd lássa meg a világ
a szeretet erejének
gyöngy-fehér fogsorát.

Hívd a hitedet társnak,
fogjátok egymás kezét,
a tűzben pityergő vágnak
szítsa fel erejét.

Vedd a szerelmet vállra,
tűz-fényed dalold neki.

Ha nem vár valaki, várva,
szíved nem értheti.

Ringass magadban álmot,
csókolva becézzed őt,
add oda néki a lángot,
úgy várd az érkezőt.

Ha téged mégis elhagy,
ne sírj az álom után.
Az okos időben felhagy,
hogy meghaljon bután.

Neked nem nehéz

Ha elmegyek, úgy várj,
mint soha senki mást,
ha megjövök, engem láss,
a megérkezett Messiást.

Ha szeretve bántalak,
a szemedből kibúvó patak
folyóvá duzzadó ár legyen.

Ha bántva szeretlek,
csak simulj hozzám csendesen,
őrült szerelmesen.

Nem kell kérnem

Nem kérem én, hogy átölelj,
hisz ezt magadtól megteszed,
ha ösztönösen útra kél
kezemet kereső kezed.

Nem várom azt, hogy figyelj rám,
ha szemed kékjét keresem,
hisz tekinteted ott pihen
egy nyitott könyvű életen.

Nem sírok már a percekért,
amit nélküled töltök el,
mert érzem én, a gondolat
átkarol féltve, úgy ölel.

S ha bennem lánggal ég a szó,
vad, izzó lávaként éget,
Te hamut szórsz a tűz köré,
hogy meg ne égessen Téged.

Nem önmagadat véded ám,
a sosem volt távolságot
konok kinnal őrzöd köztünk,
s így állítod meg a lángot.

Nem kérem én, de áhítom,
hogy legyél mindig itt nekem,
hogy érezzem a biztosat,
mely fénybe mártja életem.

Sírj, ha sírnod kell

Sírj csak, sírj, panaszold el zokogva bánatod,
e léleklemosó tisztít, Te is láthatod,
miként éled a fény a könnykristályok között,
míg bánatos arcod pityergéshez öltözött.

Te csak sírj, fürdesd fájdalmas könnyben bőrödet,
ha keserű a szív, hulló záporral temet
reménytelennek tűnő, várt életálmokat,
s halomra öl szájon vajúdó mosolyokat.

Sírj csak, sírj, ne merj vakon még reménykedni se,
hisz bánt a hazug Élet, ez vérrel írt mese,
ahol jajban mártózik meg minden gondolat,
és rabláncát csörgetve fullad a múltó nap.

Te csak sírj, ne bízz, veszítsd el minden hitedet,
ne lásd a hívó kezet, mely feléd integet,
vágyad tollfehér szárnyát majd én terjesztem ki,
Istenverte hatalmam ezt játszva megteszi.

Sírj csak, sírj, hisz valakinek mindig sírni kell,
én leszek, ki sírásodra kacajjal felel,
én leszek, ki merészen belenéz a Napba,
és fényvirágokat hint elszántan utadba.

Te csak sírj, soha ne hidd az álmok igazát,
de majd ha orrodban érzed valóm illatát,
könnytől kábult szemmel szippants belőle nagyot,
s tudni fogod mindjárt, én igaz álom vagyok.

SorsCsillagomnak

Első. Igen. Én akarok lenni a legelső.
A kelő Nap pilláján kis kukucskáló felhő,
virág szirmán álmos, ásítva ébredő harmat,
mely elsősege okán érezhet csak nyugalmat.

Az első fény, az első szellő, az első árnyék,
mely megérint, körbeleng, s elkísér délután még,
mikor az idő már fáradt, s pihen a hátadon,
hadd legyek első öröm utolsó bánatodon.

Az első simulás a törölköző rostjain,
mely mosdás után monoton szélmalomharcra int.
Az első ránc, mi feltűnik féltő homlokodon,
hadd legyek fénylő bizonyosság a holnapodon.

Első esőcsepp leszek, mely kiszáradástól véd,
első felmentés, melyet már elvesztett más ügyvéd.
Az első könny, mi kint kaparva keresi hitét,
s úgy bújik elő, mint ki már elsírta életét.

Gondolat leszek, mely benned először üvölt fel,
hogy a vastaps most őszintén és önként ünnepel.
Első vallomás leszek, hogy elhitesse Veled,
az énem nélkül Neked „éntelen” lesz életed.

Az első leszek, aki majd utolsónak marad,
hogy sose érezd nélkülem magányosnak magad.
Én leszek majd Benned a legutolsó mozdulat,
ki örök időig vigyázza végső álmodat.

Szép emlékek hajnala

Derengő fénnel érkezett meg a hajnal
homlokod kecses, okos barázdájára,
és kint közben alig érezhető zajjal
fényt teremtett a világ szempillájára.

A sértődött homály tested elengedve,
duzzogva, fájva éppen meghalni készült,
fénytüzek gyúltak a válladon nevetve,
s a sötétség leple vak semmivé vénült.

Gyönyörödtől lett ilyen szép ez a reggel,
s míg levegőt kapkodva csak bámultam Rád,
ő felfegyverkezett fénynyalábsereggel
már sminkelte fejed körül a glóriád.

Csendesen aludtál. A tegnap emléke
kócos arcodon álmosan nyújtózott még,
lepergett előttem gyöngykacajod kéje,
és én tudtam: a nincsen már tovatűnt rég.

Jó volt az Isten, mert engedte sokáig,
hogy bámuljam Benned a szívdobbanásom,
hizlaltam szememet falánk mód órákig,
s tiédet ölelte saját szuszogásom.

EZERHANGÚ TERMÉSZET

A bölcs Idő nyergében

Aranyvértű hajnal,
s társa a dús pára,
éji menedékként
felkúsztak egy fára.

Barna bőrű tölgyek
sűrű sötétjében,
türelemmel vártak
a haldokló éjben.

Vártak türelemmel
csillanó csodára,
horizontról intő
mosolynapsugárra.

Fitos, fénylő fejét
a Nap ki is dugta,
hajnal és a pára
indultak az útra.

Hajnal, mint a szélvész
söpört át a tájon,
míg a harmat pihent
mindenik fűszálon.

Méreg marta belül
hű hajnalunk lelkét,
lusta, léha harmat
megszegte a kedvét.

Hajtotta haraggal,
s rimázkodott szépen,
ám lomha léhűtőnk
elfeküdt a réten.

Dacos, dühös döllyfel
hagyta ott a hajnal,
hogyan fényt hintsen szerte
rigófüttyös dallal.

Kis idő múltával
kaszás jött a rétre,
s mert könnyen dőlt a rend,
harmatját dicsérte.

Isten igen bölcsen
térhez időt szabott,
s ehhez igazodván
reméljünk holnapot.

A hajnal távozása

A száműzött hajnal még egyszer visszanézett,
hogyan meggyőződjön róla, mindent rendben végzett.

Mint gondos szülő még látni akarta,
nem adott-e okot sírásra, panaszra.

Szélnek eresztette a madárdalokat,
a harmatot elszórta,
s az induló zajokat

időben szétküldte az ébredő tájra.
Fényhimnuszt énekelt az alvó világra.

A bogarak rugóját felhúzta kellően,
tartson ki sokáig. Majd csak a lemenőben

búsuló Nap fénylő sugarára

csituljon mozgásuk,
és az alkonyi imára
lejárt, fáradt testtel

térjenek aludni a hívogató esttel.

Segítségül hívta a sürgő szél-lányokat.

Lengjenek ébresztőt, keltsék a bokrokat,
rázzák fel a fákat,
fújjanak fodrokat.

Az álomtól elzsibbadt, révedő ágakat
harmat-friss csókkal óvón átölelte.

Mintha párnázva lenne a pirkadat teste.

Úgy simogatta az álomittas tájat,
mint anya a kisfiát, ki a felelősség fáradt,
de csodaszép terhét örömmel viseli,
s a gondokkal teli,
bukdácsoló Sorsnak,

könnyek özönének, vagy mosolygó fogsornak
nem résztvevője lenne, hanem alkotója,

mert az idő a fontos. Eszköze, az óra
csak azt mutatja csendben,
hol is állunk épp most
a tágas végtelenben.

A bóbiskoló virágok még bezárt szirmait
átkarolta védőn, s mint tűz a hamvait,
a teste köré hívta,
és panaszosan sírta
a megmaradt melegét zöld kis ruhájukra,
vékony levelükre, ingatag szárukra,
hogy a reggeli harmat ne hideg zuhany legyen,
s míg fel nem jön a Nap, bennük kárt ne tegyen.

A nagy daloskönyvet még gyorsan fellapozta,
kottából fütyüljön rigó és pacsirta.
Az áradó napsütésben már úgysem tehetné,
bárhogy is szeretné,
hogy szépen csengjen daluk,
friss reggeli vigalmuk,
s tisztában van vele, ha Ő nem vigyázna,
némelyik énekes még hamisan trillázna.

Búcsúkönnyes szemmel kitárta a szívét,
s mint, mikor a Messiás hirdeti az ígét,
és elfogy már a szó, csak a szándék marad,
a lelkeket simogató, jobbító akarat,
úgy ölelte körbe az álmos ébredőket,
a sötétben lézengő
fényre éhezőket,
hogy áldó tekintetét bearanyozva,
a megújulás békéjét, az ébredést hozva,
féltérdre ereszkedve a helyét átadja,
mert kezdődik immár a reggel hatalma.

Hasadó fényárral utat tört a reggel.
Jött szikrázó páncélban villódzó sereggel,
s a világosság szablyáját körbehordozva
űzte a szürkeséget;
az ámuldozva ébredő népet
láthatóvá tette,
mert neki ezt rendelte
a körbejáró, bölcs, örök természet.
Hát teljék benne kedve, ha látja ezt a képet.
Kicsit irigykedve, bérbe adott vággyal,
mint aki megbékül az örök talánnyal,
hogyan nélküle is forog az Élet kereke,
folytatódik minden. Lélegzik, él, virul,
vele, vagy nélküle,
de nem áll le a forgás,
s amíg ki nem apad az éltet adó forrás,
amíg ezt egy erő szépen rendben tartja,
és fogcsikorgatva előre hajtja,
addig lesz születés és elmúlás is,
lesz dicsőülés és kárkozás is.

S midőn megértette, egy rezignált sóhajjal,
rontó szándék nélkül távozott a hajnal.

A hullócsillag sorsa

Mint szétrobbant bomba, úgy akart meghalni,
teste tört darabkáit szerteszét szórva,
ha eljön a vég, őt senki se sirassa,
időt se szánjanak pár méltató szóra.

Ne szálljon síró hang versenyt a bús széllel,
ne lepje ború a Nap arany sugarát,
hisz amíg él ő, csak addig lángol vággyal,
fény-melegével csak addig adja magát.

Kék-hideg éjen, ha a Földet pásztázta
és szeretetfényében fürdött meg a táj,
ő fénypaplant hintett a szunnyadó rétre,
s így mosolyra húzódott ezer fűszál szája.

Ráfeküdt a tenger tajték tarajára,
türelemtenyérrrel takarta be habját,
öles hullámot vigasztalt víztükörre,
hogyan óvja az Élet kicsijét és nagyját.

Mármor-május éjen mosolygott magában,
ha szeme meglelt egy-egy szerelmes sétat,
a pár andalgását hitszikkákkal óvta,
s könnypára marta, ha a szerelem szétvált.

Ha bánatkönny búsult egy ház szemtükrében,
mert a vacsoraasztal éhségtől szédült,
fényhittel védte a nincstelenek sorsát,
míg lassan a holnap élhetővé szépült.

Tudta jól, a fénye nem ragyog örökké,
s több a megélt jaj, mint az eljövő öröm,
lefekszik a szándék, ha nem kap biztatást,
vággyal nem tágíthat e szűkülő körön.

A hangos halálra tán felzúg a világ,
s fordul a szemlélet, ha lassan is végre,
ám zuhanás közben fénye semmivé vált,
amint beért a Föld fagyos légtérébe.

Akár a harmat...

Szél-fújta ágon, kis rózsaszálon
harmatcsepp tündököl.
Hajnalnak lánya, szomjazók vágya
álmosan könyököl.
Éjjeli képek, még benne élnek,
fázósan ébred Ő.
Meleget kérve néz fel az égre,
Nap fénye éltető.
Ám de a teste meleget lesve
párolog, eltűnik.
Kis harmat-cseppnek, s nem csak ez egynek
élete elveszik.
Te, ha vágysz fényre, jó teteményre,
azt mondom: gondold meg.
Ha sok lesz jóból, mézédesszóból,
becézve ütnek meg.

Alkonyi idill

Gyöngy-vörös hajjal, szél kócolta fejjel
rám néz az est, izzik a bájtól.
Hálót szövő alkony fedi be testét
a sötétre árvult homályból.

Elterül a szoknya, takarja a fényt
puha csendbe mártva a tájat,
zöld levél ágyaz a barna bőrrű fán,
fodrozása holnapig várhat.

Elkapom percét a lefekvő estnek,
nézem, mint rázza fel a párnát,
rám simítja csendjét az alvó napnak,
s könnyként éli szeme a párát.

Mit sem ér a sírás, nem segít a könny,
nem lassul, nem áll meg a forgás,
ha nem veszed fel az élet ütemét,
elragad, s betemet a sodrás.

Az Alkony karjában

Piros kapucniján, melyet az ég gonddal
a kéklő hasára húzott,
egy-két felhő pihent, és álomtól zsibbadó
szemekkel úszott
a láthatót elűző, a sötétségteremtő
elképzelt világba.
Fehérfoltos, fáradt, fölöttébb kesergő
benyomást keltve az őt bámulóra,
mintha azt súgta volna:
*nézd, nyitva van az ablak,
s a vágótáző vágyak vég nélkül,
szabadon áramolhatnak.*
Bambáktól bitorolt szemekkel bámultam,
mint aki hallja, de nem érti a szót,
ám kedvem e ködös kábulatban
éledezni kezdett,
mint, mikor a kezdet
harsogó hangjára
ráfigyel a világ összes füle, szája,
mert érezteti nagyon,
ezt nem szabad kihagyni,
így kell magunkról is emléket hagyni.
Ilyen egyszerű képekben, hogy mindenki értse,
nem a cifra pompa életünk értéke,
hanem az, amit mi nap, mint nap látunk.
A kenyér levágott szeletje,
az egyszerű családunk,
az igazi szándék megvalósult tettje,
a víz tisztasága, a levegő íze,
s maga az oxigén belőle
az, ami mozgatja,
hajtja életünket mindig csak előre.

Hívtam az Istent, árulja el nekem,
mit üzen folyvást e festői képeken.
Mit nem veszek észre?
Mi az, mi kihat később az egészre?
Mi az, min elsiklik szemem fáradtsága,
és nem marad örökül emberre, világra.
Miét nem tudom mindennapi tettel
láttatni a hitem?
S miért a múltó természettel
üzen nekem Isten?
Vérző kérdéseim csak szálltak a szélben.
Nem felelt rá Isten az alkony tűzében,
de közel hozta hozzám a haldokló Napot,
s az átölelt forrón, mielőtt elhagyott.

Egy rózsaszál

Kertben nyíló rózsaszál,
illata most muzsikál.
Piros szirma bársonyos,
zöld levele fátyolos.

Virágán ül napsugár,
fényugara körbe jár.
Simogatja, becézi,
jó illatát dicséri.

Szorgos kis méh arra száll,
élelemre rátalál.
Dolgozni kezd serényen,
nektárt gyűjt, mert tevékeny.

Irigy lesz a napsugár,
felhő mögé bújik már.
Esőt küld és mennydörgést
szegény méhre, rettegést.

Ám a rózsza szirmával,
oltalmaz, és betakar.
Megvédi a méhecskét,
Körbejár így a jó tét.

Egy asszonyfolyó ölelése

A „Nagyvárad Szajna” tespedten
terült el alattam,
s míg bámultam lusta, lomha báját,
és köszönését fogadtam,
a tóvá telt tükör,
mi búsan bágyadt bőr-kéjén
bőr-kéjként ragyogott,
simogatva dajkálta a rajta fekvő Napot.
Asszonyszava lágy volt.
Az érzelemtől csendes,
meleg, kedves, rendes,
mindig engedelmes sóhaj,
ami más fülének - Ó, jaj,
zsörtölődő, házsártos lárma,
nekem hárfahangú hívogatás
a hitvesi szobába.
S oly bűgőan hívott, incselkedve várt,
hogy már-már ugrottam utána.
Vén, asszonyi szenvedély, itt e mély
meder, mely vénasszonyok idején
fájóan válik széppé,
s majd formálódik bennem
életem folyamán
tisztá emlékképpé.
Köszönöm az ölelést
mit adott nyugodt karod.
Köszönöm a remegést
mit okozott a habod.
Lásd, úgy gondolok én majd ezután Terád,
mint szemérmes asszonyra,
és a tiszta, talányokkal tarkított,

selyemfényű, illatos ruhád
emlékét megőrzöm.
Egy életen át.

Eggyé olvadt akarat

Búsan jött az Alkony, leszegett fejvel lépdelt,
sírni érett vágyát grimasznak álcázta,
s míg begyakorolt kézzel szórta a sötétet,
esendő, bús szeme a tájat pásztázta.

Kereste a nyomát drága szerelmének,
kutatta a Hajnal gyöngygömbű harmatját,
mindahányszor teret kért a fekete estének,
hitte, hogy meglátja virradó, szép társát.
Elhitte, hogy egyszer kéz a kézben élnek,
hogy nem állhat közénk az ellentét világa,
hogy pitymallatkor majd a tücskök zenélnek,
s kormos éjben nyílhat a rét ezer virága.
Elhitte, hogy a szándék hegyeket mozgat,
hogy az oroszlán szája dorombolni képes,
vakon hitt benne, hogy joggal álmodozhat,
s új akaratot köthet kiszáradt ígéhez.

Tudta, hogy eljön a várt csodájú holnap,
mikor Alkony és Hajnal örök társak lesznek,
s miközben az égbolton fénycsókák dalolnak,
ők a beteljesült mámor vágytányérján esznek.

Hite szállt a széllel, s vad hullámok hátán
erős akarata Isten fülét verte,
megszánta hát őket e makacsságot látván,
s a fehér éjszakákat bölcsen elrendelte.

Én megleltem fényemet

Áldott a fény, amit ölelek kezemmel,
s míg friss szívemben új muzsika éled,
együtt hál a vágy az értelemmel,
hogyan letarolja a botfűlű vidéket.

E bájos, bíbor fény ölelésre lázít,
s megfordítja az eddigi széljárást.
Nem vak remények látására csábít,
fagyos szívben Ő nem tűr el virágzást.

Oly meleg e fény, bizsergeti lelkem,
halk, igaz szava most maga lett a dallam,
s ha táncra kéri bús, borongós kedvem,
mint sláger csendül fel a méla agyban.

Szép, játszi fény, szórd hát a sugarad,
lánggal világíts be fekete mezőket.
Ilyen tisztán add mindig Te magadat,
támassz fel bennem halott temetőket.

S ha elfogyna fényed éltető ereje,
Te nem hullsz le úgy, mint egy csillag,
mert két karom lágy, dédelgető melege
örökké óv Téged, s örül, hogy itt vagy.

Forgósél

Előttem, az úton forgósél támad,
játszva visz levelet, s egy-egy apró ágat.

Bővíti sugarát, húzik a tölcse-re,
porszemcsék rakódnak pörgő kötényére.

Középen a kráter nyugodtnak látszik,
benne a zárt fény a széllal vitázik.

Szeretné, ha a forgás kissé lelassulna,
ha e szürke, vert por világosabb volna.

De a makacs vihar, ereje teljében,
hahotázva sűrög bízva erejében.

Az ember is ilyen harminc éves korban,
nagyra törő álmát nem tartja akolban.

Képzelet és tett egymás után állnak,
s jóformán egyszerre indulnak világnak.
Ha nehéz egy-egy jó terv, megtoldja erővel,
bővelkedik benne, bírja még tüdővel.

Hiszi, hogy az Élet szül majd új életet,
fellángoló vágyat, módos reményeket.

Ám a múltó Élet, ahogy a forgósél,
csak röpké pillanat, folyvást szűkülő tér.
Mert láttam már én is vad vihart múltni,

bősz üvöltéseket sóhajjá csitulni,
hol a bánatba fúló, ráncos-képű szándék
már rég nem lehetőség, már rég nem ajándék.

Hol sírva hantolnak minden új tervet,
mely célba ért érzést sohasem ismerhet.

Mert szellővé fakul egyszer a szélvihar,
elszárad éltünk is, mint az őszi avar.

Majd fáradt búval bámul múltja mögé,
s gyűjti az emléket bölcsen maga köré.

Ha leszáll az est

Már lépdél az est a város felett,
fekete felhők figyelik útját,
s a lengén lebegő fényár helyett
ránk teríti majd sötétlő búját.

Csillan a szikra az utcák kövén,
és még játszik az árny a világgal,
de zárul lassan az éji födém,
kormosra karmolt, kéjelgő vággyal.

Álmosan ásít egy parkbéli pad,
vén vadgerlepár gubbaszt a fáján,
sok-százezer sóhaj most elapad,
a szív-szerelmek gyalult Mekkáján.

Halálra gázolt aszfaltok hátán
autók viszik a gondjaikat,
s a párás szemű szélvédők kábán
könnyezik ki karcos álmaikat.

Siető léptek verik a járdát,
sok sürgető láb most hazavonul,
szobájuk fénye nyújtja a fáklyát,
addig, amíg végleg bealkonyul.

Majd leszáll az est a város felett,
hogy még akkor is féljük hatalmát,
de a rettegő rém-árnyak helyett
mi már járjuk a fény örök táncát.

Kis égi fény

Két fény között megérint a sötétség,
csodát csillantva révületet hoz.
E planétára gömbölyödő kékség,
jeleket küldve remegést okoz

És e fekete fólián a fények
rongyosra riadt reményeket szórnak.
hogyan az, aki már nem hisz a szemének,
vakon higgyen a fönti valónak

Egy piciny pont csak az égbolt közepén,
akkora, mint egy gombostű feje.
Csendesen csücsül ő a semmi ölén,
míg millió fényből áll élete.

Nézem e varázst, nem győzőm csodálni,
Istenem, hisz én mily kevés vagyok.
Nem tudok mást, csak tátott szájjal állni,
míg beragyognak ott fönt a nagyok.

Kis esti varázs

Rongyos kabátjában rám köszön az este,
a lyukak környékén még látható a teste.
Itt-ott vöröslik még a napban fürdő bőre,
máshol már feketén nyújtózik előre.
Pajkos, könnyű szellő követi szerényen,
altatót dúdolván az el-eltűnő fényben.
Meleg, puha kézzel simogatja arcom,

arra késztet, hagyjam, tegyem félre harcom,
és majd ébredéskor folytassam csatámat.
A fénybe zárt vívódás egyelőre várhat.
Átadom hát magam szelíd sóhajának,
s bűvölettel nézem, hogy vágyát a világnak,
hogyan tünteti el gondos szeretettel,
miként késztet arra, hogy majd holnap reggel
bontogassam újra a megélhetés terhét,
hisz ő már a csillagokkal díszítette termét.
Hát belépek szájátatva e varázsos terembe,
kabátomat az éj már a fogásra tette,
s én feltűrt ingujjban nézem a sötétet,
átszellemült tudattal érzem meg a szépet.
Egy zenekar húzza a nótát a sarokban,
ciripelő tücskök lágy madárdalokban
olvadnak most össze, és szórják szerteszét
e lelket elvarázsló, csodaszép zenét.
Áhítva figyelem, hogy előkelő helyen
a legnagyobb páholyból integetnek nekem,
álom-asszony haja ráborul térdére,
ahogy szerelmesen pillant szemben a férjére.
Férje, a vén Idő, két karját kitárva
hívja fel figyelmem a szunnyadó világra.
Ó, micsoda pompa, mily fényes bűbáj,
bomlik már szememről a megkopott cipzár,
és láthatóvá válik e sötét serpentinén,
miként izeg-mozog, lélegzik itt minden.
Kanyargó dombok közt bokrok, fák tövében,
kis virágok nyílnak az anyaföld ölében.
Patakok csobognak, zuhataggá nőnek,
névjegykártyája van itt minden egyes kőnek.
És ha éji harmat borul az avarra,
az szomjazó bogarak áldott lakodalma.
Elcsitult fűszálak, álmos, nedves szemmel
ölelkeznek össze kistestvéri kedvvel.

Nézem ezt a pompát. Élem a csodákat,
s óhajjá formálom az eltátott számat.
Álmodó, szép világ, megbúvó természet,
miért csak látomásként nézhetem e képet?
A nappali akarat sietős hatalma,
mért kell, hogy e szentélyt folyton eltakarja?
Bár élhetne ővele bős, ígás tudatunk,
bár lenne valóság az álom, ahol lakunk,
bár összetehetnénk e kétféle életet,
hol a megfeszülő kín szülne reményeket.
Hol áldott az átok, mit mások ránk szórnak,
hol igaz értelme van minden hazug szónak,
hol úgy koldul a kérés királyi pompában,
hogy sohasem fárad el az adakozásban.
Álommá szőtt álmom így marta a lelkem,
mígnem derengő fény jelent meg e telken.
Megint egy ébredés, mely alvás nélkül ér el,
megint egy szép varázs, mely szétfoszlik a fénnel.
Megint egy küzdő nap köszönt a világra,
és itt marad a vágy bilincsbe vert szárnya.

Lám, elmegy a Nyár

Szép szőke haját befonta már a Nyár,
egy-egy bús ősztincs is közé került.
Ugyan itt van még, de indulásra vár,
hisz pajkos melege lábára hűlt.

Titokban tán vállveregetést remél,
a rendben elvégzett munka után.
Fáradó lelke bús altatót zenél,
míg ballag tovább tétován, sután.

Szemében könny, arca grimaszra görbül,
halott emlékek húzzák a hátát.
Egyszer bizony, minden függöny legördül,
s mindegyik színész veszi kabátját.

Itt-ott még hallani elhaló tapsot,
az előadás még élénken él,
de vége. Immár húzzák a harangot,
ahol egy másik fellépő zenél.

Mit lehet tenni? Muszáj teret adni,
sárból gyúrt tájnak, esők idején.
A színt, a fényvágyat le kell tagadni,
de várni kell őt szívünk közepén.

Őszvégi kép

Sárguló bánat marja a fákat,
a levél az ágon haldoklik már.
Vén, kiélt nyarunk más tájon vágdat,
ki itt maradt, annak elmúlás jár.

Őszül sok fűszál, könnyezik csendben,
a hajnali harmat szájáig ér.
Fájdalmas vég az ismételt rendben,
s mert nem akar halni, álomba tér.

Búsuló bokrok barnulnak kábán,
ágaik között már nincsen madár.
Kopasz karokkal koldulnak árván,
lehullott róluk a zöld ruhatár.

Jégvizű patak dermeszti medrét,
hús, csobogó csókja csodára vár.
Száradó virág sem szegi kedvét,
míg vize szaladhat, nem éri kár.

Messze a hegyen fenyőfák élnek,
nem takarja őket őszi redőny.
Örökzöld vággyal téltől sem félnek,
zúgnak a szélben, ott fenn a tetőn.

Őszt üző

Párába bújnak a reggelek,
őszre áll a szájuk,
munkába siető emberek
csodálkoznak rájuk.

Elnézem fázós hangulatban
a könnyes Nap arcát,
fénnel pótolja minduntalan
hőre vágyó harcát.

Meghajlott hátú vén nyarunknak
hamar jön az este,
világítunk hát mi magunknak,
ha vak már a teste.

Telet érző bús lélekdaccal
gondolok a nyárra,
szívet perzselő akarattal
vágyom a sugárra.

Kihűl a rétnek zöld paplanja,
reszket a virágszál,
mély, téli álmot horkantana,
mihelyt a dér rászáll.

Szálljatok vissza gólyák, fecskék,
szárnyaljon a tavasz,
hadd sírjanak a hómenyecskék,
hogy könnyük nem fagyaszt.

Hisz hőért, fényért küzd a lélek,
vérünk ettől zenél,
a megújulás reményének
szelleme bennünk él.

Őszül a vén liget

Alkonyi imára térdelt a vén liget,
hívói, a fák fázós „Áment” suddognak.
A rohanó ember ezt úgysem érti meg,
halk, hullongó hangon sírják halálukat.

A sárgult levélmúlás, szőnyegként takarja
a pad előtt a teret, s a kavicsos sétányt.
A ravasz ősz e levélsubával akarja
melegen tartani e liget nevű vénlányt.

Didergő fűszálak bújnak össze rendre,
fejükön a harmat hideg-ezüst prémje.
Így is összefagyva ébrednek reggelre,
s vacogva gondolnak a közelgő télre.

Barnára búsult bokrok szélfútta aljában,
virágok várják az utolsó kenetet.
Egyedül maradtak a maguk bajában,
percekben mérik már nekik az életet.

Rekedt csőrű rigó rimánkodik fájón,
egy kopasz fejű fa fázós, vékony ágán,
a nyarat keresné, sápadtan és vádlón,
de nem látja szűk szeme a vén liget táján.

A bölcs, öreg természet így hagyja a sorsát,
örök elmúlásokból születésbe vinni,
míg a rohanó ember, ki ebből semmit nem lát,
képes az egésznet csak lucskos ősznek hinni.

Vajúdik az ég

Száz szomorkodó ólomfelhő
ásít fentről morogva,
s a terhes hasú égmennyezet
ábrázata goromba.

Búskomor arccal szülni készül,
szél simítja pocakját,
míg izzadó, kis esőcseppek
lepik el a homlokát.

Hangja fáradt, csak néha hallik
mély dörmögő dörgése,
nyögések közt fényszikrát szórva
felkészül a szülésre.

Hanyatt fekszik és lábat terpeszt,
térdet társít hasához,
s pár bárányfelhő bánatgézét
használja a bajához.

Millió ikret szül ma az ég,
ezt akárki láthatja,
hisz kisdedesők vad serege
a port sárrá áztatja.

Virág-sziromágyon

Kis-virágra, szép szirmára
rácsordult az este,
alkonyból szőtt takaróját
lába elé tette.

Ám a vén Hold óvón, féltőn
mutat a virágra,
csendre inti a víg népet,
hisz álmos a drága.

Harmatcseppel hintette be
Naptól égő szárát,
pillepléddel sóhajszellő
hűtötte a hátát.

Elbújik egy felhő mögé,
így teremt sötétet,
mozgolódó éji néptől
így kér csendességet.

Felélénkült tücsökhimnusz
veri fel a csendet,
estet élő őstermészet
a nyitányra csenget.

Sötét égen, mint gyertyafény
ezer csillag ásít,
sok kis szikra a virágot
védi elalvásig.

S ráhunyorog szűz szirmára
két csókszájú csillag,
vigyázzák majd áldott álmát,
amíg meg nem virrad.

ÉRTETEK ÉGJEN A GYERTYA LÁNGJA

Anyámról

(Halálának második évfordulójára)

Kisleányként jöttél, nagymamaként mentél,
ebben a világban, mondd te mit kerestél?
Mért kergettél álmot, mért hittél magadban?
Báránybőrbe bújtál e nagy farkas-lakban.
A vicsorgó Élet csattogtatta fogát,
s Te feléje küldted arcod szép mosolyát.
Túlélő fegyvered, szerény szelídséged,
baráttá fogadott minden ellenséget.
Kicsi, konok asszony, úgy fáj a hiányod!
Jó volt megálmodni együtt minden álmot.
Jó volt, hogy szerettél, hogy mindig csak adtál,
szép szóra neveltél, s ha dalra fakadtál,
élt, vibrált a lelkem, lebegett egyhelyben.
Most törekeny tested hamu egy kehelyben.
Ha álmodok rólad, homályosan látlak,
alvó szemhéjamra ködként ül a bánat,
mert álomban tudom, hogy Te messze mentél.
Hiába volt minden? Hiába szerettél?
A jóság, mi benned hetven évig lángolt,
táplálja erőnket? Enyhíti hiányod?
Látogatlak Téged kint a temetőben,
nevedet olvasom egy lecsiszolt kőben,
hangodat hallom, ha játszik a tudatom,
lelkedet, míg élek, magamban hordozom.

Asztalodhoz ültem

Trágár, tépetten tékozló szavak fogadtak,
s én hinni sem akartam őket,
mert fájtak, égettek, ahogy adtak.
Lángszóró lelküknek kevés volt a hely:
egy falatnyi asztal, s az ürességével
hivalkodó, szellememre szűz szikrákat
szóró, száналmasan valóságos szék,
melyek ontották magukból a forró,
lelkemet perzselő, gyémánt-kemény ígét.
És mert nem fértek meg ott,
ahol körbevették a nagyok,
hát lávaként folytak szét a téren,
hogy égessenek kicsit és nagyot,
mindenkit, ki arra hivatott,
kit arra szánt az Ég,
hogy lelke, miközben ég,
tűzporos szemgolyóval csodálja,
mi mindenre képes ez a láva.
Leültem hát, mert a kesztyű
úgy arcon csapott,
olyan szívdobbanást adott,
hogy állva kibírni nem lehetett,
s feledve érzést, ihletet,
bűnös bambán, bólintó hitemmel
ültem ott, egy asztalnál
Adyval, a vers-Istennel.

Egyre többen vagytok (*Halottak napjára*)

Temetőkapuban elfogultan állok...
Egyre többen vagytok rokonok, barátok,
kik a múltó létet csendre cseréltétek,
s örökre pihenni végleg idetértetek.

Az Élet folyója nem zúg nektek többé,
álmotok hitele szertefoszlott köddé,
a májusi szellő teremő éneke,
nem hoz megújulást, elszállt az ihlete.

Sok fontos gondolat és tette kész álom
nyugszik itt a földben egy-egy virágágyon.
A sóhaj ereje megrekedt a földben,
szimbólummá sorvadt mindegyik sírkőben.

Egyre többen vagytok, s míg zajong az Élet,
Ti már ünneplitek az örök sötétet.
Halottaink napján ezer gyertya lángja
lobogtatja hitét szerte a világba.

Mi nektek fontos volt, azt mi visszük tovább,
elárvult gyermekek, felnővő unokák.
Halhatatlan lelkünk így fordul termőre,
lélekláng boruljon minden temetőre.

Emléket szül az álom

Hosszú ideig türelmes voltam.
Csak feküdtem az ágyban,
mint gyermekkoromban,
ahogyan anyám mutatta.
Mozdulatlanul. A szemem becsukva,
és epedve vártam, hogy jöjjön már értem.
Esdeklően kértem.
Majd, hívtam átkozódva, Haragos daccal,
összezárt fogakkal órákig reméltem,
hogy megszán már engem,
s a vízszintes rendem
jutalma árán,
a szétszilált párnán
megjelenik végre, hogy tegye a dolgát,
és rabláncra verje a hódoló szolgát.

Már fényt izzadt bőrömre a szomorúságom.
Ám az áhítva vágyott szendergés-tálon
nem volt ígéret.
Köröttem csendben pihent az Élet.
Kieltott tudattal szebbnél szebb meséket
vajúdott az álom.

Csak én voltam éber és elégedetlen,
a rám szabott fárasztó, éji szerepben.
Kint kacagott a szél a fenyőfa ágon,
bent búsult a holnap az álomvilágon.

A tehetetlen harag fásultságot szült.
Dacban pácolt izmom ernyedni kényszerült,
és átélve mindazt, mit gyerekként kaptam,
hogy segítő mágusom lehet a paplan,

ha bebújok alá, elér a nyugalom,
megtalál, elvisz majd úttalan utakon,
és vándorló társsá fogad majd engem,
csak higgyem a jöttét, mást nem is kell tennem.

Hát magamra húztam anyám bölcsességét,
s mint kisdéd, ki félti enyhet adó plédjét,
úgy öleltem át az intelmeit,
hogy Ő lássa onnan fentről,
én még szót fogadok itt.
Békét erőltettem hát a takaróra,
és hiába mutatott négyet már az óra,
elszántan, a szemem újra becsuktam,
hogy bízzon bennem ismét
az eljövő tudatlan.

Nem tudom meddig feküdtem elszántan,
de egyszer csak Anyám házában álltam.
A valóság mintha becsapott volna,
képek villantak fel, megfagyott emlékek,
melyek éltek fodrozódva,
mint jégén a lékek.
Egy kislány éppen a folyosón játszott.
Hat éves lehetett,
gondtalannak látszott.
Ott totyogott vele a négy éves húga,
ki ámulva szemlélte, hogy
a kukoricacsutka,

miképpen lesz játék bátyja kezében,
hogy lesz kút belőle,
ha testvére szépen
négyzetes rendben egymásra rakja,
vagy, hogy lesz hosszú vonat,
ha épp úgy akarja.
Mellettük a nyár már derékig vetkőzött,

megnézte őket, de nem sokat időzött.

Sietett perzselni a búzaföldeket,
sárgává színezni az éretlen zöldeket.

Bent a konyhában a jó illat győzött,
anyjuk a sparhelten bablevest főzött.
A piros fazékból olykor ki-kibuggyant

a vágyó gondoskodás;
csak megrakni a hasukat,
most nem is kell semmi más.
Meg télen, ha jön az ordító hideg,
ne fázzanak ők.

Ne csak lelkileg legyenek felfűtve,
s ha jönnek a zord idők,
adjon biztonságot az otthon melege.
És egy se legyen soha tartósan beteg,
a szülő azt mindig keservvel éli meg.

Örökzöld értelmüket ápolja,
óvja majd a fény
úgy, ahogy anyjuk tette azt,
még az elején.

A fazék óhajok tucatját rejtette,
mert ez mind-mind belefér
egy jó anyai levesbe.

Karmoló kínnal köszöntött a reggel.
Elillan az álom, ha a valóság rendel.

Ám a tanácstalan tudat
egy darabig még tűri,
hogy ábrándos álmunkat,
míg végleg meg nem szűri,
átélhessük újra.

Hiszen úgy vágyunk az újra,
hogyan felrakjuk a polcra
az emléket szült álmod,
s így szórunk a Sorsra,
némi boldogságot.

Emlékképek

... És elvittek oda a képek,
ahová mindig is húz a szívem,
ahol szandálos gyerekként éltem
és hosszú nadrágba bújt a hitem.

Az ismerős házakat látva
szemembe könny csillogott,
hisz ráismertem a házra,
melyben nemrég még anyám lakott.
De nem áll meg, forog az élet,
új szájakon csendül a dal,
hisz temérdek áldott, jó lélek
zengi folyvást, hogy éljen Bikal.

Háromszor...

(Édesanyám halálának harmadik évfordulójára)

Háromszor láttam én anyámat meghalni.
Hogy osztódjon bennem a maró fájdalom,
először, mikor tudta, győz a gyilkos kór,
és visszavágni már nem lesz több alkalom.

Másodszor, amikor az étel visszajött.
A rákkal megtelt gyomor nem kér vacsorát,
és Ő széttárt kézzel és könnyező szemmel
szenvedte az életet. Várta a halált.

Harmadszor pedig, csak tágra nyíló vággyal
nézte szerényen az utolsó villanást.

Szelíd szeretettel a tekintetében
feltérképezte épp a végső állomást.

Háromszor kellene nekem megszületni,
hogy tudjak annyit adni, mennyit Ő adott.
Három élet talán elég lenne arra,
hogy kibeszéljem azt, mit Ő elhallgatott.

Háromszor kellene a világra jönnöm,
hogy eljussak oda, ahová Ő jutott.
Háromszor kellene a halált ölelnem,
hogy megtudjam, Ő mennyi szenvedést kapott.

Három élet terhét magamban hordozva,
tán lehetne a hitem hasonló kemény.
Három világ terhét magamra felvéve,
tán lenne szívemben fele annyi remény.

Szeppent fiúkra hagyva pillangó-időt,
így múlik a világ. Anyáink meghalnak.
Megváltó szándékkal majd új anyák jönnek,
és új világoknak új fiúkat adnak.

Már nem fáj, ha álmodom rólad *(Édesanyám halálának negyedik évfordulójára)*

Négy éve már, hogy végleg leállt a gépezet,
ám a feledni képtelen emberi emlékezet
még ma is naponta megidéz:
fülembé sírja hangodat,
és a féktelen fájdalmát fitogtató alkonyat
még mindig kéjesen látogat.

Már nem bújok el. Nem nyögök fel éjjel.
Ha látni akarlak, élek a veszéllyel,
 hogyzudjon az álom.
S amikor magamat gyermekként öledben látom,
 hiszem a jelent, és igaznak találom.
Kisfiús arcomra rásimítod a fényt
 óvatos kezeddél. Ó, azok a kezek!
Még nem ráncosak, folytonos féltéstől fénylenek,
 és adnak egy életen át, sohasem tétlenek.

Múlnak a napok, sűrűsödik a köd az arcodon.
 Mindig elhomályosulsz,
míg a következő emlékképet alkotom.
 Ám az álmok most már élesek,
 tiszták, hihetőek, fényesek,
mint a napsütés a kék-fehér lepedőn.
Itt sosem kell sírni az illanó időn.
Kezemet kinyújtva állok a partomon,
közöttünk tengernyi víz. Én idetartozom.
Te ott állsz a túlparton, a karod kitárod,
 ölelni készülsz. Az a Te világod.
Felgyorsul a szívem, megremeg a lábam,
 amint rálépsz a vízre.
De hiszek benned Anyám!
Mindent tőled tanultam,
 még emlékszem ám,
 tapintásra, illatra, ízre,
a szelíd szeretet leheletére,
s a megbocsátás melegére.
Úgy sétálsz a habon, ahogy mindig is éltél,
 hittel, meggyőződéssel,
 most is hozzám értél.
Forró ölelésed ajándék számomra,
kitart, míg újra látlak Téged.
Adj áldást hát álmomra.

Immár megbékélve (Édesanyám halálának ötödik évfordulójára)

A homlokodra száradt szorongó pillanat,
mint húsba-tépő szögesdrót vette körbe
az elmúlásra ítélt ráncokat.

Még dolgozott az agy.
Makacs elszántsággal levegőért kiáltott
a fáradhatatlan gondolat,
de már minden eljövőt vendégül látó
rózsaszín álmodat
fekete lepellel takarta be
a közelgő alkonyat.

Őz-riadt szemed fáradtan leste a biztosat,
és érzelemmentessé, szárazzá
közömbösítette a hangodat.

Úgy beszéltél hozzánk, mint aki a szomszédról mesél,
mint aki megérti, hogy az elszáradt levél
természetes, megsemmisítő sorsa az,
ha elkapja őt a jeget lehelő szél,
elváljon kötelességtudóan az ágtól,
s könnyek nélkül, méltósággal
vegyen búcsút a világtól.

Bennem bugyogva forrt, jajveszékelt az indulat,
a küzdelem örök, nem adhatod meg magad.
Te nem lehetsz mosoly a halál gúnyos arcán,
nem tálalhatod fel gyöngyfényű életedet
egy bólintásból faragott tálcán.

Nem értettem akkor még,
amit neked már megsúgtak az angyalok.

Az erőt csak bérbe, csak kölcsönbe kapod.
Ha bölcs beosztással bánsz vele,
kitart míg eljön az utolsó napod.
Ám hiába is spórolsz, hiába raksz belőle félre,
hiába tartogatsz abból a közelgő télre,
mert ha jön a megsemmisítő, jeget lehelő szél,
úgyis kifújja tarisznyádból, amit félretettél.

Amíg éltél, féltettél, neveltél, szerettél,
halálod viharával megértővé tettél.
Most már tudom. Az volt az a perc,
amikor feladni volt a bátrabb.
Te a vég szemébe mertél nézni,
hiába is sírtunk mi utánad.
Megváltó haláloddal úgy hagytál el bennünket,
hogy végigkíséred az egész életünket.

Meddig?

Mondd, meddig él érzésed szomorú szépe,
mely barnára sült vággyal feszül rá a kékre?
Meddig kell a szónak ölni, halni, vágyini,
hogy ugyanolyan tűzzel tudjon eltalálni?
Mikor száll szabadon? Mikor űződ daccal?
Mikor hajtod felém lanyha hamu-zaccal?
S meddig fontos nekem, hogy e terhes malaszttal
nézzek a szavaid lángoló fészkébe?
Meddig oldódsz tisztán, szabadon, akarva,
a birtoklást nem tűrő,
lényünket megölő,
éltető, kék égbe?

Meddig lesz fontos, hogy azt érezzem én is,
hogy Veled szálljon lelkem, még hogyha fél is,
hogy együtt éljük vadul, vonagló vak hittel,
hogy együtt ne vessünk az emberen Istennel,
vagy akár nélküle harcoljunk meg érte?

Meddig kell éreznünk,
hogy el kell véreznünk,
és elmondhassuk nyíltan,
ez mind-mind megérte?

Meddig lesz a szó ima,
gyilkos, gyarló szentség,
pusztulni vágyó vágy,
értő hitetlenség,
vagy méreg, éles kard, érben futó áram,
mely bömbölve babusgatja
szájam, szemem, állam?

Meddig fonódik össze a múltból jövő szavad
a holnapi tettemmel,
és úgy lesz igazad,
maró, vádló, konok természetességgel,
hogy egy parányi sejt is
felér az egésszel?

Mondd, meddig lehet azt még
suttogó üvöltéssel hallani,
hogy Te, a Szó, több vagy annál,
mert Te maga vagy Ady?

Testközelben

(Ady Endre sírjánál)

Imában guggolt, győztes gondolatok
gomolyogtak egyre csak felém,
amint átszellemülten leültem ott,
kínt sirató sírod peremén.

A felnyögő szél a hajam cibálta,
mint amikor szélvihart fakaszt,
ám alattam bomló porladó csontod
bennem szórta a szép szótavaszt .

Ó, dacos gőgvilág nézz le e sírra,
vetüljön ide most bős szemed,
itt ülünk szótlantul, s bennünk hárfahúr
bús dala dajkálja gyermeked.

Dörgött a szó, mint égzengő zivatar,
ajkadról úgy csattant néha el,
s nem hitted talán, hogy száz év múltával
a nép „új dalokat” énekel.

Száz ember vágya és száz élet gőgje
pumpálta ereidben a vért,
de nem alkudott a szó, nem térdelt le,
semmilyen sekélyes sorskegyért.

Eljöttünk hozzád, a tisztelet űzött,
hitünket temetni nem lehet.
Ím eljöttünk, hogy testközelben állva
öleljük át igaz fényedet.

Véres emlékpenge

Haragos hiányok hajolnak elmémre,
szépre szomjas szemmel nézek a sok képre.
A vacsoraasztal szégyenkezve hallgat,
mert egy éhezőnek nem nyújthat irgalmat.

Négy egyszerű tányér ásítzik hasán,
és lesz mit belerakni nemsokára tán.
Szorgos szívű szép nő meri a vacsorát,
ám a kéz megáll. A családfő rákiált.

„Az üresen marad. Tőlem éhen halhat!”
S kérlelné a szív, de a félelem hallgat,
hisz megtanulta már, átélhette százszor,
elszáll a kérés, mint szélben a virágpor.

Asszonyvágy a reményt vendégnek tekinti,
s nem nyit neki ajtót, türelemre inti.
Szeme melegével üzen a fiúnak,
ehetsz majd kincsem, ha takarodót fűjnak.

Hisz hamar megy, ne félj, horkolni a fránya,
álmot kér a koszt temérdek italára,
s akkor megrakom a tányérodát bőven,
csak bírd ki ezt fiam, higgy az eljövőben.

Ó, éhes ifjúság, nem tömték meg gyomrod,
a haramia hiányt magadban hordod,
s bár megbékélés leplet húztál a múltra,
fel-fellebben e lepel, újra meg újra.

A nagy ember előtt

Emlékszel? Csak bámult reánk daccal
a „kunfajta, nagy-szemű legény”.
Mintha azt súgta volna egyre:
„Ne álljatok ott. Gyertek ide elé!”

S míg kitágult szelleme szégyennel marta,
szavakkal fertőzte a szerkesztőség falát,
Ő visszajött gyermek-parazsat szítani,
s én körülnéztem áhítva egy percre odaát.

Fényfüzerek függtek folyosója falán,
puha szőszőnyegek nyelték a lépteim.
A megtörténhet megfogta hitetlen kezem,
és jövőképek lettek ott emlékeim.

De jó is hinni... remélni eljövő időt,
mely kínlódó múlttal fáj a lábad elé,
kimondott szavak védelmébe bújva,
szipogva, sírva botlani a jövő felé.

Nem megérkezni kell. Az nem olyan fontos,
mint szívszaggató szent igével indulni el.
Nem a célba-érés vak, vigasszal telt vágya,
hanem az elindulás az, ami felemel.

Vérünk Apostola

(Emlékvers Czine Mihályról)

Az emlékek hátáról csorog a fájdalom,
ha fellebben a kép, miként hallgatod dalom.
Hatvan ha voltál, de a népét féltő szándék
úgy áradt belőled, mint legszentebb ajándék,
mely átnyújtás után, mint tűzfényű erekle,
világít majd be eddig eldugott helyekre.

Az egyszerű tisztaság pártfogója voltál,
pusztában lelt szavakat hévvel felkaroltál,
s mert nem vett vonatjegyet a tanyasi világ,
útra keltél Te. Szíved parasztrapszódíák
bölcs, sajgó ütemére pumpálta a véred.
Vállaltad, hogy a forrást öntözésre kéred.

Vállaltad, hogy ki eddig szórabságban tengett,
villámot szórt szerte szét, s az ég mégse zengett,
annak viszed dalát a katedrád fényébe,
így nyomva szócsövet sok mellőzött kezébe.
Érces, ízes hangod most is fülemben cseng még,
bárcsak valóság lennél, s nem áldásos emlék.

Tanár úr, kérlek, kezeddal ints onnan föntről,
hogy nem érték az, ami hangosan dörömböl.
A tiszta vízű patak csobogása szelíd.
A szívből jövő szócsokor százszor emberibb,
mint a művirágokból font csodakoszorú,
s az ősfény pityereg, ha árnyéka szomorú.

Ha szóltál, százezer szem könnyezte beszéded,
hangod hevét hallgatóid szívében élted.
Most hallgatnak Téged szájtátva az égiek,
a tegnap meghaltak, a nagyok, a régiek,
és minden magyar kéz rögvést vastapsra lendül.
Te soha ne hallgass, hisz népedre úgy csend ül.

LÉLEKDALOK NEMZETEMÉRT

Dalolj Hazám

Dalolj Hazám, mert sírni sosem tudtál,
a vesztéségen, mint egy úr: mulattál.
Nem számoltad, hogy mikor mire telik,
ha vemhes a nincs, mindig hiányt ellik.

Góg ül ott fent, és alul az alázat,
az alap nyögi a túlsúlyos házat.
Tetőn virul a napsugaras ablak,
pince és penész egymásnak maradnak.

Dalolj Hazám, hisz az sír, aki gyenge,
vért izzad most a „hiszek még” türelme.
Mert dolgos a kéz, szinte sose fárad,
magyar égen a felhő csak gyalázat.

Elhittük azt, hogy a Nap fénye éltet,
a rákkal telt fény védi sebeinket.
Ám régóta látjuk, hámlik a bőrünk,
nyúzza a múltunk, mit mégis megőrzünk.

Dalolj Hazám, és az ütemet verjed,
tetszhalott az, aki erre sem gerjed.
Muzsikus lelkünknek szóljon a nóta,
így vigadunk már egy ezredév óta.

Nógat a virtus, hát járjuk a táncot,
észre sem vesszük a feszülő láncot,
hisz megszoktuk már, az életünk része,
bégető sorsunk örök építésze.

Dalolj hazám, hisz virul most az élet,
nincstelen haljon, mosolyból nem él meg.
Bársony-szép kendőt szemünk elé tartva,
kopolyús létünk kijut majd a partra.

A Sors remél, az ember él

Mondd, miféle sors az, ahol,
ha nem sírunk magunknak meleget,
a tavaszra újra tél köszönt,
mert nem fáztunk még eleget.
Ahol a kacagó, dolgos kezedből
korbácsol ő jaj-síró tenyeret,
mert kiélt kínra kint halmozva,
veled már bármit megtehet.
Ahol a szépre éhes koldustól
tagad meg gyönyörhéjú kenyeret,
s a meg nem élt álomért cserébe
rád vasal vásott reményeket.

Mégis mondd, miféle sors az,
amelyik folyton-folyvást elvehet,
és bábként bólogató anyára hagy
hűs, sírba öklendezett gyereket.
Miféle zsarnok sors lehet az,
ahol hús köp be legyeket,
és mosolyba mártott arccal
várja el, hogy ebből Ti egyetek.

Ahol a munkát keresgélő
bégető, bizalmatlan szemetek,
halkuló hályogos hangon
fogad el sok-sok szemetet.
Milyen kíméletlen sors az,

melyben az utcán élő nem ehet,
és kést vagy villát a kezébe
már évek óta nem vehet.
Ahol a tolvaj, garázda, nőt-verő
ünnepezt álomember lehet,
és a jog lyukakkal szőtt hálója
csak még több ijedt lyukká reped.
Mondd, miféle sors remélhet
vastapsra éhes, víg kezet,
ha a házak ablakszemein
fénylő fájdalomkönny pereg.
Ha a családok olcsó életét
sírva sem nevelteti meg
a holnap merész álmodása,
mert - a sors szerint - ehhez Ő még gyerek.

Ha temetni kell

Sirámok temetésére jöttem,
és hiába látsz kezemben virágot,
úgy tesszük föld alá közösen
a bennünket vadul éltető lángot,
hogy síró ajkunkról a szó
fintorgó örömtáncot lejt majd,
ha vegyül bennünk álom és való,
mert kétségek közt ugyan, de csak előre hajt.
Vajon miért nem tiszta soha az érzés?
Miért fedi mindig koszfoltos lepel?
Miért kavarg fejünkben több ezer kérdés,
mely káromkodó kínként jön el?
És mit ér milliókat ölelő, szép szó,
ha egy mozdulat megöli?

Az embernek mégis miért jó,
ha e halálra szánt érzést szereti?

Sirámok temetésére jöttem,
mert nincs annál szebb fájdalom,
ha látom, hogy emberek köröttem
könnyeznek egy elvérzett ravatalon.
Olyan tehetetlenül kicsi a szándék
ami éget, mar ott legbelül,
hát legyen az élet csak játék,
hinta, melyre mindenki csak egyszer ül.
Élvezd ki, ha lehet minden percét,
ahogy szállsz a felhők felé,
égesd az agyadba az ízét,
hogy ne fájjon az út visszafelé.
S ha leértél a dagonyás sárba,
ahol iszapszívek nevetnek rád,
te hidd, hogy nem éltél hiába,
mert a mocsokbűzös, szakadt ruhád
a napfénynek volt egyszer vágya,
s ez némiképp nyugalmat ad.

Sirámok temetésére jöttem,
mert nem eljönni a legnagyobb bűn,
szószirma selymét én százszor átöleltem,
míg Ő játszott a vágyhegedűn.
Leteszem bús csokrom eléje,
a szándékból szőtt virágruhát,
fájdalmam a szemfedele fénye,
míg a sors felemészti halott húsát.

A szép szó szentségeért

Jaj, nem szánt már a szép szó mély őszi barázdát,
csak suttog a líra, halkan haldoklik a dal,
s míg tétován simítjuk az irodalom ráncát,
a fájó elmúlás szívünkbe bús könnyeket csal.

Ó, régi, nagy dalnokok, szívbe szúrt szavakkal
teljesülnek-e még a megígért jóslatok?
Lesz-e lágyan síró hang, mely égi akarattal
zeng a halódó szóért majd vérkönnyes szózatot.

Meghallja-e mondd, a szó fohászát az Ember,
így teremtvé a szépnék táguló holnapot?
Oly gyarlón fél a lélek, hisz kiáltani nem mer,
ha szentséggel illetnek pár szentségtelen papot.

Két emberöltő múltán fáj-e majd a fülünk
mézízű beszédre, lágy lélekhúr zenére?
Vagy csak szépre éhes szájjal, hallgatagon ülünk,
mert a szó halálos ágyán nem miséztünk érte.

Folyvást táguló idő, leborulunk eléd,
halk imára kulcsoljuk tehetetlen kezünk,
mi másodpercnyi létünket csepegtetjük beléd,
unokáink szóálmáért ha kell, hát vétkezünk.

Csodára várva

Sáros kis utcákon ballag a nyomor,
nincstelen lélekkel korog a gyomor.
Nem bőg az állat, az istálló üres,
vonyít a kutya, mert éhes és rühes.

Elárvult kertben csak vadkender terem,
múltjáért sír a paraszti értelem.
A kolduló kemence kegyelmet kér,
kihalt belőle az éltető kenyér.

Néptelen tyúkudvart felveti a gaz,
hajnali kakas-szó rég szólt már, igaz.
Verebek szállnak, magokat keresnek,
az éh-halál szélén bármit megesznek.

Sikít a szél a semmivé lett portán,
termő búzaföld nem lesz már, csak por tán.
Ki eddig földet túrt segélyért lábal,
könyörgő kézzel és térdeplő lábbal.

Kínban panírozva sül a holnapunk,
Könnytől küszködve még-egyszer jóllakunk.
Kiürül lassan hazánk éléstára,
s mi csak várunk a megígért csodára.

Egy század siratása

A ravatalnál akkor ott voltam én is,
a megunt huszadik századot temettük.
Volt pezsgő, zene és tűzijátékfény is,
halálát vártuk, s a jövőt emlegettük.

Száz hosszú év alatt ó, hányan pofozták,
és hiába álmodott sok naiv álmot.
Már tinédzser testét is tankok taposták,
hogyan ossza fel újra a kiélt világot.

Felnőttkorba lépve ezer seb a bére,
hol haldoklók hörögnek vetetlen völgyén.
Ám ifjú még, lelkes, s jó szándékkal kérte,
hogy hallgasson el már a gyilkoló töltényt.

Síró romok közt pár béke-évre vágyott,
és rendet rakni az öldöklő fejekben.
Szereteteszméje már majdnem virágzott,
mikor elfolyt a pénz a lyukas zsebekben.

Egy diktátor ígért a vágyódó népnek
erős birodalmat, dicső megélhetést,
nyissanak utat a felsőbbrendűségnek,
és élvezzék bátran a tömegtemetést.

Halálgyárak sora bújik ki a földből,
szakmát szerez sírva a tömegpusztítás.
Vér csorog ki csendesen házból és kőből,
s két városra hajol az atomvillanás.

Belerokkan abba, hogy élete delén
acsarkodnak még két világégés után.
Hány korosztály nőtt fel a gyilkolás tején,
és hány eszme halt halált ostobán, bután.

Cinikus öregség, csak ez maradt neki,
hogy hazudjon álmot, ha azt várják tőle.
Új rendszer? Változás? Már rég nem érdekli!
Mementó lesz úgyszólván majd belőle.

S jöhetnek századok, halhatnak a régik,
lehet erős hitünk, szárnyalhat magasan,
amíg a lélek irgalmassá nem érik,
nem lesz más a Föld, csak egy fortyogó katlan.

Ha kell, üvöltök én

Nem érdekel más sorsa, álma, jussa.
Nekem a törvény keze ne mutassa,
hová léphetek és hová nem.
Nekem az út a szívemben terem.

Ne rakjatok útjelzőt utamba.
Az út bennem van, gyönyörű magamban,
s bár silány a cipő, amellyel járom,
mégis enyém. Másét nem kívánom.

Ti mosolygók, hódoló vásári szegények,
zsebeteket tépi, kifossza az Élet.
Lelketek, mint virág szirmán a harmat,
már könnyű napsütéstől is elillanhat.

Keltsetek zengő hírverést regémnek,
szószegényen többé én nem élek.
Nem félek fájó igéket harsogni.
Jobb rekedten élni, mint gyáván hallgatni.

Bőszén ordító szavamnak hagyjátok
sípcsonton rúgni a sánta világot,
és ha térdre hull megsebesülve,
én majd felkarolom. Nem hagyom ülvé.

S ha egyszer a szívemre simuló halál
lelketekben kongó ércként kalapál,
ne húzassatok hazug, szánó harangot,
szavam túlkiált minden méltató hangot.

Neked játszom el

Kiálltak már oly sokan e kíndesz-kás porondra,
a legtöbbje boldogan, de némelyik goromba
szavakat fröcskölt a nagyothalló tömegnek,
s hiába tűnt a daluk idegennek,
bégetve bólogatott a birkavágyú nép,
mert azé az igazság, aki beszél épp.
Megértést képvisel a sáska sokadalom,
hát ne vágjatok szavamba, ez itt az én dalom.

Jöjjetek csak közelebb, hallgassátok hangom,
nincs szóközi szócsövem, sem felruházott rangom,
nem állnak mögöttem ölelő hatalmak,
kik megszabják ritmusát az elhangzó dálnak,
nem nyomnak kezembe jól megírt beszédet,
nem én vagyok az, ki mások helyett béget,
mert van saját szemem, és szívemben irgalom,
csak hallgassátok bátran, ez itt az én dalom.

Látom a kint sírni és éhezni az estét,
ha a nincstelenbe pólyált újszülöttek testét
gond- marta kezekkel úgy dajkálnak anyák,
ahogy a szél vonyítja körbe az elszáradt fát,
mert mit ér a lehetőség, a kicsírázott mag,
ha a föld terméketlen, aszott sivatag.
Ugye égeti most bőrd a rád lötytyent fájdalom,
mégse állj még tovább, csak hallgasd még dalom.

Munkáért kuncsorog, aki lopni, csalni nem mer,
s míg dagad a húsfazék, éhes az az ember,
kinek két keze kínjáért a felvirágzó élet
felzabálja előle a mindennapi ebédet,
s ő nem mer zúgolódní, hogy a lealjasult szándék

kiszívja a vérét, mert az azt hiszi ajándék.
Magadra ismertél? Vár a kolduslakodalom,
ne fordítsd el fejed, hallgasd végig dalom.

Sötét félelmek között ténfereg a remény,
nincs álmot simogató kéz, csak kőkemény
ököl, mely úgy veri ostorral száналmas hátadat,
hogy kiútként eladod magad és házadat,
csak ne serkenjen vér már az ostorcsapástól,
ám így is csak haladékot kapsz az éhenhalástól.
Most már forr a mérged? Mar, hogy sose lesz jutalom,
ha rájöttél magadtól, már nem is kell a dalom.

Hazudnak az álmok

E korban hol élünk, hazudnak az álmok.
Zárt díszdoboz mélyén fájdalmat találok.
Sorsunkra már ráült az emlékezés ránca,
kirakati létünk nem valós, csak álca.
Szép szavak közt ülve türelemmel lessük,
mikor fordul sorsunk, hogy végre kövessük.
Ránk nyomta bélyegét egy évezred gyásza,
minden kornak megvult a maga Júdása.
Térdepeltünk sokszor, elkopott a lábunk,
Hazánk sírkövénél bűnbánattal állunk.
Elhisszük, mert mondják, béklyó nélkül élünk,
ám láncok csörögnek, ha szól a vezérünk.
Bilincsbe zárt eszmék, megcsalt, hazug álmok,
pókhálózni kéne az egész világot.
Tiszta, nyitott szívvel mindenkit ölelve,
hol társunk az ember – új világ születne.
De addig nyomja hátunk a nyomorúságunk,
hazug az életünk és hazug az álmunk.

Nem kérdezem

Nem kérdezem én meg, hogy kinek a bűne,
ha elfekszik a gond a konyhaasztalon,
és e fájó érzés véres verítéke
csorog majd le bambán a megsárgult falon.

Nem kérdem azt se, harminc ezüst megérte,
hogy tűzként égessen mindenkit fájdalom,
csókra adná arcát akit elárultak,
ha még egyszer lehetne erre alkalom.

Nem kérdezem én meg, a háborúk kínját,
meddig öklendezi majd még vissza a szánk,
s vérbe száradt katonák szétfoszló szívét
dobogásra bírja-e csendes „Miatyánk”.

Nem kérdezem meg, az emberré válásról,
állíthatjuk-e, ez egy befejezett tény,
és mi lenne a bölcsebb, szenvedni sokat,
vagy meghalni még gyorsan a legelején.

Nem kérdezem azt sem, a szeretet hol jár,
mikor éhen halnak köröttünk társaink,
s miért hoznak halált a korszakalkotó
nagy felfedezések és alkotásaink.

Nem kérdezem, és így már nem várok választ,
miért döcög folyvást a nagy életszekér,
és meddig lesz csoda, ha régi kovászból
sülhet még nekünk az új, éltető kenyér.

Nem kérdezem azt se, a hajnal miért fél
szélnek ereszteni a madárdalokat,
az ébredő világ egy fortyogó katlan,
hol nem halljuk meg a halálsikolyokat.

Nem kérdezem azt sem, a hervadó virág
miből érzi meg, hogy közeleg már a tél,
csak érzem erősen, ott kellene élni,
ahol nem hallani azt, hogy valaki fél.

Nem sírok én

Nem sírok én, csak ráhagyom,
hogy könny gördüljön arcomon.
Ha vág a szó, ha éget is,
ez éltetöm, s a végzet is.
Hisz mennybe visz, és átölel,
ha csillagvarázsként jön el.
Vagy megfeszít, halálra szán,
ha nem érte táruul ki szám.

Nem sírok én, csak ráhagyom,
hogy könny gördüljön arcomon.
Ha azt látom, hogy élni kell
napról-napra, bús kényszerrel.
Mert nincs miből, és nincs miért:
csonttá aszott, holt elvekért,
hol gyermek sír, mert éhe fáj,
s anyja vágya a nincs-be váj.

Nem sírok én, csak ráhagyom,
hogy könny gördüljön arcomon.

Ha úgy érzem, hogy rászolgált
e ronggyá tépett szép ország
a síralomház kulcsára,
de tekintettel múltjára,
egy díszdobozban kapja meg,
mert adni, az még mindig kegy.

Nem sírok én, csak ráhagyom,
hogy könny gördüljön arcomon.
Vért áldoztunk, és bánt az, ott,
hogy nem mozdul a sok halott:
égbe szálltak, és várják még,
hogy forduljon a sorskerék.
Meghaltak Ők egy nemzetért.
De nekünk vajon lesz miért?

Taposnál még?

Törékeny hitünket tapossa az élet,
igába zárt tettel most búsan ballagunk,
s hiába üzennek elhalt nemzedékek
forró fejű tavaszt, még nincs rá válaszunk.

Halkuló sírásunk elárvult, ösztönös.
Bús jajban él a ma, és árva virága
halódó gyökérrel nyugvásra ösztönöz,
ha szomjazva szárad egykor élő szára.

Szép regék, remények most riadtan állnak,
hitetlen szemmel csak a fejüket rázzák.
Míg zenekar játszik, nincs vége a bálnak,
nem hiszik el ők se, de ezt magyarázzák.

Nincstelen vággyal sodródik a holnapunk,
lehajtott fejünkre por rakódik rendre,
bűnös hatalmaktól szép csendben elkopunk,
s kapaszkodunk balgán a reménytelenbe.

Hát senki sincs, ki bölcsen utat mutatna?
Miért nincs kolompszó e birkanyáj előtt?
S kinek ember volt az ükapja, nagyapja,
miként térhet aludni kora délelőtt?

Ne higgyünk szélnek, mely porral most betakar,
hisz így lehet könnyen elfedni a valót,
ha hurrikán jön, az sok szennyet felkavar,
és nem kér cserébe tisztítási adót.

Vakságotok csöndre int

Szólnom kellene, mégis hallgatok.
Másban is felragyognak csillagok.
Mást is megérinthez a végtelen éj.
 Másban is fellángolhat,
 és üszkösre szenesedhet
a csontvelőt fájdtató szenvedély.

Szólnom kellene, de fent az angyalok
 óvva intenek, így csak hallgatok.
Tegnap még nekem is cifra,
 faragott szószéket adtatok,
ám nem tudtam túlkiabálni rajtatok.
Pacsirta szívem kalitkába zárva már,
nem dalol, nem fütyül a rabbá vált madár.
Vasrács szegi szárnyam, s mint bezárt állatot,
 ki hallott egyet, s mást, s néha láthatott

szellőtől hűlt hajnalt, fázó harmatot,
most dicső büszkeséggel megmutathattok.

Szólnom kellene, hisz kiabálhatok,
nem tiltják a rácsok, s mégis hallgatok.
Mit ér a hangos szó, ha csak magamban kondulok?
Mit ér a bőkezűség, ha magam is koldulok?
Szerelmet, eszmét, hitet s vágyat kutatok,
míg lépteim sarával mocskolom utatok,
fehér lelkű létem legyezi orcátok.
Ha szűkölve is vicsorog a tettem felétek,
és szavaim fényétől százszor is megégtek,
mégis a megtisztult szándékom mosolyog rátok.

Szólnom kellene, hogy a belül boldogok
felismerhetőek, mert szemtükrük úgy ragyog,
hogy a kormosra festett megszeppent hajnalok
paplannal betakart, ásítva áhított álma
glóriát éget a hitetlen, vakszemű világra.
Hát nem látjátok a fényt, irgalmatlanok?
Pedig ráveti sugarát mindenre, ami él.
Érette nő a fű, tőle táncol tavasszal a szél,
s az ég alján a folthátú felhő feléje andalog.
Érette épülnek fészkek, odúk, otthonok,
s a dologtól élő szárnyak, karmok és karok
ösztönösen szerető szíve csak addig dobog,
míg léteznek efféle fényben fürdő, szív-meleg honok.

Szólnom kellene, de inkább hallgatok.
Aki nem lát, erőlködhet bárhogy, hiába is néz.
Oly sok közöttünk a szemellenzős élet-vitéz,
aki elszántan, mert az élet kongatott,
rakja a mára a remélhető holnapot,
s bár fény nélkül élte a mulandó tegnapot,
megelégedéssel küzd, s békésen mosolyog,
mert úgy érzi, ő a derengéstől is jóllakott.

LÉLEKMORZSÁK

Bábvilág

Párhuzamos a fény, a zaj,
káprázatos e létzsivaj,
csak bámulok.

A sok-sok érzés felkavar,
s mi látható, az oly pazar,
hát ámulok.

Ha összeér a tér, a láz,
oly csodás a sok lényvarázs,
hát élvezem.

Úgy lüktet, él az akarat,
és mozgatja a bábukat,
az életet.

Hogy ki fogja, azt nem látom,
a sok zsinórt a padláson,
de oly merész.

Mert úgy tart mindent kordában,
mint karmester a kottában,
a nagy zenész.

S ha egy-két zsinór elszakad,
a bábu már csak hallgató,
nincs öntudás.

Hát vigyázzál e zsinórra,
hogy ne most legyen kiróva
az elmúlás.

Beteljesült egyesség

Érzékeny az élet, el-elbújik benne
a kint könnyező est illatos szerelme,
s míg szépre vágyó vággyal vajúdik az elme,
feketére festi a sötétség fejedelme
a daloló érzést, hogy bennünk megjelenve,
ne a szívárvány színeit ünnepelje.

Pedig lehetne nagy vígan ünnepet ülni,
szélnek eresztett elvvel csókot hegedülni
holnapi fényre, öröm szoknyáján szenderülni,
álmodni meleget, s jóllakott szemmel derülni
a nem álmodók nincstelenségén. Szembekerülni
velük, és eszméjüktől végleg elhidegülni.

Lám, engedékeny az Isten, megemelt kalappal
hajlik meg a hitemből áradó akarattal,
hogy érezzem jóságát, s ne verekedő daccal
vádoljon a szemem. Inkább a jóindulattal
csomagolt szép, masnis jövőt vigyem magammal,
mint önmarcangolt sorsokat gyilkoljak haraggal.

Egy kis alamizsnát...

Koldus vagyok én, koldussá érlelt az élet.
Mindent, amit elvárok, hiszek és remélek,
alamizsna gyanánt, a sors kegyel oszt nekem,
és jóllakott gyomorral én mégis éhezem.

Éhezem a fényt, ám ha sugarát meglopom,
bánatimától hangos itt bent a templomom.
Szomjazom a szépet, s mi másnak vadon terem,
nekem vérző térdű bérként nyújt át Istenem.

Úgy vágyom vágyva lenni mosolyfelhők között,
ahol a szeretet csokornyakkendőt kötött.
Ahol az érintés dala ezer hangon szól,
és a botfülű élet a földig meghajol.

Koldus vagyok én, ki múltó gyönyört kéreget.
Szánjátok meg végre e kéregető kezét,
a fénytortából én is kérek egy nagy falást,
s fedje el koldus gúnyámat királyi palást.

Egy perc gyötrődése

Mámorba mártózik a tétova perc,
ha fogod a kezét, és odafigyelsz.
Múlása lelassul, majdhogynem megáll,
és az utódjával bőszen szembeszáll.
Nem látta múltját, nem hiszi a jövőt,
megzabolázná a szaladó időt.

A törékeny „most”-nak elillanása,
dacos élete egyetlen varázsa.
Mint félti létét, áldozati bárány,
változó égen pillanatszivárvány.
Tüdőbe beszorult lélegzetvétel,
robbanó gáz ő, mely túl gyorsan ég el.

Lepergő homokszem, mit felkap a szél,
ha játékos kedve épp életre kél.
Egy kimondott szó, mely a térben hal el,
ha a tobzódó szándék késve felel.
Megkezdett ölelés, mi halálra vár,
ha a viszonzás éppen nem arra jár.

Hó űző vigasz, övé a kikelet,
ha a sors tavasszal ad neki teret.
Vagy bánat száján a síró irgalom,
mely szép lesz, mint egy virágzó sírhalom.
Vagy csak egy csendes mélabús pihenő,
melynek ha vége, várja a temető.

Hányféle formában mutatod magad?
Úgy hisszük állsz, bár a vén idő halad,
figyeli folyton, hogy te mikor fogysz el,
és lecserél nyomban a követőddel.
Életed meghal, de a halálod él,
míg percre jön perc, más majd örökre vél.

Én vagyok az Út

Táncolj, te tomboló, orkánként romboló,
gögdühében fürdő, alávaló vérem.
Vesztettül ajánlom, ha jön a halálom,
megfagyjon a szíved, s ez legyen a bérem.

Száradó kenyerem markolja tenyerem,
lehulló, penészes morzsáiból élek.
Míg ölel hatalom, életem eladom,
én a csúszó-mászó, gerinctelen féreg.

Világot építetek, s élem, hogy szép lehet,
de Ti nem látjátok, vakká riadt balgák.
Értelmet kutatok, simítom utatok,
s Ti mégis csoszogtok, törvénylelkű szolgák?

Feszítem mellemet, s vérzik a feszület,
de mégsem áhítok megalkuvó nyugvást.

Egy élet létezik, s jajgatva éltetik
azok, kik már elsírtak őszi lombhullást.

Társ leszel Isten, vagy élni se segítsen
az a jó-szándékú, megtört, konok átkod.

Akaratom teljes, életvértől terhes.
Hódoljon előttem a hitvány világod.

Hadd fájjon

Engem feltételek nélkül, kinnal szeressetek.

Mit bánom én, ha bele is haltok,
lelkem leveti úgyis a szoros bilincseket.
Majd én megmondom, mit is akartok.

Lábam elé ne rakjatok jó-szándékú járdát,
a lépéseim irányát csak én ismerem,
gőgös késsel ölöm a szelídek álmát,
ha azt akarja a vasvillás Istenem.

Szívem vak rozsdáját hintsétek arannyal,
segítsetek neki piros vért pumpálni,
s ha akaratom nyakát megfojtják szavakkal,
vad, vágózó tettem mégsem fog bujkálni.

Mert kiállok én a nagy hegy gerincére,
és bőszen üvöltök a világ szájába,
harsogó reményem nem bízom a szélre,
kinyílt tövisem nem rakják vázába.

Aki hiszi a valómat, követ majd engem.
Megtanul szeretni úgy, hogy már fájjon.
Boldogságot koldul egy gyötrő szerelemben,
rimázkodva kéri, hogy néha utáljon.

Hitfalak közt szabadon

Letépném magamról igavonó három,
hogy a zárt kínfogak nyíljanak mosolyra,
de hozzám nőtt, eggyé vált bőrömmel, látom,
a Sorsnak kell hajolni akaratomra.

Olyan Út legyen a lépő talpam alatt,
mely kegyesen kanyarodik tudatomra,
s hitem erejétől a leomló falak
jajt sírnak ugyan, de nem hagynak magamra.

Lehullt, véres testük lesz az alapanyag,
sugárzó bizalom adja majd a kötést,
hiszem-mésszel festek minden álló falat,
s az épülő lakunk nem tűr meg gyötrődést.

Szándékból ácsolok óriás kaput rá,
hogy messziről lássa minden gyenge lélek,
ne adja fel álmát, mielőtt megunná
a helyben járt haladást, még ideérhet.

Szeretetbástyánkba sok-sok vándor betér,
s meglelik majd lelki erejüket nálunk,
éhező kínjukra, mint frissen sült kenyér
hoz enyhülést lakunk, s lélekfeltő várunk.

Töporödjön össze Isten vak világa,
ha nem hoz jó-szagú megoldást a holnap,
s e kétségbeesett, kesergő imára,
nem szívből öntött szóharangok dalolnak.

Ígérd, hogy lesz

Vakon vonyító veszedelmes vérem,
vágtat az eremben, s mint a kíméletlen
élet fertőző, harapásoktól elvérzett
mindennapja, úgy jajong, sír bennem.

Ott búsul a percben,
a rejtett érzésemben,
a csodálkozó, csupa-tűz szememben.
Mivé is leszek, mekkora tűz lesz az,

ami majd körbe vesz,
ha már nem az lesz a lesz,
ami ma a boldogító lesz?

Lesz e ilyen egyáltalán?

Vagy a gyertyafény a viasz nyakán
is él majd tovább?

S engem az ostobát,
bevilágít hittel, örök bizonyossággal,
és úgy nyugtat meg folyton,
ahogy a fény a világgal
hiteti el mindig a visszatértét?

Mert akkor hihető az érték,

ha nem látjuk már,
és őrülden fáj.
Ha borulni kell a derülő égnek,
akkor már mindegy, hogy azok a fények,
hány mosolyt csaltak, s hányat hittünk annak.

Már csak pislákolva

Megsebzett álmok vergődnek szívemben,
kettétört szárnyakkal repülni vágnak,
vést élő énem gyászt ül a kincsemben,
s törötten tobzódnak a táltos szárnyak.

Ó, te szemet fedő békítő lepel
nézd csak, mint zárom dobozba emlékem,
ne sirass engem, jobb, ha nem könnyezel,
hiányt hizlalok csontsovány eszméken.

Pengeélű emlék hasít a percbe,
térdre rogy a pillanat, jajongva sír.
A marás mérgét eddig nem ismerte,
s a szétáradó kórral nehezen bír.

Letaposott múlt vérezteti sebét,
s bekötné már gézzel a józan jelen,
de sárba döngölte áldó jellemét
több vak szemű váddal a Jellemtelen.

Ne higgy a hitnek, ha csalfa, fénytelen.
Ne bízz a kézben, ha elvesz csak folyvást,
hisz árnyék élősködik a fényeken,
mely ösztönnel él át kegyetlen fojtást.

Könyörgő

Boldogság, várj meg! Ne fuss el, kérlek,
ha így rohansz mindig, utol sem érlek.
Láttalak tegnap, Rád mosolyogtam,
ölelő vágglyal csak árnyékod fogtam.

Ezt teszed folyton, illanva eltűnsz,
ha fellobog fényed, a szerelemtűz.
Csapdádát érzem, mégis rálépek,
én ostoba, naiv, álmodó lélek.

Boldogság, állj meg! Mesélj most szépet,
ülj az ölembe, míg hallgatlak Téged.
Lássam az arcod, hangod daloljon,
bennem bizsergő, bús muzsika szóljon.

Simulj hát rám, mint angyali arckrém,
hitesd el velem, hogy ölel még napfény.
Hiszek majd én, csak nézz a szemembe,
ringasd a mámort édes végtelenbe.

Boldogság, kérlek, maradj, ne menj el,
adj nekem hitet biztató kezekkel,
s hogy kerüljön már engem a bánat,
szórd tele szírommal lélekszobámat.

Boldogság, várj! Ne rohanj előlem,
ha kézen fogsz, bármit kérhetsz Te tőlem.
Hű szolgád leszek, miséző papod,
csak mellettem éld minden áldott napod.

Lélekfohász

Fájón kevés a szó, ha már a tettek hazudnak,
s míg égszín mosolyt festenek féltő holnapoknak,
bizakodásleppellel be is takarják őket.
Ó, Uram, mentsd meg a vétkezőket.

Fáradt, szomorú a szív, ha már hit nélkül dobog,
de hiába adnak friss vért az életangyalok,
ha halotti tort kell ülni, és nem menyegzőket.
Ó, Uram, mentsd meg a vétkezőket.

Kapaszkodik az elme, hisz még a változásban,
télölelő hidegben a sokszor ígért nyárban,
de nem látni virágot, csak hófödte mezőket.
Ó, Uram, mentsd meg a vétkezőket.

Mutass egy életösvényt, amit nem nőtt még be gaz,
ahol fáj, hogyha sírunk, és a mosolyunk igaz,
hol szeretetgézbe pólyálják a szenvedőket.
Ó, Uram, mentsd meg a vétkezőket.

Jaj, hányszor sírdogál gond ott belül a kebelben,
hányszor elfogy az erő a vasvértű kezekben.
Ha nincs már ki felemelje a földön fekvőket,
Uram, Te mentsd meg a vétkezőket.

Magamat gyilkolva alkuszom

Lábamat, ha töri, szilánkokra aprítja
dacos lépteim új, kemény varázsa,
az csak hitem erejét mutatja,
melyben fukar utam, a firkálgató fránya,
felsillantja a fénylő lehetőséget,
s mint imáért könyörgő, kolduló szószéket
mutat be engem az örökkévalónak,
hogy az eldöntse, értéke leszek-e a jónak,
vagy ábrándos világom fojtsam meg én magam,
addig míg csírázik, míg a földben van.

Ha tétován topogva,
támolygó szándékkal kérnék
áldást a gőg-verte, giliszta sorsomra,
én a szánni való, szegény szájalomlegény,
csak egy lennék a kéregető kegyű,
kérges, kintenyerű
koldulók közül,

akiknek szellemére szemérmetlen vágy ül.

Én nem tudok így kérni!

Az én kérésem üssön, harapjon, marjon,
hogy gondolatsebet ejtve az emberi fajon,
lássam vérben fetrengve, bőszen üvölteni,
és, bár nem hallja senki, megértse mindenki,
a megfeszülő életemet adtam a kérésért neki.
Adj hát, te Mindenség, adj bizonyosságot,
hogy nem hiába látom e vakszemű világot
gonosz álarcában, negédes mosollyal
bűnöket nyalva-falva erkölcsöt mutatni.

Add oda életem, ha tudok egyszer

egyedül én ezen

majd egy kicsit változtatni.

Magamért perelek

Én vagyok magamnak cifra palotája,
hű imaszőnyege, áldozati oltára.
Én kapom a fényt, s szórom két kézzel,
én hirdetek üdvözülést tegnapi igével.

Vajon hány virág szárad el síró bánatban,
ha kihűl majd a szó tűzfürdető szájamban?
Felsír-e majd halott betű hófehér papíron,
ha lelketlen lelkem már virágzik a síron?

Ó, be várom, be félem a rettentőn eljövőt,
de áldom, de élem a mogorva vén időt.
Nincs erkély, nincs ablak cifra palotámban,
nincsen tér, nincsen fény kínlelkű szobámban.

Adj élet, adj halál, rohanó megnyugvást.
Adj véget vagy kezdetet, születő elmúlást.
Teríts rám holt hitet, takarjon a végtelen,
ha hazugságot dobogni a szívem képtelen.

Holt vizek partján

Száz szomorú sóhajjal születtem meg én,
hogy őrizzem a fényt a szép szó melegén,
s míg anyám sóhajai egekig szálltak,
őrző léleklángot vajúdtak fiának.

Szolgáltam családot takarva a múltat,
öleltem eszméket, porosat és újat.
Fejet hajtottam én álnok akaratnak,
s hittem, ha nem vetnek, akkor is aratnak.

A gyermekkorú tudat lehunyta szemét,
ha a hátsó sorban sem lelte meg helyét.
Szolgalelkű vággyal folyvást azt remélte,
révbe ér egyszer, de álmát elvetélte.

Szolgáltam barátot, s álnok, gaz szerelmet,
simogató kézzel adtam engedelmet.
Bíráló szavakkal szórtam fel az utat,
mely haragvó énem jövőjére mutat.

Hittem, ha a lelkem fehérét megfestem,
gonosz akarat már nem él meg mellettem,
hisz dorombol a kedv, ha öleled lágyan,
s örömöd leled e csodamuzsikában.

Nem szolgállok eztán semmilyen hatalmat,
hamis fénypompáért nem nyalok én talpat.
Egy Istenem van csak, érte hajtok fejet,
a szent, szép szóért én holtig menetelek.

Még itt vagyok

Itt vagyok!
Szomorún, fájdalmasan,
elfogultan, ártalmasan,
itt vagyok.
Itt vagyok!
Szánalmasan, elcsigázva,
bűneimet vérbe mártva,
esdeklően kérve-várva,
életemet elodázva,
magamból mindent kizárva,
de itt vagyok!

Itt vagyok.
Külvilágot leigázva,
léted bilincsébe zárva,
tested harmóniájába
belemarva, itt vagyok.

Itt vagyok.
Mocsokban, vérben,
szivárvány-fényben,
borban és kenyérben,
bánatban-reményben
osztozom veled, mert
itt vagyok!

Itt vagyok.
S ha nem leszek már,
ne keress, ne hívjál,
ne várjál, ne sírjál,
ne éltesz, átkozzál, mert
nem leszek!

Megbékületen

Dicső végtelen! Te legyél a társam.
Simuljunk egymásba, miképpen azok,
kik megérték a végelszámolásra,
és a fényt pulzáló ölelő karok

csendesen meghitt magányába bújva
révednek el, s míg estebédhez ülve
vágyó szívvel reggeliznének újra,
siratják a delet átszellemülve.

Ez a semmibe tűnő, kártékony ma
perceit vérengzőn úgy gyilkolja le,
hogy könnyezik általa fohász, ima,
s lesi, a holnapot birtokolja-e.

Öröknek véled az illanó percet,
s reménnyel tárul ki előtted a tér,
de pislogó gyertyád lángja már serceg.
Nincs olyan tavasz, mit ne követne tél.

Ó végtelen, hát fogadjál magadba,
legyél majd anyám egy mindenségén át,
úgy tekints rám, mint tékozló fiadra,
ki elhagyta érted valós otthonát.

Meghalni születtek

Naponta százezer simogatás születik
reménykedve, és hal halált a kezemben.

Érzelmem harcba induló katonái
viszonzatlan, szúrt sebektől elvérezve
feksznek immár egy tömegsírveremben.
Hörgő jajgatásuk, könnyörgő halálsikolyuk
csak az én fülemben nem halkul csenddé.

Bízva-születésük és kínos sorshaláluk
csak bennem hajlik könnyörtelen renddé.

Húzom a harangot, naponta misézek,
s temetek megalkuvó kegyelettel.
Fekete ég alatt reménykedve élek,
s közben barátkozom a feszülettel.

Naponta százezer simogatás születik
reménykedve, és hal halált a kezemben.

Áldatlan átokként adni akar a vágy
a reményfüstös, fuldokló lángú életemben.
Mondd, Uram, mit ér a bőségtől duzzadó kalász,
ha az a saját, megsárgult lábán szárad el?
Miért borul virágba, s hozza a termést
érzelemföldem számos almafája,
ha senki sem szüretel?

Mit ér a szőlő zamatos fürtje,
ha nem lesz belőle egykoron májd bor?
Mit ér a menyegzői asztal terített szépe,
ha összezárt szájakkal elmarad a tor?

Naponta százezer simogatás születik
reménykedve, és hal halált a kezemben,
s tán így van ez jól, hisz arra való a születés,
hogy örök halállá váljon a hosszú végtelenben.

Megmarva és megmaratva

Jaj, nem tudjuk mi már egymást meg nem marni!
Nem tudjuk mi már kóro szívünket
illatos virág virágának mutatni.

A fájás, a csönd és a csöndes fájás
kegyetlen kegyű sötétlő fény,
halódó lelkünknek a kivirágzás.
Viráglétedet vágykardommal
én mindig, mindig lekaszálok.
Nincs szerencsétlenebbül szerencsés,
boldogtalanabban boldog,
mosolyogva vicсорító sors
se itt, se a túlvilágon.
Bosszantó örömünk, álrúhás közönyünk
szorítja egyre, üti napjainkat,
térdre kényszeríti, imával veri,
gondolatból születő, beszéddé cseperedő,
átkokkal áldó szópapjainkat.
Mi végre a vég, ha a kezdet is vág?
Miért bújik ki földből a mag,
ha tüskével szúr a legszebb virág?
Miért kell az Isten, ha tapossa a hátunk?
És miért ölel a verés, az egyetlen társunk?

Jaj, nem tudjuk mi már egymást meg nem marni.
Nem tudunk futni mi már
sem elébe, sem előle,
kár erőlködni, kár tagadni, kár akarni.

Megtalált érzések

Elhalnak lelkemben a vérző sóhajtások,
ha csönddel csitítod, s csendes csobogásod
bejárja csörgedezve, mint csobogó patak
vágyálmom mély medrét csöppnyi idő alatt.

Úgy térek meg hozzád, mint lábát lejárt vándor,
kinek orrában ott él az útszéli virágpor,
ki ezerszer csodálta, mily remek is szállni,
de nem merte még eddig soha kipróbálni.

Lelkem kibélelted puha-pihe tollal,
akaratom fedted életvágyó-folttal.
Szemem szűk színeit szárnyalásra bírtad,
a megfoghatatlant gyógyszerként felírtad.

Valósággá tetted bűvő látomásom,
elixíred, mi eddig nem segített másom,
nem sajnáltad tőlem, tenyeredből adtad,
s éneket féltetted éppen Temiattad.

És hiába hitted, hogy adni az mámor,
hogy többé válsz Te is az adakozástól,
furdalni kezdett a lelkiismeret,
hogy a méz íze szádból édes is lehet.

De oktan felni, ezt pont Tőled tudom,
amióta kísérsz e röggel telt úton.
Hisz miattad érzem, mert fogod a kezem,
ó, Vers, te Mindenem, én érted létezem.

Mennyit ér egy ölelés?

Nyíló tavaszi vágy most minden gondolatom,
mégis egy ölelésért mind-mind odaadom.
Rozsdástól megválok, eldobom a fényeset,
ha kaphatok érte két átölelő kezét.

E két kéz bársonyát bús bőrömrre veretem,
hogyan akkor is érezzem, ha éppen nincs velem.
Ne mossa eső rólam le, se dúló vihar,
ez legyen a ruhám, mely pórséget takar.

Vagy selyemfény legyen durva, daróc testemen,
bódult kábulat, mit nem vetek le este sem.
Sejtek sodró sorsában súgó simogatás,
mi marad a felszínen, miközben mélyre ás.

Legyen ünnep hétköznapi, vasárnapi csoda.
Átéldhessem naponta. Királyi lakoma,
hol úgy dúskál a gyönyörben a szegény legény,
mint vakok közt a látó, s tudja mily szép a fény.

Egy ölelésért eladom házam s hazám is,
átúszom az tengert, kiúszom a kanálist.
Ölnöm kell? Majd ölök én, csak kapjam jussomat,
s öleljen már át, kit a Sors nekem tartogat.

Mert kell a vers

Vers kell? Tőlem?
Jól van, megkapjátok.
Üvöltsön ki alóla az ég,
hasogassa átok,
s ne értse meg évekig még
a könnyörgő szátok.

Vers kell? Tőlem?
Gyarló kézzel adom,
ütve, sírva, fájva,
ez a feladatom, s hogy nem lágy, tudom.
Nincs is a világon olyan
bégető hatalom,
mely úgy rakja ajkadra az éltető magot,
hogy örömmel érezhesd,
miként dicsőül az elkárhozott.

Vers kell? Tőlem?
Hát nyíljon ki fületek,
érzékeny gyomrotok úgyse emészti meg
bús szívvel telített lelketek.
S ha mar már a hiányom,
s nem fogom kezetek,
jajgató kinnal értitek majd meg,
hogy nem leszek mindig itt,
Bennetek, Veletek.

Vers kell? Tessék!
Túrjátok fel az álmom,
vigyétek kínpadra elhalt boldogságom,
én akkor is szépet, csodát mesélek,
igazat, amit naponta megélek.

Fényt a szögesdróton, látást a vak szemén,
mert minden költemény,
egy-egy szennyesét áztató léleklegény,
ki úgy mossa tisztára
folton-folt gúnyátok,
hogy utána ruhátok,
tisztá mosollyal nevet rá a szélre,
s az ellopja illatát a következő hétre,
hogy érzékeny orrotok ráismerjen eztán is,
minden jó szagú, új, igaz költeményre.

Ne add fel

Hazudni képtelen, kínporos ajkadat
véresre szántja az igaz vágy ekéje,
behinti sóval, s hosszú évekig várja.
Vajon e földön a szerelem megél-e?

E kietlen tájon már életjel sincsen.
A vérző fájdalom fáradtan fintorog,
veszendő lélekkel, egyedül várod,
hogy sorsod majd milyen irányba forog.

Ha hited elfogy a porrá vált létben,
az emlék éltesse szívedet.
Akaratesővel, hiszem - napsugárral,
termővé válhat még életed.

S míg világok halnak, újak születnek.
Neked az a felszántott földdarab
nyújthat csak esélyt, lehetőséget,
hogy egyszer majd elszórd magvadat.

Mert keresztel a Sors

Merész! Az egészre vágyó.
Mától ez lesz az én nevem.
Rám ömölhet a szentelt víz
bizony, átkeresztelkedem.
Sok félmegoldás és félgőz?
Eztán eressze el kezem!
Nekem mindig az egész kell,
még ha rá is megy életem.

Tele siralmas, nyűt sorsunk
száraz morzsatöredékekkel,
osztózzanak azon mások,
hisz sosem ér fel egészszel.
Útszélén a szárnycsapások
körbe ölelve gyér fénnel,
nekem visszafogott álmok,
hiszen mást áztatnak kéjjel.

Bennem bős vadak a vágyak!
Mindent vicsorogva marnak.
Szerény, szemérmes sóhajok
más alkuszokra maradnak.
Mert vulkánvágyam, ha éppen
készül forró kitörésre,
nem kéri fel hitvány lelkét
holmi gyengéd ölelésre.

Virágnyíló szép remények,
ha a szívemben dalolnak,
ne fogja be senki számat,
ha nem akar haragomnak
gúnyban fürdő céltáblája,
vagy csúf, lyukas szíve lenni,
mar a lelkem, ha a kedvem
nem tud fényért epekedni.

Merész! Az egészre vágyó.
Jegyezd meg mostantól nevem.
Adakozó szófellelgekben
lakik, él az én Istenem.
Tanulj vakon hinni benne,
vagy szorítsd erősen kezem,
mikor lelked gyönyöréért
én vérző könnyel vétkezem.

Mert születni kell

Halkan, szó nélkül a világra jöttem én,
anyám vajúdását nem is jelezte fény.
Nem ragyogott csillag az éj sötét egén,
csak két lusta lámpa pislant némán egy vén
szülőotthon rég megfakult mennyezetén.

Az első pofon a bába kezétől ért,
figyelmeztető az eljövő életért.
Ha félted a benned búsan keringő vért,
hiába takarja testedet tartós vért,
a védtelen lelked fizet meg mindenért.

Lábra álltam, ahogyan mindenki tette,
nem ment a repülés, hát jártam helyette.
Egyenes szándékom lépésem vezette,
s a lebegés tényét végleg elvetette
az akarat, mely a járást erőltette.

Világra jöttem, mert arra születni kell,
hogy meg is tudjak halni majd szép-szerivel.
Aki megfogant, az már ne kallódjon el,
de legyen mindenki számára intő jel,
hogy csak bérelt idő jár ám a bérlettel.

Úgyhogy sírja mindenki el a bánatát,
mikor, miért és hol szorít a nagykabát.
Amikor megszöttek nekünk az anyagát,
nem használtak segítségül próbababát,
hiszen azt úgysem hordhatjuk majd odaát.

Míg veletek vajúdom

Ó, hányszor csillogott már éltető szó
cserepes, kiszáradt ajkamon,
mint ahogy nyíló virág szirmán fénylik
a múltó, harmatos fájdalom.

Százszor borogatták már a hűs szavak
begyulladt, túlhevült torkomat,
s a láz csitítására folyni kezdett
a leült, iszapos gondolat.

Sárosan, mocskosan bújtak ők elő,
hogy éltető fény fürdesse meg
hitetlen, vágyfényű akaratukat,
s a halál szele ne üsse meg

teret kérő, konok, koldus kezüket.
Tán akad bennük érték annyi,
hogy sárruhájuktól megszabadulva
elhiggyék, meg kellet foganni.

Jaj, muszáj mindnek mindig megszületni,
hiába van halálra szánva,
megszületés nélkül sosem jöhet el
a szavak szín-szép mennyországa.

Gyertek fényre, szülessetek csak folyvást,
ti magzatlepelbe bújt szavak,
s míg saratoktól a vágy megszabadít,
én majd térden állva áldalak.

Négy évszak az élet

A tavasz szülte Őt. Zöld rügyfakadással
hímezte pólyáját, s mint akárki mással,
Ővele is játszott. Fényben megfürdette,
nyíló szirmok között selymes fűre tette.

Madármuzsikával elűzte sírását,
s engedte kinyílni élete virágát.

A nyár karon fogta. Sárga búzatáblán
lehúzta ruháját, és bámulta kábán
megbarnult erejét. Hitét irigyelte,
holdezüst éjszaka tartását figyelte.
A szellő sóhajával csókolta arcon,
és kérte, a pillanat örökké tartson.

Az ősz leült nála. Megfáradt lábait
langy esővel mosta, s őrizte álmait
ameddig lehetett. Sáros kabátjában
deresedő vággyal osztozott bajában.
Még egyszer hamisan fénnyel körbevette,
s hogy örökké tart majd, maga is elhitte.

A tél melléfeküdt. Fehér hópihével
tömte meg párnáját, s múlttá vált igével
hazudott neki. Vakon azt bizonygatta,
ha nem fog mozdulni, jó lesz itt, alatta.
Ajándék a szándék a fagyott rög között,
Ő hinni akart benne, s odaköltözött.

Nem harcolok

Minek a harc, ha már veszteni is érdem?
Vigaszdíjam fénylik, mint az aranyérem.
Majd álmodok! És álmom, a szép szemérem
nem virít vad fájón, feketén-fehéren.
Nem követelőzve sürget ott a „kérem”.
Vérezve vesztek én, de nem fáj, ígérem.

Minek a harc? Győzelmet hinni, nemesebb.
Még ha hű hitből is lesz, eggyel kevesebb,
ettől még forró lesz délben a levesed,
rajtad múlik, hogy jó étvággyal megeszed.
Rakd el íjad, akaszd szögre a tegezed.
Bízz a sorsban, s a sors békül majd Teveled.

Minek a harc? Már nem harcolok, feladom.
A sárkány tüze égesse a tudatom,
ha még egyszer a szép szándék lesz hatalom
a szívem mélyén. Kemény daccal fogadom.
Tucatember, átlagélet, s egy sírhalom
lesz a megbékélt, ősz hitemnek jutalom.

Nincs bűnöm, tudom!

Mondd, bűn-e az, hogy átölelni vágytam
fát, mezőt, fényt mi ébredést hozott?
Elgyötört testemben a lélekszárnyam
béklyót lerázva kitárulkozott.

A vélt világot most valóvá teszem,
hanggá hízik halottnak hitt csöndből.
Nézd, varázsütésre mozdul két kezem,
nem rajtam áll, irányítják fönről.

Mondd, bűn-e az, ha szépért sír a lélek,
s vágykoldus szívet bír dobogásra?
Célszalagot feszít ernyedtestének,
úgy kér ajkat zengő dalolásra.

Oly mély a kút, s én a peremén állok.
Istent hívom, hogy kicsit segítsen.
Hihetetlen, mégis zuhanni vágyok,
hogy lent a víz magamra terítsen.

Mondd, bűn-e az, ha széthullik az énem,
és virágporként hordja szét a szél?
Nem szégyen ám, de nem is dicső érdem,
ha ösztön s tudat párhuzamban él.

Ki kér, s aki ad, büntelenek azok.
Vétkesek Ők, ha mástól vesznek el,
mint virágtól az élősködő gazok
a fényt, mely akkor hiába ölel.

Nem piszkítás, lélektisztítás!

Kiírtok magamból minden emberi érzést,
hogy csontvázlélekkel álljak a tükör elé.

Az talán csitítja ezt a kiömlő vérzést,
mely lelkemből bugyog fel és árad kifelé.

A pohár is túlcsordul, s kifolyik tartalma,
ha a rátöltés állandó, már folyamatos.

A léleknek is van egy „tele már” vonala,
tisztulni vágyik ilyenkor, mint ruhát, ha mos

gondos szép női kéz, ki vágyik a tisztára,
ki nem bír tovább el sötétlő foltot magán,
s a szennyesét, úgy teszi feketelistára,
mint főúr a béresét a rossz munka után.

Hát tisztulj meg, üresedj te vénülő lelkem,
az mesébe illő mámort, új csodát ígér,
mert mindegyik pusztának kikiáltott telken,
új virág bújik ki, s örül, hogy lélegzik, él.

Ordító suttogás

Suttogó szavak közt élek
lázás nyugalomban.
E dühöngő csendtől remélek
békét önmagamban.

Szikra, ha lobban e szívből,
és gyújtani akar,
már fél az erőlködéstől,
hisz nedves az avar.

Már járja a fény a táncát
bekötött szemekkel,
irtja a sötét uralmát
véres szeretettel.

Ezerszer repítem szélnek
a lelkem melegét,
s ők ezerszer visszatérnek,
és folyvást nő a tét.

Rásegít lelkem bakója,
a lelki furdalás,
tetteim eltört mankója
a maró csalódás.

De nem hagyom rabként élni,
- s e vágy, hogy ha zavar -
zárt szájjal fogok beszélni,
majd megért, aki akar.

Paradox

Az életemet álmoképek
ölelik,
álmaimat az életképek
megölik.
A lét világa éberén csak
álmosít,
a világ léte álmomban még
lelkesít.
A szó reménye lelkemből ha
előtör,

a remény szava tudatomban
meggyötör.
A hit eszméje ostromolja
lelkemet,
az eszmém hite szép csendesen
eltemet.
Az ember élet nélkül csak egy
nagy mese,
mert az Élet az ember igaz
hitvese.

Sok-sok szívben élek

Érzések közt bújva, ösztönösen élek,
mások fájdalmát lesem és tőlük ellopom.

A lélekkihűléstől én mégsem félek,
mert mások szíve az én csendes otthonom.

A letörtség, ha hörögve harapná torkod,
azt megérezem úgyis, valahogy megtudom,
vértvirágzó vággyal gyomlálom a sorsod,
nem bánthat ártás, mások szíve az otthonom.

Soha ne félj szeretni, még akkor se, ha fáj,
hisz az egy csodaérzés, én úgy gondolom,
sártól és selymes fűtől egységes a táj,
én tudom, mert mások szíve az otthonom.

Öleld át a mezőt, csókold a szép virágot,
engedd sírni szemed a haldokló alkonyon,
s ha hegyi patak hív, hangja hiányt kiáltott,
érted már, miért mások szíve az otthonom.

Borulj le naponta, önként, hittel térdre,
hisz akkor jár át Téged önzetlen hatalom.
Jó szándékod hirdesd, bátran tedd a fényre,
hisz így lett mások szíve nekem is otthonom.

Szállni vágyó gondolatok

Gondolatom szabad madár, ne kösse meg senki, vágyat, ágyat, lágy csókokat későbbre tud tenni. Szárnyaljon, ha úgy akarja, ne álljatok elé, hisz akkor boldog, hogyha repül, szíve sajog belé.	s leteríti nyugodt kézzel, nagy szakértelemmel. Engedjétek gondolatom, hadd keresse sorsát, hisz hiába áll előtte még megannyi korlát, úgy söpri el, felégeti, ízzé-porrá zúzza,
Gondolatom szabad madár, nem bírja a rácsot, nem lakik jól, ha ketrecébe dobnak be kalácsot. Fegyverével rohanni vágy, űzött vadat hajtva, saját töltény, saját puska, így megy ő a vadra. Becserkészi lesben állva, babonázza szemmel,	ahogy fent a nagy sas-madár a levegőt túrja. Békés kedvű gondolatom csak akkor támad dachból, ha értetlenség akadályát rakják elé rácsból. Ha hagyjátok őt széllal szállni, csendes lesz az álma, s virágeseit, fényzivatarat bocsát a világra.

Pistike falun

Pistike még kicsi, öt-hat éves forma,
nem való még neki a nehéz agytorna.
Csöppnyi kis szájával állandóan kérdez,
s kezdi azt előlről, amit tegnap végez.

Szülei a kérdést készenlétben várják,
neki a világot nyíltan fel is tárják.
Mért ilyen ez máma, s holnap mért nem olyan?
Válaszolnak neki őszintén, komolyan.

Történt aztán egyszer egy szép délutánon,
hogy kirándulás vett erőt a családon.
Apa, anya, gyerek a kocsiba ültek,
s Ádám bá'-hoz mentek, kit mindig becsültek.

Pistike már tudta, Ádám bácsi rokon,
apja édes bátyja, mégpe'g első fokon.
Egy faluban él ő, olyan gazdafajta,
ki jószágát mindig szépen, becsben tartja.

Megáll az autó, s kapu előtt lesi,
hogy a dudálására kijön-e valaki.
Ádám bá' a hangra kapja magát ráncba,
s papucsban, ing nélkül áll ki a tornácra.

Amint szeme nyílik: „Asszony!” - így kiáltja,
„Öcsém jött vendégül végre valahára!
Szaladj gyorsan, mondom, nyisd a kaput végre,
városi öcsémet nem láttam két éve!”

Az udvarban aztán összeölelkeznek,
amit két év után nagy örömmel tesznek.
Bemennek a házba, a tisztaszobába,
s a gazdasszony őket uzsonnával várja.

„Maradjatok nyugton!” – mondja Ádám bácsi,
„Hanem a gyereken látom, hogy kíváncsi!
Gyere öcsém, István, kimegyünk az ólba,
sok kedves jószágot láthatsz mutatóba!”

„Engem is érdekelt, mikor kicsi voltam,
az etetés elől soha el nem lógtam.
Apám tanítgatott, sokat magyarázott,
az állattartásba végleg belerázott.”

„Honnan is tudhatná egy városi fiú,
Hogy a pulyka mérges, a páva meg hiú?”
Amíg ezt elmondta, öccsét kivezette,
Pistike a szemét nagyra meresztette.

„Ez itt a tyúkudvar! Az meg az istálló,
ebbe tyúkok laknak, abba tehát meg ló.
A szekéren friss zöld, búza a padláson,
hogy az éhes jószág szűkséget ne lásson.

Tyúknak és csibének az ott egy itató,
ez meg itt egy nyereg, ló hátára való.
Ez egy eke, ládd’-e? Kényes vasa fényes,
nem mondom, hogy cifra, nem is túl szegényes.

Zabla az a vas ott, ló szájába rakva,
irányítod vele jobbra, avagy balra.
Ez a jászol, látod? Szénával van tele,
Lónak és marhának kedvenc eledele.

Amott a kis boci, az a kicsi tarka,
anyjától a tejet mindig kicsikarta.
Anyja a vén Sára, igen jámbor-féle,
ha egyszer megütném, csak bögne és nézne.

E csikó még nem ló, nyereg nem volt rajta,
anyja szürke kanca, ízig-vérig fajta.
Szép, fényes a szőre, és hibája nincsen,
másnak csak egy kis ló, nekem minden kincsem.

Ott vannak a disznók! Alszanak, vagy esznek,
egy marék moslékért mindig összevesznek.
Az anyakocának nyolc kis malackája,
nem csak tejet szopik, a darát is várja.

Látod öcsém, Pisti? Ez a gazdaságom,
ezek a fiaim, mivel nincs családom.
Szeretem is őket, s megbecsülnek érte,
Elfáradok értük mindig estebédre.”

Hanem bent a házban Pisti szája tátog,
zavarja kérdéssel az egész családot.
„Hogy csinál a boci? Mért kotkodál a tyúk?
Mért gágog a liba, s a ló mekkorát rúg?”

Apja most csak hallgat, öröme van végre,
mert a bátyja felel a sok-sok kérdésre.
Nem is marad benne, kimondja a hálát:
„Áldja meg az Isten bátyját s háza táját.”

Szárnyak vágya

Sorsom az, hogy szárnyakat növezzek,
nem sajátot, béreltet csupán.
S, hogy kezemmel nehogy összevezzek
jó helyen lesz, hátamon talán.

Ott váljon majd óriási nagygyá,
fehér tollát simogassa szél.
Tegye majd a vágyszárnyam szabaddá,
melytől lelkem felhő fölé kél

s, ha fent fekszem, fénylő napsugáron,
szárnyam mellé nőjön a hangom,
hogy hirdesse szerte a világon,
illékony a földi hatalom.

Törve-zúzva ne jussunk előre,
kár taposni másokat ezért.
Létünk csak az Élet temetője,
s lelkünk fizet egyszer mindenért.

Tűzzel űzz el

Addig kértem én tüzemtől a lángot,
s ő azt bölcsen addig tagadta meg,
míg rőt parazsam a hóálló zsákot
fejére húzva szégyent szenvedett.

Levegő nélkül csak hamu a sorsa,
még a tomboló tűzviharnak is.
Ha nincs mi éltesse, ápolja, óvja
a tüzek tüze haldokló, hamis.

Remegjen hát mindenki a gyufától.
Kezetekbe csak akkor vegyétek,
ha nem szikrázik szemetek a lángtól,
és hiszitek, hogy senki nem ég meg.

Ugye, rátalálsz majd?

Elharapom szavam végét,
ne sértsen senkit az éle.
Ki nem mondott szavaimról
így sosem tudni megél-e

Elharapott szavaimból
majd mázsányi sok gondolat
rakódik az út porára,
s Te találd meg a por alatt.

jégbe zárult fagyszívekben,
vagy tűzharagnak poklában?
Van-e érző hasonvérem,
ki folytatja majd magában?

Gyűjtsd majd össze, építs várat,
óhajból ácsolj kaput rá,
térjen be rajt sok-sok ember,
ki szófoszlányom áhítná.

Van-e éhes kenyermek
körbeölelt szép karéja?
S nem szárad-e el holnapra
nincstelen szájjal a héja?

Elharapom szavam végét,
csak az értse, ki én vagyok.
Mosoly-bélelt tűzruhámban
ő bennem áldja a Napot.

Útközben

Ahonnán jöttem, ott némán sír a jajszó,
kolduló vágy hangját befedi parancsszó,
segélyt kérő kezek, ha magasba szöknek,
s menedéket kérnek szegény üldözöttek,
 ha felszegi fejét a búsuló bánat,
 és mozdítani próbál egy lebénult lábat,
 ha rózsaszín álmok törnek fel a mélyről,
 s elszabadulnának e tengerfenékről:
mindig van egy tiltás, mi gátat szab ennek,
mindig van egy őrszem, kit utadba tesznek.

Ahová készülök, ott merész az álom.
Parányi eget kapsz ott egy virágszálon,
felhőkbe burkolod ott a reménységed,
játshi szellők között lebeg ott a lényed.
 A madarak dalát ott a fül, ha hallja,
 mámor-ízű hangon slágerként dúdolja.
 Millió óhajból fonnak ott fonalat,
 azzal díszítenek fényből emelt falat.
Messze van az a hely, de szemem már látja,
 hol kell ráfordulni arra a világra.

Utószóféle

*E*kötetben olvasható versek világra bámuló, tág szemei örök-ké becsukódva, egy poros fiók mélyén heverték volna, ha nem találkozik Kovács Daniela költőbarátommal, aki belső lélekhangon vett rá arra, hogy áldásomat adjam a versek kötetté rendezéséhez. Szeretetteljes tisztelettel köszönöm meg neki a sok-sok fáradozást, segítséget, támaszt és a hitet, mely benne erősebb volt, mint bennem, hogy verseim előbb-utóbb egy könyv lapjain simuljanak az olvasó ujjaihoz.

Millei Lajos

Tartalomjegyzék

Előszó.....	5
Magamról.....	8
Magány-bölcsesség	9
A fehér hollók fekete báránya	10
Rémálom gyötör	11
A hallgatás éle	12
A rohanó élet	13
A sasok között	14
A szép szó oltárán	15
Álom-háború	16
A vénember tele	17
Az Élet porondján	18
Az elmúlás kezdete	19
Bezárt gondolatok	20
Csak szó vagyok	21
Viszem a keresztem	22
Csitulj lélek, ne kérdezz!	23
Ébredés után	24
Az utolsót adtam	25
Csak cseppents még	26
Egy új nap születése	27
Egy igaz barát	28
Éjszakai élet	29
Én elvérző vérem	30
Éjszaka, az éj szaga	32
Én, vagy Te	34
Érzéshegyek rabja	35
Ha kegyosztó a Sors	36
Ha lehull a lepel	37
Ha lehúzzák a függönyt.....	38
Hagyjatok magamra!	39
És életre kel a szó	40

Ki mondja meg?	42
Könnyező eszmék	43
Megtért akarattal	44
Megvilágosodás	45
Mert égni kell	46
Nem szólok	47
Önmagamba zárva	49
Nem tudtam	50
Ölelkezés az ősszel	51
Sorskarmok szorításában	53
Szemtől szemben önmagammal	54
Vágyak pusztulása	55
Mert tudnom kell, hogy éltem	56
Eméssz fel	57
Álomrácson innen	58
Ma arass	59
Térdre hullva	60
Szerelmes szívdobbanások	63
Vigyél a vizeden	64
A május varázsa	65
A lángoló akarat hullámain	66
Add a kezed	67
Vigyázok Rád	68
Álmod küszöbén túl	68
Vigaszra vágyva	70
Álomváró	71
Véreddé válnék	71
Altass el	72
Átadom a vágyamat	73
Hiányzol	74
Csak itt vagyok	75
Cseppekben kaplak én	76
Csillag-lak	77
Elvetélt küzdelem	78
Elmémre hulltál	79

Hitvesemnek.....	79
Emelj magadhoz	80
Én tudlak Téged	81
Én, szegény megalkuvó	81
Ha én szeretlek	82
Ha érez az érzés	83
Igaz szándékkal	84
Ígéret	85
Itt vagy nekem.....	86
Lelkem lelkednek foltja	88
Letérdelt vágy.....	89
Magunkról	90
Ne legyen akárki	90
Ölelem a lelked	91
Mellettem.....	92
Menedéked vagyok	93
Mennyit ér?	94
Mindig te vagy.....	95
Neked nem nehéz	96
Mosolyt a fényre	96
Nem kell kérnem	97
Sírh, ha sírnod kell	98
SorsCsillagomnak	99
Szép emlékek hajnala	100
Ezerhangú természet	101
A bölcs Idő nyergében	102
A hajnal távozása	103
A hullócsillag sorsa	106
Akár a harmat... ..	107
Alkonyi idill	108
Az Alkony karjában	109
Egy rózsaszál	111
Egy asszonyfolyó ölelése	112
Eggyé olvadt akarát	113
Én meggleltem fényemet	114

Forgósze1	115
Ha leszá1 az est	116
Kis égi fény	117
Kis esti varáz s	117
Lám, elmegy a Nyár	119
Ő szvégi ké p	120
Ő sz t ű ző	121
Ő sz ű l a vén liget	122
Vajú dik az ég	123
Virág-sziromágyon	124
Értetek é gjen a gyertya lángja	125
Anyámról	126
Asztalodhoz ű ltem	127
Egyre többen vagytok	128
Emléket sz ű l az álom	129
Emlékképek	132
Háromszor...	132
Már nem fá j, ha álmodom ró lad	133
Immár megbékélve	135
Meddig?	136
Testközelben	139
Véres emlékpénge	140
A nagy ember elő tt	141
Vér ű nk Apostola	142
Lélekdalok nemzetemé rt	145
Dalolj Hazám	146
A Sors remél, az ember él	147
Ha temetni kell	148
A szé p szó szentsé géé rt	150
Csodára várva	151
Egy század siratása	152
Ha kell, ű vö ltök én	154
Neked játszom el	155
Hazudnak az á lmok	156
Nem ké rde zem	157

Nem sírok én	158
Taposnál még?	159
Vakságotok csöndre int	160
Lélekmorzsák	163
Bábvilág	164
Beteljesült egyesség	165
Egy kis alamizsnát... ..	165
Egy perc gyötrődése	166
Én vagyok az Út	167
Hadd fájjon	168
Hitfalak közt szabadon	169
Ígérd, hogy lesz	170
Már csak pislákolva	171
Könyörgő.....	172
Lélekfohász	173
Magamat gyilkolva alkuszom	174
Magamért perelek	175
Holt vizek partján	176
Még itt vagyok	177
Megbékülten	178
Meghalni születtek	179
Megmarva és megmaratva	180
Megtalált érzések	181
Mennyit ér egy ölelés?	182
Mert kell a vers	183
Ne add fel	184
Mert keresztel a Sors	185
Mert születni kell	186
Míg veletek vajúdom	187
Négy évszak az élet	188
Nem harcolok	189
Nincs bűnöm, tudom!	190
Nem piszkítás, lélektisztítás!	191
Paradox	192
Ordító suttogás	192

Sok-sok szívben élek	193
Szállni vágyó gondolatok	194
Pistike falun	194
Szárnyak vágya	198
Tűzzel űzz el	198
Ugye, rátalálsz majd?	199
Útközben	200
Utószóféle	203

A black and white portrait of a middle-aged man with dark, wavy hair, looking directly at the camera with a slight smile. He is wearing a dark jacket over a light-colored shirt.

Kedves Olvasó !

Az irodalom szeretete talán a betűk megismerésével kezdődött nálam. Mindig lenyűgözött az a varázslat, ahogy a betűket szavakká gyúrjuk. A szavakat pedig érzelmeink, benyomásaink visszatükrözésére használjuk. A jól megírt szavak belső világunk kitárulkozását teszik lehetővé. Olyan ez, mint egy remekül megkomponált szimfónia, vagy egy mesterien elkészített festmény.

A körültekintően összeválogatott szavak képpé, képekké olvadnak össze, és remélhetőleg olyan vizuális élményt nyújtanak az olvasónak, amelyek hitelességében sohasem kételkedünk. Kérem, olvassák hát szavaimat, hallgassák a lágy lélekdallamokat, vagy egyszerűen csak gyönyörködjenek a képekben. Ha ezt egy maréknyi embernél el tudom érni, már van értelme a betűvetésnek.

Tisztelettel: Millei Lajos

ISBN 978-963-12-1514-4